

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 59

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 23

Segona i darrera reunió
tinguda el dia 27 de maig de 1981

SUMARI

*Es reprèn la sessió a dos quarts d'onze del matí, amb el debat de la **Resolució núm. 8 del Ple del Parlament sobre les Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya**, que constitueix el tercer punt de l'ordre del dia. Es passen a votació el **primer i segon paràgrafs** de la **Base 1**, que són aprovats per unanimitat (p. 1540).*

*Pren la paraula el Diputat Sr. Armet per defensar l'**esmena núm. 4**, del G. Socialista, al **paràgraf tercer** (p. 1540). Intervé en contra el Diputat Sr. Martínez, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1540). L'**esmena** passa a votació i és aprovada per 45 vots a favor i 43 en contra (p. 1541).*

*El Diputat Sr. Martín i Toval demana que es passi directament a votar l'**esmena núm. 5**, també del G. Socialista (p. 1541). Així es fa, i el resultat de la votació és un empat a 45 vots (p. 1541). El M. H. Sr. President manifesta que cal repetir immediatament la votació, la qual aquesta vegada dona un resultat de 45 vots a favor i 46 en contra; així doncs, l'**esmena** és rebutjada (p. 1541). El Diputat Sr. Alavedra sol·licita, en nom del G. p. de Convergència i Unió, explicació de vot (p. 1541), la qual efectua el Diputat Sr. Martínez (p. 1541). Intervé a continuació l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1542). El Diputat Sr. Armet fa explicació de vot en nom del G. Socialista (p. 1542). Tot seguit la fa el Diputat Sr. Borja pel G. p. del PSUC (p. 1543). L'H. Sr. Conseller de Governació intervé novament (p. 1544). El Diputat Sr. Armet sol·licita un torn de rèplica (p. 1544), al qual s'oposa el Diputat Sr. Alavedra (p. 1544). La Mesa, considerant l'excepcionalitat del cas, concedeix la paraula al Diputat Sr. Armet (p. 1545), el qual replica a l'H. Sr. Conseller (p. 1545).*

*Es passa a la discussió de l'**esmena núm. 8**, del G. p. del PSUC, al **paràgraf tercer** de la **Base 1**. Intervé per a defensar-la el Diputat Sr. Padullés (p. 1545), i per a rebatre-la el Diputat Sr. Martínez, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 1545). Es passa a votació l'**esmena**, i és rebutjada per 50 vots a favor i 60 en contra (p. 1546). Tot seguit es vota el **paràgraf tercer** de la **Base 1**, que és aprovat per unanimitat dels presents (p. 1546).*

*Es passa a debatre la **Base 2**, al **primer paràgraf** de la qual hi ha presentades dues esmenes. Per a defensar la prime-*

ra, la **núm. 9**, pren la paraula el Diputat Sr. Armet en nom del G. Socialista (p. 1546). Pel torn en contra, intervé el Diputat Sr. Martínez, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1547). Es passa a votació l'**esmena**, que és rebutjada per 51 vots a favor i 58 en contra (p. 1547). La segona **esmena**, la **núm. 10**, és defensada pel Diputat Sr. Clua, del G. p. de Centristes (p. 1547). Fa el torn en contra el Diputat Sr. Armet, del G. Socialista (p. 1549). Es passa a votació l'**esmena**, que és aprovada per 60 vots a favor i 52 en contra (p. 1549). Tot seguit es voten el **primer apartat de la Base 1**, que és aprovat per 60 vots a favor i 51 en contra (p. 1549), i el **segon apartat de la mateixa Base**, que s'aprova per unanimitat (p. 1549).

El Diputat Sr. Martínez, del G. p. de Convergència i Unió, pren la paraula per defensar un **vot particular**, el **núm. 6**, a la **Base 2** (p. 1550). Fa el torn en contra el Diputat Sr. Santiburcio, del G. Socialista (p. 1550). El Diputat Sr. Capdevila, del G. p. de Centristes, demana votació separada (p. 1551). Es voten les **tres primeres ratlles del vot particular**, que són rebutjades per 38 vots a favor i 71 en contra (p. 1551). Es passa a votació la **resta del text**, la qual és aprovada per 59 vots a favor i 53 en contra (p. 1551). El Diputat Sr. Capdevila demana explicació de vot en nom del G. p. de Centristes (p. 1551). El M. H. President i l'H. Sr. Conseller de Governació fan alguns aclariments tècnics al text aprovat (p. 1551).

Intervé per a explicació de vot el Diputat Sr. Clua, del G. p. de Centristes (p. 1551). Tot seguit ho fa el Diputat Sr. Padullés pel G. p. del PSUC (p. 1552). Després el Diputat Sr. Hortalà, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1552).

Es passa a votar l'**apartat tercer de la Base 2**, que és aprovat per unanimitat (p. 1552). Després es vota l'**apartat quart de la mateixa Base**, que és aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions (p. 1552). Tot seguit el M. H. Sr. President fa dos aclariments tècnics sobre el text de la **Base 3** (p. 1552).

S'arriba a la **Base 3**, de la qual es voten conjuntament els **dos paràgrafs introductoris** i la **introducció del primer apartat**. Són aprovats per unanimitat (p. 1552). Intervé el Diputat Sr. Armet per a retirar, en nom del G. Socialista, l'**esmena núm. 20** a la **taula de puntuació del primer apartat de la Base 3** (p. 1553). Tot seguit pren la paraula el Diputat Sr. Padullés, del G. p. del PSUC, per a defensar l'**esmena núm. 21**, també a la **taula de puntuació de la Base 3** (p. 1553). Per al torn en contra intervé el Diputat Sr. Martínez, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1553). L'**esmena núm. 21** es passa a votació i és rebutjada per 46 vots a favor i 59 en contra (p. 1554). Es vota tot seguit la **taula de puntuació de la Base 3**, que és aprovada per 61 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions (p. 1554). En acabat es voten conjuntament el **darrer paràgraf de l'apartat primer**, i els **apartats segon i tercer de la Base 3**, tots els quals són aprovats per unanimitat (p. 1554).

Seguidament intervé el Diputat Sr. Padullés, del G. p. del PSUC, per a defensar l'**esmena núm. 28**, d'addició, a la **Base 3** (p. 1554). Fa el torn en contra, pel G. p. de Convergència i Unió, el Diputat Sr. Martínez (p. 1554). Es passa a la votació, i l'**esmena** és rebutjada per 52 vots a favor i 59 en contra, amb la qual cosa queda decaiguda l'**esmena núm. 30**, també del G. p. del PSUC, a l'**apartat quart de la Base 3** (p. 1555). Pren la paraula per a explicació de vot el Diputat Sr. Hortalà, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1555).

Després d'uns aclariments tècnics (p. 1555), intervé el Diputat Sr. Armet per a defensar l'**esmena núm. 29** del G. Socialista al **paràgraf quart de la Base 3** (p. 1555). Fa el torn en contra pel G. p. de Convergència i Unió, el Diputat Sr. Martínez (p. 1556). Passada a votació, l'**esmena** és rebutjada per 53 vots a favor i 60 en contra (p. 1556).

Tot seguit es voten conjuntament els **apartats quart i cinquè de la Base 3**, que són aprovats per 61 vots a favor, 31 en contra i 21 abstencions (p. 1556). El Diputat Sr. Martínez, el M. H. Sr. President i el Diputat Sr. Santiburcio, fan diversos aclariments tècnics (p. 1556), i es passa tot seguit a votar conjuntament la **Base 4** i la **Norma Addicional**, que són aprovades per unanimitat dels presents (p. 1557).

Intervé el Diputat Sr. Armet per a explicació de vot, en nom del G. Socialista (p. 1557). Tot seguit ho fa el Diputat Sr. Hortalà, pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1558), després el Diputat Sr. Padullés en nom del G. p. del PSUC (p. 1559), seguidament el Diputat Sr. Clua pel G. p. de Centristes (p. 1560) i, finalment, el Diputat Sr. Martínez pel G. p. de Convergència i Unió (p. 1560). En acabat intervé l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1561). El Diputat Sr. Armet, del G. Socialista, demana la paraula, que li és denegada pel M. H. Sr. President, el qual suspèn la sessió (p. 1562).

La sessió se suspèn a tres quarts i tres minuts de dues del migdia, i es reprèn quan falten dos minuts per les cinc de la tarda.

Es reprèn la sessió amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és la **Proposició no de Llei sobre la divulgació i la introducció de la temàtica dels Drets Humans en l'assignatura d'ètica**. El M. H. Sr. President aclareix que hi ha presentada una **esmena tècnica**, amb la inclusió de la qual la Proposició és sotmesa a votació i aprovada per unanimitat (p. 1563). Per a explicació de vot prenen la paraula, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana, el Diputat Sr. Vicens (p. 1563) i en nom del G. p. del PSUC, la Diputada Sra. Calvet (p. 1564); pel G. Socialista el Diputat Sr. Lorda (p. 1565); pel G. p. de Convergència i Unió, el Diputat Sr. Colomines (p. 1566), i el Diputat Sr. Planasdemunt pel G. p. de Centristes (p. 1567).

Es passa al següent punt de l'ordre del dia, que és la **moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ordenació del sector del taxi**. Pren la paraula per a defensar-la el Sr. Viñals, Diputat no adscrit (p. 1567). En acabat intervé, per a expressar el parer del G. p. d'Esquerra Republicana, el Diputat Sr. Hortalà (p. 1569). Després ho fa el Diputat Sr. Sánchez en nom del G. p. del PSUC (p. 1569) i seguidament el Diputat Sr. Camp i

Batalla, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 1570). També intervenen els Diputats Srs. Besa, del G. p. de Centristes (p. 1571) i Martín i Toval, del G. Socialista (p. 1572). Fa ús de la rèplica el Diputat no adscrit Sr. Viñals (p. 1572) i després el M. H. Sr. President no concedeix la paraula al Diputat Sr. Hortalà que l'ha sol·licitada per al·lusions (p. 1573). Es passa a votació la **moció**, que és rebutjada per 1 vot a favor i 106 en contra (p. 1573). S'entra en el següent punt de l'ordre del dia, que és la **moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, sobre la localització de nous centres penitenciaris**. Pren la paraula per a defensar-la el Diputat Sr. Oliart, del G. Socialista (p. 1573). Tot seguit intervé el Diputat Sr. Alay per a defensar les esmenes presentades pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1575). Les esmenes del G. p. de Centristes les defensa el Diputat Sr. Capdevila (p. 1575), i les del G. p. de Convergència i Unió, el Diputat Sr. Camps i Vallejo (p. 1576). En nom del G. p. del PSUC intervé la Diputada Sra. Sallés (p. 1577). Novament pren la paraula el Diputat Sr. Oliart (p. 1578). Es passa a votar la **moció** separatament, amb la inclusió de les **esmenes** acceptades pel Diputat Sr. Oliart. El **primer punt** és aprovat per unanimitat (p. 1579), i el **segon punt** s'aprova per 87 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions (p. 1579).

El següent punt de l'ordre del dia és la **interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels cossos de bombers**, que presenta el Diputat Sr. Alay en nom del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1579). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1580). En torn de rèplica intervé novament el Diputat Sr. Alay (p. 1582), i tot seguit l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1583).

Es passa a la **interpellació al Consell Executiu sobre els fraus electorals**, que és el següent punt de l'ordre del dia. Per a formular-la té la paraula el Diputat Sr. Cuadras, del G. p. del PSUC (p. 1584). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 1585), al qual replica el Diputat Sr. Cuadras (p. 1588).

S'entra en un nou punt de l'ordre del dia, la **interpellació al Consell Executiu sobre l'Ajuntament de Deltebre**, que presenta el Diputat Sr. Vives, del G. p. del PSUC (p. 1588). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1590), al qual replica el Diputat Sr. Vives (p. 1593). Tot seguit intervé novament l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1595).

Es passa al darrer punt de l'ordre del dia, que són les **preguntes amb resposta oral**. La primera és la que el Diputat Sr. Padullés, del G. p. del PSUC, formula (p. 1595) sobre l'**explotació del massís del Pedraforca**, a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el qual li respon (p. 1596). Intervé novament el Diputat Sr. Padullés en torn de rèplica (p. 1597) i li respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1598).

La següent pregunta és sobre el **nomenament dels representants de la Generalitat davant els organismes econòmics, institucions financeres i empreses públiques de l'Estat**. La formula el Diputat Sr. Cigarrán, del G. Socialista (p. 1598), i li respon l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 1598). Intervenen en sengles torns de rèplica, el Diputat Sr. Cigarrán (p. 1599) i l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 1600).

El M. H. Sr. President anuncia que s'ha arribat a un acord perquè les preguntes tercera i cinquena, adreçades a l'H. Sr. Conseller de Treball i que fan referència a la **situació de l'empresa Hispano Olivetti, SA**, es formulin consecutivament i siguin contestades a la vegada (p. 1600). Formula la primera el Diputat Sr. Cuadras, del G. p. del PSUC (p. 1600), i la segona el Diputat Sr. Codina, del G. Socialista, i que substitueix el Diputat Sr. Luis Andrés García (p. 1601). Els respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 1602). Els Diputats Srs. Cuadras i Codina fan unes breus intervencions (p. 1603). Seguidament el M. H. Sr. President aixeca la sessió (p. 1603).

Són les deu i onze minuts de la nit.

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a dos quarts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major en funcions, Sr. Pitarch, i els Lletrats Srs. de Alfonso, Bayona i Vintó. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers Srs. Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Gispert, Oller, Cullell, Laporte i Rigol.

**Resolució núm. 8 del Ple del Parlament
sobre les Bases per a la selecció
d'obres a incloure en el Pla d'Obres i
Serveis de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Fem ara el quart punt de l'ordre del dia, tercer abans de la modificació, que consisteix en la resolució número 8 del Ple del Parlament sobre les bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya. Recordaré als senyors Diputats que la Resolució número 8 de les aprovades pel Ple del Parlament, en sessió del dia 11 de novembre, demanava que el Consell Executiu presentés unes Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya. La Mesa del Parlament, en sessió del 3 de març, va acordar que aquestes Bases que havien estat presentades pel Consell Executiu fossin tramitades amb un tràmit anàleg a l'establert en el procediment legislatiu normal, de manera que s'elaborés un Dictamen que fos debatut i aprovat en el Ple.

Posteriorment, en sessió del 12 de maig, va acordar que aquest Dictamen sotmès al Ple tindria caràcter de Proposta de Resolució, de manera que el text que fos aprovat seria una Resolució del Parlament. D'acord amb tot això passem ara, doncs, a debatre i, si s'escau, a aprovar el Projecte de Resolució que presenta la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre les Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya que va presentar el Consell Executiu.

El Dictamen comprèn quatre Bases i una Norma Addicional; a la Base primera, en els paràgrafs primer i segon, no hi ha cap esmena mantinguda; les esmenes són, totes elles, al paràgraf tercer. Proposo, doncs, als senyors Diputats de començar votant el primer i segon paràgrafs de la Base primera.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen en el primer i segon paràgraf de la Base primera, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El primer i segon paràgraf de la Base primera queden, doncs, aprovats per unanimitat dels presents.

A la Base tercera hi ha tres esmenes: l'esmena número 4, del Grup Socialista; l'esmena número 5, del Grup Socialista, i l'esmena número 8, del Grup del Partit Socialista Unificat. Totes tres són esmenes d'addició, és a dir, que proposen d'afegir nous redactats als punts a) i b) i afegir un punt nou que encara que en el text del *Butlletí* diu que seria un punt d), si és realment nou, com es veu, hauria d'ésser un punt f).

Aleshores, com que les esmenes són independents, les

passarem a debat per l'ordre que els correspon, lògicament, dintre del redactat i, per tant, la primera esmena a debatre és l'esmena número 4, del Grup Socialista; ara, potser, per economia de temps, el Grup Socialista podria, eventualment, defensar a la vegada l'esmena número 4 i l'esmena número 5.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Separadament.

El Sr. PRESIDENT: Separadament? Molt bé. Doncs, per a defensar l'esmena número 4, del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena presentada pel Grup Socialista, pel que fa referència a l'afegit d'un punt a) bis, diu molt clarament que: «el Pla es redactarà per comarques o àrees territorials, legalment reconegudes, assignant-los anualment, el volum de recursos de subvenció de la Generalitat a cadascun dels àmbits territorials considerats individualment en el Pla». En aquesta esmena el que pretenem, en el si de les consideracions generals, és defensar el principi de territorialitat del Pla d'Obres i Serveis; és un principi fonamental, en contra del principi de la desagregació, el principi de considerar el municipi com a unitat aïllada; el que defensem és el principi de territorialitat, i, en aquest sentit, en el punt aquest, en concret, es parla de comarques o àrees territorials legalment reconegudes. Posteriorment, hi ha una altra esmena que concreta quin abast nosaltres donem a aquest concepte de territorialitat, evidentment des d'una perspectiva transitòria; però considerem que és fonamental i bàsic que el Pla es plantegi amb criteris de territori. Anar a criteris de municipi per municipi i fent una valoració estadística posterior ens dona, d'una forma clara, que no s'ha produït cap tipus de criteri de territorialitat en el principi de l'establiment del Pla d'Obres i Serveis, sinó que es produeixen criteris de dispersió, fruit, sovint, d'unes bases que no tenen res de coherents ni d'objectives i que estan mancades de cap criteri de territorialitat. Com veurem posteriorment, el que es produeix són uns nivells d'inversió, uns nivells d'inversió que no tenen res a veure amb la situació concreta i real de cadascuna de les comarques, sinó que es produeixen d'una forma aleatòria, en funció de criteris burocràtico-administratius i mai en funció de criteris de tipus territorials.

Aquesta esmena permetria la consideració del criteri posterior de comarques, i si no hi ha aquest criteri posterior de comarques, això vol dir que estem establint un continuisme estricte per al que és el desenvolupament del Pla d'Obres i Serveis, i aquest continuisme estricte es basa, fonamentalment, en una política de relació paternalista amb els ajuntaments de Catalunya, sense una política, per tant, de planejament en relació amb el que és el territori de Catalunya.

Considerem que aquesta esmena té importància i asenta un principi bàsic i fonamental en el Pla d'Obres i Serveis, pel que fa a aquesta addició a les Consideracions Generals.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i se-

nyors Diputats, per fer breument el torn en contra, respecte a aquesta esmena socialista. Bé, en primer lloc, voldríem dir que, evidentment, el Pla s'hauria de redactar exactament per comarques, però donat que el Parlament de Catalunya encara no ha legislat respecte a aquesta nova divisió territorial de Catalunya, el Pla, de moment, continua fent-se exactament per províncies, excepte pel que fa a la província de Barcelona, que queda dividida en dues zones, és a dir, la zona referent a la corporació metropolitana i la zona que fa referència a la resta de la província.

Això és motivat perquè una part important dels recursos, una part bastant important dels recursos, concretament més de 2.500 milions de pessetes, com després veurem, provenen de les Diputacions; les Diputacions, aquests organismes, són els que, a part d'aquesta aportació important quant al finançament del Pla, confeccionen els pressupostos i n'executen el Pla, sense que sigui possible el traspàs de recursos d'una demarcació a l'altra. Com deia abans, —de fet, no oblidem que en aquests moments estem tractant de les bases per al Pla d'Obres i Serveis de l'any 1981—, esperem que el proper any, quan es facin les noves bases —que esperem també que es facin molt més aviat del que s'han fet aquest any; estem acabant el mes de maig i les bases haurien d'ésser fetes, ja, des de començament d'any—, l'any que ve, l'any 1982, quan s'hagin de redactar aquestes bases hi hagi una altra situació molt diferent i es pugui fer per comarques i el Pla pugui ser un Pla molt més coherent, amb un principi de territorialitat, com deia el senyor Armet, molt més rigorós. De tota manera, creiem que per a aquest any la situació és aquesta i que, per tant, l'esmena socialista, nosaltres ja anunciem que la votàrem en contra i demanem també la votació en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

Passem a votació l'esmena socialista número 4, que proposava, doncs, un nou punt que vindria després del punt a), en aquest paràgraf tercer.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena socialista ha quedat aprovada per 45 vots a favor i 43 en contra, cap abstenció (*remor de veus i rialles*).

Passem ara a la segona de les esmenes a aquest tercer paràgraf —també del Grup Socialista—, l'esmena número 5, que proposa una addició al punt b).

Per a defensar-la té la paraula...

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): No volem defensar-la, senyor President, i la sotmetem a votació.

El Sr. PRESIDENT: La sotmetem a votació: Bé, seguirem la norma que quan no hi ha hagut torn a favor, no hi ha torn en contra, de manera que passem directament a votació l'esmena.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Senyors Diputats, el resultat de la votació és un empat (*rialles*): 45 vots a favor i 45 vots en contra. Aleshores, donat que hi ha empat i que, evidentment, el nombre de

Diputats presents és relativament reduït i s'ha acabat la votació, jo proposo fer aquesta votació d'aquí a uns minuts. L'article 81 permet al President de mantenir suspesa la votació el temps que creurà raonable... Però primer s'ha de repetir, perdó. És a dir, anem a repetir la votació ja que hi ha empat.

Els senyors Diputats que estiguin a favor de l'esmena socialista, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha estat refusada per 45 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció.

El Sr. ALAVEDRA (*de l'escó estant*): Per a explicació de vot, si us plau, el Diputat senyor Martínez.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martínez Planas té la paraula per a explicació de vot; però jo crec que seria preferible potser fer les explicacions de vot al final, almenys al final de la base... perquè si fem explicacions de vot per cada votació...

El Sr. ALAVEDRA (*de l'escó estant*): És que aquesta votació era especialment important per a nosaltres, senyor President, i volíem fer una explicació de vot sobre aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, d'acord; té la paraula el Diputat senyor Martínez Planas.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senzillament per a fer l'explicació de vot respecte a aquesta esmena socialista, donat que té la seva importància; ja que no hem pogut fer el torn en contra, voldríem almenys que quedés clara la nostra posició.

En primer lloc, voldríem dir que, d'alguna manera, aquesta esmena número 5, socialista, està lligada amb l'esmena número 4. Nosaltres creiem que, evidentment, el text original del Consell Executiu, amb les modificacions que va tenir durant la Comissió, garanteix suficientment a les comarques deprimides la inversió, i especialment als municipis de les comarques deprimides, perquè com veurem més tard, els dos barems que són els que qualifiquen i els que determinen la inclusió d'una determinada obra a dintre d'aquest Pla d'Obres i Serveis són suficientment expressius. És a dir, que la puntuació, segons la naturalesa de l'obra, doni cinc punts al cicle hidràulic, abastament d'aigua i sanejament de primer establiment, cinc punts també a l'electrificació rural, creiem que donen un tractament prioritari a aquests petits municipis —que tants n'hi ha encara— que manquen d'aquests serveis bàsics, tan bàsics i tan de primera necessitat. Però també creiem que el segon barem, és a dir, el que fa referència als municipis, segons el nombre d'habitants, també, d'alguna manera, dona aquest tractament i posa, marca l'accent en la defensa d'aquests petits municipis. Per aquestes raons, nosaltres creiem que el Pla mateix, d'una manera objectiva, amb unes xifres concretes, atorgant una puntuació concreta a un tipus d'obra, a un tipus de municipi, protegeix aquests petits municipis que nosaltres, d'altra banda, creiem que han de ser els preferencials respecte a la inclusió de les obres d'aquests municipis dintre del Pla d'Obres i Serveis.

Però, de totes maneres, ens trobarem que hi haurà diferències perquè, com deïem abans, l'aportació de les Diputacions és una aportació molt substancial, i en aquest cas

diríem que la província de Barcelona, és a dir, la Diputació de Barcelona sense la Corporació metropolitana, aporta 1.757 milions de pessetes; la Diputació de Girona, 442 milions; la de Tarragona, 492, i la de Lleida, incloent-hi les comarques d'acció especial, les dues comarques d'acció especial que són dintre de la Diputació de Lleida, són 595 milions de pessetes.

Aquí veiem ja que, com que el finançament de les Diputacions és important dintre del finançament del Pla d'Obres i Serveis, ja veiem que el tractament que tindran els pobles, i les comarques per tant, de la Diputació de Barcelona, tindrà un tractament molt superior.

I res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena número 5 del Grup Socialista, que ha estat posada a votació i que ha resultat no acceptada, fa referència al punt b) de les Bases per a l'Execució del Pla d'Obres i Serveis, que diu exactament: «Fomentar l'equilibri entre les distintes comarques, en matèria de serveis municipals, amb especial consideració a les comarques deprimides.» El Consell Executiu considerava que era suficient aquesta referència concreta a les comarques deprimides; «fomentar l'equilibri entre les distintes comarques en matèria de serveis municipals, amb especial consideració a les comarques deprimides», em sembla que ja expressa clarament quina és la voluntat del Consell Executiu en redactar les bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya. Per tant, entenim que no afegia, que no era prudent, que no era necessari afegir o votar favorablement aquesta esmena número 5 del Grup Socialista, la qual, textualment, deia: «En aquest sentit es garantirà que la inversió per habitant de les comarques deprimides sigui superior a la mitjana catalana. El Consell Executiu elaborarà mitjançant indicadors socio-econòmics els criteris per a la fixació de les esmentades comarques. Transitòriament, i mentre no es reguli per llei del Parlament l'organització territorial de Catalunya, tindran condició de comarques les establertes en la divisió Territorial de Catalunya, aprovada per Decret del Consell Executiu de la Generalitat del 27 d'agost de 1936.»

En relació amb aquesta esmena, que ha estat rebutjada per la Cambra, voldria dir que hi ha altres apartats en el mateix redactat de les Bases del Pla d'Obres i Serveis, en els quals es fa referència a corregir la puntuació que per obra i per tipus de municipi correspondria a cada una de les obres presentades, aplicant uns coeficients que tenen per finalitat justament afavorir aquells municipis en els quals la inversió per habitant sigui inferior a la de la mitjana catalana.

D'altra banda, voldria fer notar també que el fet de no haver estat aprovada aquesta esmena número 5, del Grup Socialista, farà impossible l'aplicació del contingut de l'esmena número 4, que ha estat guanyada anteriorment. L'esmena número 4, que ha estat guanyada abans, diu exactament: «El Pla es redactarà per comarques o àrees territorials legalment reconegudes.» Hem d'entendre, doncs, que la comarca podrà ésser presa en consideració si té la característica d'àrea territorial legalment recone-

guda. En canvi, l'esmena número 5 deia: «Transitòriament, i mentre no es reguli per llei del Parlament l'organització territorial de Catalunya, tindran condició de comarca les establertes en la divisió territorial de Catalunya, aprovada per Decret del Consell Executiu de la Generalitat del 27 d'agost del 1936.» Entenem que en no haver estat aprovada l'esmena número 5, que feia aquesta precisió, l'esmena número 4, quan diu que «el Pla es redactarà per comarques o àrees territorials legalment reconegudes», ens deixa en una situació d'inconcreció, en un buit legal que no podem omplir i que, per tant, farà inviable, segurament —almenys aquest és el meu criteri— l'aplicació d'allò que havia volgut el Grup Socialista incorporar a la redacció de les Bases del Pla d'Obres i Serveis de Catalunya.

Res més, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, felicitar la sagacitat del Diputat senyor Martínez, de Convergència i Unió, quan assenyalava que, aprovada l'esmena número 4, lògicament s'havia d'aprovar la número 5; és a dir, tenien una relació claríssima, perquè era el principi d'entronització de les comarques en el si de la redacció del Pla. Aleshores, el Conseller de Governació ens ha fet una lectura estricta de com intentar superar el que deia l'esmena 4 a partir de l'expressió «o», i saltar-se l'obligatorietat indicativa en aquestes consideracions generals de redactar el Pla per comarques —també molt astut, el senyor Conseller de Governació.

El problema d'aquestes esmenes és molt clar i inequívoc. I voldria recordar el que ha dit el senyor Martínez. Diu «aquest any no poden fer la comarcalització, ja ho farem més endavant». En aquest Parlament, constantment, els grans problemes de Catalunya es plantegen per a més endavant. Emissió de deute públic? Doncs, per a més endavant. La comarcalització? Per a més endavant. Sempre per a més endavant. Però, en última instància hi ha una voluntat de fons, i la voluntat de fons és, mitjançant una fórmula binòmica, estranya, plena d'incorreccions matemàtiques que ens plantejava el Consell Executiu, intentar la perpetuació de la política de paternalisme municipal, és a dir, els contactes permanents d'ajuts paternalistes per part del Consell Executiu en relació amb els municipis de Catalunya. I del que aquí es tracta és de començar a endegar criteris objectius, i els criteris objectius són els criteris comarcals, perquè l'experiència del Pla d'Obres i Serveis és que no ha afavorit mai les comarques deprimides de Catalunya, que ha estat en funció del joc administratiu-burocràtic de la concessió dels crèdits, i que un paquet tan important de milions de pessetes calia, evidentment, que es repartís amb criteris objectius.

Hi ha estudis sobre això, que suposo que coneix el Consell Executiu, que demostren que els plans d'obres i serveis signifiquen una dispersió d'inversió que no té res a veure amb indicadors socio-econòmics comarcals, no té res a veure amb les comarques deprimides de Catalunya. I quan aquí nosaltres posàvem una esmena que, després de dir i admetre que el Pla d'Obres i Serveis es redactarà comarcalment, es garantia que la inversió per habitant de les comarques deprimides seria com a mínim la mitjana de

Catalunya, estàvem garantint un principi d'inversió per càpita igualitari, un principi fonamental en aquest sentit. Quan nosaltres fèiem referència que tindran consideracions de comarca, transitòriament, les comarques de 1936, no estàvem inventant res, sinó que fèiem referència a un text que aquest Parlament ja ha aprovat —concretament en la Llei de Traspàs Diputacions-Generalitat— i repetíem estrictament el caràcter transitori que tenia aquesta mesura. I com que es tracta d'unes Bases, que en aquest cas són unes bases de comarcalització, que no pressuposen cap organització territorial de Catalunya, sinó un punt de referència, en aquest cas el punt de referència de les comarques del 36 era un punt de referència adient i transitori.

Considerem que la filosofia política del paternalisme que es deriva dels ajuts del Pla d'Obres i Serveis fet estrictament en funció dels municipis, és, com he dit abans, un continuisme polític. I aquest continuisme polític arrenca de molts anys, arrenca de considerar que els ajuntaments són menors d'edat, arrenca de considerar que calen relacions preferencials polítiques amb determinats tipus d'ajuntaments, i no parteixen del principi de l'estalvi de recursos, que esforços de territorialització, de comarcalització, de mancomunitat de serveis, poden endegar. Es prefereix la via administrativa paternalista a la via del principi de la racionalitat, que indubtablement significa que una peseta, col·locada al si del territori en la via de la racionalitat, com a mínim, es multiplica per dos.

I em sembla que aquest és el criteri típic d'una visió molt genèrica entre el que és una concepció de dretes d'ajut als municipis o una concepció progressista del que és l'endegament d'un pla d'inversions coherent. És des d'aquesta perspectiva que nosaltres consideràvem que considerar que el Pla s'ha de basar en principis de territorialitat, en principis comarcals, era un element central. Aquí, sovint, només es parla de comarques quan es volen defensar, no precisament les comarques, sinó posicions de poder; concretament en el tema de les Diputacions; o es fan declaracions emfàtiques, comarcals, quan no tenen repercussions concretes al si d'una llei del Parlament de Catalunya.

Tothom parla de comarques, tothom parla que té un esperit comarcal. Nosaltres creiem que parlar de comarques, precisament, és afavorir comarques deprimides. I deixàvem que fos el Consell Executiu qui assenyales quins indicadors socio-econòmics eren els més adients per a definir-les. No ho dèiem pas nosaltres. Donàvem tota la potestat al Consell Executiu. Sabem molt bé que el que ens interessava era introduir el principi, i no condicionar l'esforç reglamentari que calia que el Consell Executiu desenvolupés.

És des d'aquesta perspectiva, senyors i senyores Diputats, senyor President, que nosaltres hem considerat que aquestes dues esmenes eren centrals. S'ha aprovat la primera? Possiblement per allò que se'n diuen factors aleatoris, atribuïbles a alguns Diputats absents, possiblement. Però estem absolutament convençuts que aquesta segona és conseqüència lògica de la primera, i que forma un cos coherent de defensa del principi comarcal pel que són les inversions territorials.

I quan se'ns parla de més de 2.000 milions de pessetes

posats damunt del territori, cal recordar aquí, cal recordar el que ha estat la tradició catalana d'inversions sistemàtiques al si del territori, que han servit per a anar superant uns dèficits de serveis. I no voldria aquí fer la citació d'en Prat de la Riba, però és indubtable que aquests principis de racionalitat no són ni patrimoni de la dreta ni de l'esquerra, sinó que són patrimoni, indubtablement, de gent que és capaç de pensar amb principis de raó, amb principis d'objectivitat i que mai un pla d'inversions no es converteix en una relació Administració-petits municipis.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat... El senyor Conseller té prioritat si vol parlar immediatament, però potser caldria acabar les explicacions de vot, no? *(Pausa.)*

Doncs, per a explicació de vot té la paraula el Diputat senyor Borja, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. BORJA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Molt breument, primer de tot per anunciar també que la nostra esmena número 32 la retirem perquè pensem que amb l'aprovació de l'esmena número 4 del Grup Socialista, que té un redactat molt similar, ja queden coberts els seus objectius. En segon lloc, per defensar també la validesa i l'operativitat de l'esmena número 4, i independentment que no hagi guanyat l'esmena número 5, fem nostres les argumentacions que acaba de donar el Diputat senyor Lluís Armet, del Grup Socialista, i voldríem afegir alguna consideració de tipus tècnic-polític a l'argumentació que ja s'ha fet.

Senyores Diputades i senyors Diputats, l'esmena número 4 el que feia és cobrir un buit que hi havia en el Projecte de les Bases que se'ns va presentar. Perquè si vostès reflexionen, només consultant la llista que hi ha a la Base tercera del tipus d'obres que es financien en el Pla d'Obres i Serveis, s'adonaran que una gran part d'aquestes obres tenen un caràcter supramunicipal, que quan es parla del cicle hidràulic, de l'abastament i del sanejament de l'aigua, que quan es parla d'electrificació rural, de camins veïnals i vies provincials, d'escorxadors i d'un conjunt d'equipaments de serveis d'obres en un país amb un minifundisme municipal com té Catalunya, és a dir, en un país que té molts més municipis que Anglaterra, per exemple, veiem que aquestes obres tenen un caràcter necessàriament supramunicipal. No fer l'opció d'assignar els recursos a partir de projectes que tinguin aquest caràcter, vol dir no resoldre els problemes importants de la població d'aquestes contrades. En canvi, fer només petites operacions que potser permeten quedar bé amb algun alcalde, amb algun ajuntament, no permet resoldre els problemes que, només mirant el llistat de serveis i d'obres que s'indica en la Base tercera, ja es veu quins són. És a dir, nosaltres pensem que el Pla d'Obres i Serveis s'ha d'elaborar per àrees territorials, per comarques, que és el nom amb què són conegudes a Catalunya; que s'han d'assignar aquests recursos i que això permet articular el Pla d'Obres i Serveis de caràcter territorial en plans sectorials, és a dir, que per poder decidir si un escorxador ha d'anar o no ha d'anar a l'Anoia, s'haurà de fer en funció d'un programa so-

bre quins escorxadors i de quina grandària hi ha d'haver a Barcelona, a la província de Barcelona, a l'Anoia i al Bages; que per poder decidir si es subvencionen unes determinades obres de cicle hidràulic, s'han d'articular aquestes obres d'un municipi amb les dels municipis dels voltants. Per tant, nosaltres pensem que no fer l'opció territorial i sectorial del Pla d'Obres i Serveis, precisament és reduir aquest Pla d'Obres i Serveis a la impotència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap més explicació de vot? Per tant, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Agraeixo molt sincerament l'aclariment que ha fet el Diputat senyor Armet a una cosa que sempre m'havia preocupat però que ara, si aquesta versió fos realment corroborada per la Cambra, seria d'una gran tranquil·litat. I és el fet, amb paraules seves, que les resolucions tenen obligatorietat indicativa. No deixa de ser un contrasentit, perquè o és obligatori o és indicatiu, i en tot cas una obligatorietat indicativa podria permetre una certa generositat en l'aplicació de les resolucions d'aquesta Cambra. No obstant això, estaré sempre, senyor President, amb allò que la Cambra decideixi.

Bé, s'ha fet referència d'una forma constant, tant en la intervenció del senyor Armet com en la intervenció del senyor Borja, a criteris objectius. A mi m'agradaria que amb la mateixa objectivitat amb què es busquen criteris objectius, es llegissin les Bases que han estat presentades, perquè em sembla que introdueixen criteris objectius arreu, a cada un dels seus articles a bastament, criteris objectius que mai me havien estat presents en els Plans d'Obres i Serveis anteriors i que no estan presents en la redacció dels Plans d'Obres i Serveis de cap altre territori de l'Estat espanyol. És clar que la interpretació del que és objectiu sempre és una interpretació subjectiva i per tant cadascú pot interpretar subjectivament l'objectivitat dels altres, jo també puc interpretar subjectivament l'objectivitat de les persones que han explicat el seu vot ara fa un moment, per exemple, quan es diu que tothom parla de comarques i es volen defensar les Diputacions. També podria interpretar subjectivament segons quines intencions objectives en relació a aquest tema de comarques i Diputacions, que evidentment podrien portar a una discussió que no és en el centre del que estem debatent en aquest moment. També podria interpretar com a subjectives algunes afirmacions pretesament objectives en virtut de les quals es tracta de buscar un cert equilibri territorial, quan també jo subjectivament podria interpretar que no és prou objectiva aquesta afirmació i que el que en realitat es busca és també allò de què hem estat acusats ara fa un moment, que és d'afavorir la pròpia clientela política. Per tant, les interpretacions objectives sempre tenen un pèl de subjectivisme, sobretot quan es defensen amb una certa ideologia política al darrera.

Bé, potser no hauria de dir res més, jo simplement el que voldria és recomanar a tothom que es llegeixi, amb més deteniment potser, les Bases per a l'execució del Pla d'Obres i Serveis. Que no es tenen en compte les comarques, que no es tenen en compte les obres de caràcter supramunicipal, que no es té en compte —que s'hi té— el fet que hi

ha obres que no es poden dur a terme en els estrictes límits del municipi, queda ben palès a la taula de puntuació segons la naturalesa de l'obra i segons el tipus de municipi o d'entitat supramunicipal que el promogui. Quan es diu, per exemple, que totes les obres, a més de la seva específica puntuació, que és una puntuació objectiva, tindran un complement de puntuació quan siguin obres que obeeixin a plans d'iniciativa de la Generalitat; o bé quan es diu que siguin obres els Projectes de les quals hagin estat realitzats per entitats de caràcter supramunicipal. Bé, hi ha per tant una introducció a aquest tema. D'acord que potser quan tinguem definida d'una forma més concreta la divisió territorial de Catalunya es podrà actuar d'una forma més específica en aquest camp, però en tot cas no s'ha de dir que les Bases del Pla d'Obres i Serveis no tenen en compte aquest tipus de problemes de les obres de caràcter supramunicipal i que, a més a més, són poc objectives.

Bé, s'ha dit també que els Plans d'Obres no havien servit per buscar un equilibri comarcal i que els criteris no havien estat objectius. Bé, és que amb els Plans d'Obres i Serveis s'ha perseguit una finalitat que no és ben bé la que ara es proposava, que és la d'intentar eliminar els dèficits de serveis en els municipis que tenen aquest dèficit, i es pot donar perfectament el cas que hi hagi comarques que no tinguin dèficits determinats tan accentuats, que tenen puntuacions importants en les Bases, però en canvi que hi hagi altres municipis de comarques distintes que els tinguin. Es tracta per tant, més que res, amb criteris objectius, d'eliminar necessitats de serveis municipals que són sentides i que són escampades arreu de Catalunya sense una localització comarcal concreta.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, anem a votar ara el text del Dictamen. *(El senyor Armet demana la paraula.)* Senyor Armet? Però l'explicació de vot ja l'han feta. *(Pausa.)*

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)*: ... d'acord amb l'article 63.5, que dona la possibilitat al Diputat d'utilitzar el mateix temps que el membres del Govern, demanaria si hi ha una interpretació en aquest sentit per part de la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: L'article 63, apartat cinquè? L'apartat cinquè de l'article 63? *(Pausa.)*

El Sr. ALAVEDRA *(de l'escó estant)*: Entenem que l'article 63 forma part d'una sessió que tracta dels debats i no estàvem en un debat sinó que estàvem en una explicació de vot i en la intervenció del Conseller que pot demanar la paraula sempre que vulgui. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé, la Mesa ha considerat la demanda del Diputat senyor Armet d'intervenir. La Mesa considera que en explicacions de vot aquesta possibilitat no és permesa; no obstant això, estem davant d'un cas especial en què realment no hi ha hagut explicació de vot en rigor, sinó que el que s'ha fet és el debat sobre l'esmena que no s'havia fet anteriorment i que han estat introduïts doncs uns temes que no eren potser pròpiament els corresponents a una explicació de vot. Sense que això, doncs, constituïxi precedent pel cas de les explicacions de vot, acordem donar la paraula al Diputat senyor Armet per a una intervenció aclaridora i per un màxim de tres minuts. *(Pausa.)* Jo demanaria al senyor Armet que s'ajustés al temps.

El Sr. ARMET: Moltes gràcies, senyor President, i moltes gràcies a la Mesa per aquesta interpretació acurada del Reglament. En aquest cas vull dir que em sento i que el Grup se sent complagut d'aquesta interpretació que s'ha fet.

Estaré molt poc temps. En primer lloc assenyalar que el tema de l'objectivitat-subjectivitat és un tema que ens endinsaria en profunditats filosòfiques, i que podríem arrancar de Plató per veure on és la veritat o on no és la veritat. Jo no voldria entrar en la línia de l'ideologisme filosòfic perquè em sembla que és perillós.

El que voldria dir molt clarament és que hi ha principis objectius perfectament mesurables i la nostra esmena el que deia era el següent: que el Consell Executiu calculi, amb indicadors socio-econòmics, aquelles comarques que considera deprimides —deu, dotze, quinze, vint, les que consideri que són deprimides— a judici d'uns indicadors socio-econòmics que elabori el Consell Executiu, i que es garanteixi, com a mínim —amb el qual hi ha un sostre mínim, que continua essent un sostre numèric objectiu—, que la inversió per habitant d'aquestes comarques deprimides, com a mínim, serà la corresponent a la mitjana catalana. Aquest és un plantejament estrictament numèric, objectiu, clar, i que introdueix el criteri de territorialització. I això ho he avalat amb l'experiència històrica que ens demostra que, precisament les comarques deprimides, no reben pas una inversió per habitant superior a la mitjana catalana; i a més, no solament les comarques deprimides no ho reben, sinó que es produeixen unes concentracions atípiques, absolutament atípiques, en el si del territori, en funció de les prioritats que s'estableixen o en funció de les interrelacions que es produeixen entre l'administració burocràtica i aquesta Administració local, que s'ha considerat sempre menor d'edat, la qual cosa fa que el Pla d'Obres i Serveis, si el contemplem amb un plànol de Catalunya, doni uns resultats que podríem qualificar, francament, de surrealistes. Superar el surrealisme i les objectivitats per anar a criteris d'objectivitat numèrica, creiem, i estem plenament convençuts que és un avenç important, és un avenç important, i aquí no hi ha ideologies, sinó que el que hi ha són principis fonamentals. El que sí que succeeix és que el principi de la racionalitat i el principi del planejament, sovint, per no dir quasi sempre, el defensa l'esquerra i no el defensa pas la dreta.

Moltes gràcies, senyor President, i moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, senyors Diputats, ja no havent-hi cap altra intervenció, passem a la votació del tercer paràgraf del text del Dictamen, del tercer paràgraf ja que... no, perdó, hi ha encara l'esmena número 8, del Partit Socialista Unificat. Amb tota aquesta confusió, m'he distret. Excusin-me. Té la paraula per a defensar-la el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, recordar que no és el punt d), com diu l'esmena, sinó el punt f), que caldria afegir a la Base primera del Pla d'Obres i Serveis; perdó, a les Consideracions Generals.

Bé, volia començar dient que les esmenes que s'han fet a aquest punt són esmenes d'addició, esmenes d'addició que vol dir que estem d'acord globalment amb la proposta que

ve de la Comissió en el Ple que estem celebrant avui, però que pensem que té deficiències, que el Grup Socialista i el Grup del PSU volem aportar coses que resolguin aquestes insuficiències, i, en aquest sentit, valorem molt positivament que s'hagi aprovat l'esmena número 4, del Grup Socialista. Volem dir que estem globalment d'acord, perquè es preveu que els diners que hi ha en aquest fons del Pla d'Obres i Serveis aniran a municipis que tenen vertaderes necessitats —la qüestió de l'aigua, la qüestió de la llum, etc. Però pensem que hi ha altres municipis que no tenen estrictament aquestes necessitats, però que el seu creixement, en els últims vint anys, ha creat una manca de serveis que fa necessari que quedi explicitat, en el que avui estem aquí aprovant i discutint, que ells també estan en condicions d'acudir al fons aquest del Pla d'Obres i Serveis. No són, precisament, pocs els municipis de menys de vint mil habitants que estan en aquesta greu situació de deficiència de serveis, que si no s'aprovés l'esmena que el Grup del PSU proposa no estarien en condicions d'acollir-se a aquest fons. L'esmena nostra diu: «contribuir a superar els dèficits d'urbanització i de serveis més greus dels municipis afectats per un ràpid creixement en els darrers vint anys». Pensem que és una esmena que ha d'estar aquí, necessàriament, perquè, objectivament, aquests ajuntaments estiguin en condicions d'acudir a aquest fons, i per no deixar-ho al criteri subjectiu de ningú.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula el Diputat senyor Martínez Planas.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, per fer el torn en contra a l'esmena número 8 del Partit Socialista Unificat, amb una argumentació que no repetiré, evidentment, però que sí que recordaré quan es tracti de les esmenes números 9, 20, 21, 28, 29 i 30, perquè crec que d'alguna manera totes formen un conjunt i marquen, o volen marcar, d'alguna manera una direcció determinada.

Jo diria, en primer lloc, que el Pla, per la seva mateixa naturalesa, està orientat a cobrir aquells serveis bàsics indispensables en tota comunitat, i això ja s'ha vist i s'ha dit a bastament aquí. Tornar a recordar que hi ha encara municipis a Catalunya —desgraciadament, massa, que no tenen un abastament d'aigua, o que no tenen solucionat el tema de les clavegueres, o que no tenen encara electricitat al poble, em fa l'efecte que seria neci tornar-ho a repetir. Però existeixen. És cert, per això, també, que els municipis que han tingut un ràpid creixement tenen en molts casos —i sobretot els corresponents a zones industrials, greus dèficits de tot ordre, però cal tenir en compte que els dèficits dels municipis, dels municipis petits, són molt més greus que els de la majoria d'aquestes zones suburbials; a més, hi ha molts municipis que han tingut un fort creixement, però que per la naturalesa del mateix, o per una major cura de les autoritats, a vegades, aquells dèficits no s'han produït d'una manera tan intensa.

D'altra banda, els criteris de selecció proposats, en no fer distinció subjectiva dels municipis —i podríem entrar també en el subjectivisme i l'objectivisme—, només, en aquests criteris de selecció, només contemplen els seus dèficits, creiem nosaltres, molt subjectivament es poden

resoldre aquests casos. I cal tenir en compte que el tractament econòmic que es dona als municipis petits és enormement desfavorable en comparació amb les altres poblacions, i no em refereixo aquí al Pla d'Obres i Serveis, sinó que en aquest cas el Pla d'Obres i Serveis, seria, d'alguna manera, compensatori d'aquest tractament econòmic desfavorable que es dona als municipis més petits. I només cal tenir present que la participació en els impostos indirectes és de 2.632 pessetes per habitant, en els municipis de menys de cinc mil habitants, enfront de les 3.685 pessetes per habitant en els que sobrepassen els vint mil habitants, i de 4.818 pessetes, també per habitant, en els municipis de més d'un milió d'habitants. Evidentment, això és conseqüència de considerar que el municipi petit té un cost inferior per habitant, enfront del municipi més gran, però això no és més que un reconeixement tàcit de la infradotació en serveis d'aquests municipis, i que, per tant, necessiten menys diners per a portar-los a terme.

En zones de Catalunya hi ha molts nuclis de població que encara no disposen d'energia elèctrica, ni de telèfon, ni d'aigua, ni de desguassos, i no parlem ja de serveis sanitaris totalment inexistents, i amb possibilitat de trasllat difícil per tal com els accessos de què disposen són, en molts casos, pràcticament intransitables.

Per tant, si molts d'aquests barris que han sortit al voltant de les grans ciutats necessiten d'unes atencions urgents, molt més prioritàries són les atencions a aquests pobles de les zones perifèriques de Catalunya, a no ser que vulguem fer efectiva aquella consideració que aquelles comarques mereixien a molts buròcrates de l'anterior règim, que les havien considerades comarques a tancar, quan el que cal, al revés, és considerar-les comarques a recuperar, i això s'ha dit bastants vegades, gràcies a Déu, en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena número 8, d'addició, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el tercer paràgraf del text del Dictamen, que no ha estat encara votat.

Abans, voldria indicar només, respecte a l'esmena número 4 aprovada, que per raons de coherència en la redacció caldrà, segurament, considerar-la continuació del punt a) més que no pas constituir un punt a part. Perquè tots aquests punts comencen cadascun amb un infinitiu, i la redacció coherent em sembla que exigiria això. No hi ha inconvenient, oi? Molt bé.

Passem, doncs, a la votació del tercer paràgraf del text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Queda, doncs, aprovada, la Base primera en el text del Dictamen, més l'afegitó del punt a), que constituïa l'esmena número 4, del Grup Socialista, aprovada per majoria.

Passem ara la Base segona, sobre la qual, en el primer paràgraf, el punt 2.1, hi ha una esmena, hi ha dues esmenes, l'esmena número 9, del Grup Socialista, d'addició, i l'esmena número 10, del Grup Centrista, també d'addició. Faig remarcar als senyors Diputats que en el *Butlletí* número 33 —preparat amb molta pressa perquè pogués entrar aquest punt de l'ordre del dia en la sessió que estem celebrant— hi ha un error quan s'indica que l'esmena número 9 és de supressió, ja que la supressió que havia proposat el Grup Socialista ja va ser acceptada en Comissió; per tant, és únicament una esmena d'addició, les ratlles que estan en cursiva al final del text.

Sembla que l'esmena més allunyada del text del Dictamen és l'esmena socialista. Començarem, doncs, pel debat sobre l'esmena socialista.

Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest punt —i aquesta esmena té la seva importància— es parla que el Pla d'Obres i Serveis es desenvoluparà en obres, en municipis de menys de vint mil habitants; hi ha una excepció, i aquesta excepció ve qualificada: sempre que hi concorrin circumstàncies degudament justificades, el Consell Executiu podrà incloure-hi obres i serveis a realitzar en municipis amb població superior als vint mil habitants. Aquí cal dir que quan la responsabilitat del Pla d'Obres i Serveis era de l'Estat, aquest plantejament es va contemplar a partir que hi havia municipis de més de vint mil habitants que precisaven, lògicament, l'ajut en el Pla d'Obres i Serveis, i, especialment, a partir de les realitats metropolitanes de la situació de barris perifèrics, en poblacions densament poblades, que tenien uns dèficits d'equipaments notables. Hem de dir que, fins i tot, això va ser contemplat per la mateixa legislació de l'Estat, aquest criteri d'excepcionalitat. Nosaltres, en la nostra esmena d'addició, el que considerem i no ho fem, no donem un mandat al Consell Executiu, sinó que diem: «i especialment quan es tracti de barris perifèrics dels esmentats municipis, per tal de resoldre problemes d'equipament comunitari, així com les obres i serveis de caràcter supramunicipal que s'ubiquin en aquells municipis». Els dos conceptes són clars, és a dir, necessitat de barris perifèrics, o quan s'ubiqui una obra de caràcter supramunicipal, i cal dir que en Comissió es va admetre una xifra indicativa —que veurem si el Consell Executiu serà capaç de desenvolupar— d'un 45% de les inversions previstes en el Pla d'Obres i Serveis per a obres de tipus supramunicipal, la qual cosa vol dir que contempen totes dues realitats, especialment en barris perifèrics, o en aquells municipis on s'ubiquin obres de caràcter supramunicipal. D'aquesta manera no condicionem el criteri, en aquest cas subjectiu, que tindria el Consell Executiu, sinó que el condicionem, en certa manera, a dues prioritats fonamentals, algunes d'elles ja contingudes en les mateixes bases del Pla d'Obres i Serveis. Per tant, creiem que és un aclariment, que respon al que va ser al seu moment la legislació de l'Estat, que després ha estat recollida textualment per la Generalitat, i dona una sortida clara a aquesta excepcionalitat.

Deixant l'excepcionalitat a discreció del Consell Executiu, ens podríem trobar, evidentment, amb una nova política, sense cap mena de condicionament previ, i creiem que en aquest cas aquests condicionaments formen part de dues prioritats elementals: la supramunicipal continguda en les mateixes Bases del Pla i la dels barris perifèrics a partir de la constatació objectiva dels déficits reals de serveis que s'hi produeixen.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En el torn en contra té la paraula el Diputat senyor Martínez Planas.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per fer el torn en contra a l'esmena número 9 del Grup Socialista.

Aquesta esmena bàsicament té dues parts, com molt bé ha assenyalat el senyor Armet. La primera diu exactament: «i especialment quan es tracti de barris perifèrics», etc. Bé, nosaltres ja anunciem des d'aquí i des d'aquest moment que votarem a favor de l'esmena número 10, la següent, que és l'esmena centrista, i ho aprofitarem ja, no per a fer el torn en contra, sinó per a dir això, que hi votarem a favor. Perquè, efectivament, creiem que en els casos en què siguin poblacions superiors als vint mil habitants, aquestes obres i serveis recollits en el Pla han d'anar a benefici d'aquests nuclis o barris que no superin aquesta xifra de població, perquè no quedin en inferioritat de condicions respecte als municipis de menys de vint mil habitants.

Respecte a la segona part —i per això anunciem que votarem l'esmena centrista, perquè només recull aquesta primera part—, de l'esmena socialista, creiem que és molt clara en la darrera part de les Normes Operatives, punt 2.2, quan diu «o municipis individualment considerats que tinguin per objecte actuacions de caràcter supramunicipal, amb la finalitat d'aprofitar les economies d'escala que deriven de la prestació de serveis en una adequada dimensió». I per a aquest concepte clarament es destina fins a un 45% de les subvencions i dels crèdits, xifra que va ser modificada del text original del Consell Executiu, que marcava un sostre d'un 20% —hi va haver, recordo, dues esmenes, l'una socialista, que ho passava a un 40%, i una d'Esquerra Republicana, que anava a 50%, i en Comissió vam deixar-ho ja al 45%. Creiem que aquest sostre fins a un 45% de les subvencions i dels crèdits per a destinar a les obres i serveis que proposin agrupacions o associacions de municipis de menys de vint mil habitants, o municipis individualment considerats, etc., és una xifra suficient, i, d'altra banda, és prou clar, com deia, en aquest punt 2.2. Per tant, nosaltres ja anunciem la votació en contra d'aquesta esmena socialista i la votació a favor de l'esmena centrista, de l'esmena següent, de l'esmena número 10, que recull la primera part d'aquesta esmena socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, a votar l'esmena número 9 del Grup Socialista.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'esmena número 10, del Grup parlamentari de Centristes.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Clua.

El Sr. CLUA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup, el Grup de Centristes de Catalunya, va presentar set esmenes a aquesta Proposta sobre selecció de les Bases que han de regir el Pla d'Obres i Serveis. I les vàrem presentar amb l'ànim de millorar en la mesura possible la Proposta presentada pel Consell Executiu. Hem de dir, d'entrada, que ens hem sentit satisfets de la nostra aportació per raó que dues d'aquestes esmenes, de les set que vàrem presentar, concretament l'esmena número 19 i la 35, van poder ser retirades per a donar més agilitat al tràmit, ja que entenem que un Pla d'Obres i Serveis que es discutís aquí al Parlament, precisament el mes de maig, i que fa referència a l'any 1981, tota obstrucció, tota violació, podria ser i seria, evidentment, negativa.

Tres esmenes més, la 17, la 38 i la 39, en certa manera van ser considerades també perquè van motivar unes transaccions. Amb aquestes transaccions es va entendre que era congruent la nostra posició quan els municipis deprimits sol·licitaven que l'ajut, que la subvenció pogués arribar fins al 90% i no al 50% que constitueix la regla general, i també la possibilitat que els municipis que tinguessin barris o nuclis de població dispersos poguessin tenir, no només una obra, sinó diverses obres. I la 39, ho repeteixo, per raó d'agilitat, perquè enteníem, i així ho vam fer palès, que era tal vegada convenient que no carreguéssim els municipis amb l'obligació d'acudir tots i cada un d'ells als organismes corresponents per a sol·licitar informes o autoritzacions quan siguin necessaris, i la transaccional recull la forma que sigui el mateix Consell Executiu qui porti a terme aquest tràmit, amb descàrrec, naturalment, dels mateixos municipis.

Una altra esmena, la número 18, va ser aprovada, i va ser aprovada per majoria —cosa que, naturalment, vam agrair— en Ponència, primer, en Comissió, després, i que ho faig ara també en nom del nostre Grup. I va ser aprovada, i aquesta esmena aprovada és un aclariment d'una esmena transaccional. Si l'anterior va possibilitar que els municipis que tinguessin barris o nuclis de població dispersos poguessin tenir més d'una obra, amb aquesta ja es precisava alguna cosa més: no que poguessin tenir més d'una obra, sinó que cada un d'aquests nuclis, d'aquests barris de població tingués una obra, amb la qual cosa situàvem precisament aquests municipis en una situació molt favorable.

Va ser rebutjada, en canvi, l'esmena número 10, i va ser rebutjada d'una forma molt particular, molt singular, diria jo. Es va produir en Comissió un empat en la votació, onze a onze, i es va haver d'acudir a la fórmula matemàtica del vot ponderat; pel vot ponderat, ho repeteixo, es va produir el rebuig d'aquesta esmena número 10.

Diu la Proposta presentada pel Consell Executiu: «que amb caràcter general, el Pla recollirà únicament obres i serveis a realitzar en municipis de menys de vint mil habitants, i excepcionalment —continua dient la Proposta— i sempre que hi concorrin circumstàncies degudament justi-

ficades, el Consell Executiu podrà acordar d'incloure-hi obres i serveis a realitzar per municipis amb població superior als vint mil habitants». Res no hem de dir de la regla general. El Pla d'Obres i Serveis s'aplica als municipis de menys de vint mil habitants, o no superiors, com vulgueu, a vint mil habitants. I després ve l'excepcionalitat: quan degudament es justifiqui, podrà el Consell Executiu aplicar també el Pla d'Obres i Serveis a municipis que siguin de població superior als vint mil habitants. No tenim res a dir-hi, ni a la regla general ni a l'excepció. Ara bé, en aquesta excepció sí que hem de dir quelcom, que és precisament la nostra addició. Hem d'establir en aquesta excepció una limitació, perquè considerem que aquesta limitació comprèn el que constitueix la vertadera filosofia del Pla. I nosaltres diem que per aplicació d'aquesta excepcionalitat es tingui en compte que es tracti sempre de nuclis o barris que no superen la xifra de població de vint mil habitants.

Abans de continuar la defensa d'aquesta esmena, jo voldria fer una manifestació. El nostre Grup parlamentari no té res en contra ni dels municipis superiors als vint mil habitants, ni dels barris ni dels nuclis de població que els superin, sinó tot al contrari. Coneixem les seves necessitats, coneixem les seves mancances, coneixem la necessitat d'arbitrar solucions a problemes que tenen, que allà són i que atempten fins i tot, diria jo, contra la seva dignitat personal, humana i ciutadana. Però de la mateixa manera que diem això i que diem que el Grup Centrista estarà sempre a punt per buscar una acció, per elaborar un Pla que pugui, en la mesura que ens sigui possible, anar a remeiar aquestes necessitats i a solucionar aquests problemes, el Grup Centrista estarà en primera línia. Ara bé, de la mateixa manera, hem de dir que l'aprovació del Dictamen pel Ple i el rebuig del Ple d'aquesta esmena, que ho va ser en fórmula matemàtica, segons he acabat de dir, crec, i creiem, que crearien greus problemes. Greus problemes, que voldria reduir a tres punts fonamentals.

En primer lloc, crec que trencaria la filosofia dels principis del Pla d'Obres i Serveis. Els plans d'obres i serveis jo diria que quasi són l'únic mitjà que avui tenen els municipis petits, les ciutats petites i mitjanes, per a remeiar els seus problemes, i qualsevol altra modificació que pogués derivar aquests ajuts a municipis superiors als vint mil habitants, naturalment dins d'una quantitat limitada, com nosaltres tenim, produiria una disminució en la seva aplicació.

Però més encara, més encara. Si nosaltres acceptàvem aquesta discrecionalitat del Consell Executiu que per raons justificades poguessin els municipis o les ciutats de més de vint mil habitants acudir al Pla d'Obres i Serveis, la pregunta que nosaltres ens fem és la següent: quin és el municipi de més de vint mil habitants o les ciutats superiors a aquesta xifra de població que no poguessin justificar degudament la necessitat de l'aplicació d'obres i serveis? Jo penso que no hi ha dins el nostre territori una sola ciutat, una sola població de més de vint mil habitants que no pogués justificar-la, amb la qual cosa, naturalment, la discrecionalitat del Consell executiu es veuria seriosament afectada, perillosament afectada perquè, com que no tindria els mitjans suficients per a poder atendre aquestes necessitats, la discrecionalitat tal vegada no seria tal, sinó

que la discrecionalitat es convertiria en una discriminació, tal vegada no volguda però sí absolutament necessària per la limitació dels mitjans amb què el Pla operi.

I més encara, hauriem convertit una excepció en una regla general, perquè necessàriament s'haurien d'atendre aquestes necessitats —ho repeteixo— plenament justificades. I una altra cosa que també seria altament perillosa: que es podria obrir una esperança, seguida d'una frustració. Si nosaltres pensem i nosaltres entenem i nosaltres podem creure que a través d'esta excepcionalitat sense límit, es poden resoldre problemes que tenen plantejats aquests municipis o aquests barris populars, podríem arribar a pensar o podrien arribar a pensar els habitants d'aquests barris, d'aquests nuclis, que tenen ara, a través del Pla d'Obres i Serveis, la possibilitat d'una millora, i allò, senyors, és absolutament impossible. Impossible per raó de la limitació en la quantitat, impossible per raó del volum de les seves obres i serveis —les obres i serveis que necessiten—, i, una de dues: o hauríem d'atribuir-los quantitats ridícules que produirien frustració, o, al contrari, hauríem de sotraure quantitats tan grosses, tan elevades, que, naturalment, anirien en perjudici dels municipis i de les petites i grans ciutats, i ciutats mitjanes. Per això, m'ha estranyat, en certa manera, l'argument que s'ha emprat aquí quan s'ha volgut defensar el criteri de la territorialitat, i per a defensar el criteri de la territorialitat s'ha utilitzat un argument, un argument que, efectivament, toca la fibra perquè ens parla de comarques deprimides i que cal bolcar el Pla a les comarques deprimides i que per eixa raó és necessària aquesta territorialitat, perquè si no fem aquesta territorialitat ens podem trobar amb la situació que les comarques deprimides no poden ser objecte d'un millor tracte. Doncs bé, els municipis petits, els municipis de menys de mil habitants, les ciutats de menys de mil habitants, estan situats, precisament —i així és— en comarques deprimides. Tractar de portar-ho a altres termes, a altres situacions, derivaria la major part dels mitjans del Pla d'Obres i Serveis a comarques que, naturalment, no poden tenir aquest tractament de deprimides perquè pròpiament no ho són.

Acabo, senyor President, dient que, precisament, per aquestes tres raons: perquè suposaria el trencament de la filosofia del Pla d'Obres i Serveis; perquè contribuiria, en regles generals, al que volem que sigui excepció, i perquè produiria esperances immediatament frustrades, nosaltres entenem que en l'aplicació de la regla general, en l'acceptació de l'excepció en casos molt particulars hi hagi d'haver, necessàriament, la limitació que els nuclis de població d'aquestes ciutats populosos hagin de tenir, necessàriament, menys de vint mil habitants. I, a més, per una raó de justícia i d'equiparació, perquè, aquesta equiparació dels vint mil habitants, l'establim a les rodalies i no tenim perquè establir-les en barris populosos i nuclis de població superiors i —ho repeteixo— sens perjudici que entenem que és urgent l'elaboració d'un pla que permeti d'atendre i permeti abastir d'aquestes obres i d'aquests serveis que necessiten els barris més populosos.

Acabo dient, senyors Diputats, que per la regla matemàtica del vot ponderat es va perdre aquesta esmena. Per aquestes raons explicades, jo apello, en aquesta ocasió, a la ponderació dels senyors Diputats perquè a l'hora de votar no sigui la ponderació matemàtica d'una regla, sinó

que sigui la ponderació per a conèixer la situació d'aquests municipis de menys de mil habitants que, quan veurien l'aixeta oberta de la possibilitat d'atendre altres necessitats molt superiors, se sentirien vertaderament frustrats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb independència del criteri de racionalitat que sempre guia el Grup Socialista en plantejar les esmenes —i les ponderacions aritmètiques responen a les majories naturals o als corròns naturals que s'estableixen en aquest Parlament—, voldria assenyalar que la intervenció que ha fet el senyor Clua i, abans, la que ha fet el Diputat de Convergència i Unió donant el seu aval a l'esmena número 10, presentada pel Grup Centrista, presenta un greu incongruència amb el text de base del Pla d'Obres i Serveis que tenim en aquests moments damunt de la taula.

La nostra esmena no ha tirat endavant, i es deia especialment i era una consideració especial que es feia en relació amb els municipis de més de vint mil habitants. El text del Projecte del Consell Executiu deixava a mans del Consell Executiu el judici de quines situacions d'excepcionalitat es podien produir; ara ens trobem amb aquesta esmena del Grup Centrista que limita, exclusivament, l'excepcionalitat amb l'expressió: «sempre que redundin en benefici de nuclis o barris que no superin aquesta xifra de població». I això està en flagrant contradicció amb la norma operativa 2.2, en el moment que es potencien obres de caràcter supramunicipal. I aquí es va guanyar una esmena que parla del 45%, orientatiu, xifra màxima, d'obres de caràcter supramunicipal, que poden anar ubicades en municipis de més de vint mil habitants, tal com es desprèn de la lectura atenta del text i tal com el Diputat de Convergència i Unió va reflectir en el si de la Comissió i va reconèixer, la qual cosa volia dir que el caràcter limitatiu que estableix el Grup Centrista, en aquesta esmena, vulnera absolutament la Base 2.2 de les Normes Operatives; la qual cosa vol dir que una obra de caràcter municipal que podria anar amb una capçalera de subcomarca o capçalera de comarca, d'acord amb un conjunt de municipis que endeguen aquesta iniciativa, no seria possible perquè es limita el criteri d'excepcionalitat en barris o nuclis que no superin els vint mil habitants, amb la qual cosa estem convertint el Pla d'Obres i Serveis i les seves Bases, en una incongruència absoluta amb el que assenyala la Base 2.2, i em sobta que aquest principi de responsabilitat que hauria de presidir el Grup de Convergència i Unió no hagi atès aquesta contradicció que s'observa en el si de les normes operatives.

Jo no voldria reiterar els principis, però el que sí que agraeixo al senyor Clua és que hagi fet una exposició del que són els principis tradicionals del Pla d'Obres i Serveis. Aquí el problema que es planteja és el següent: quan nosaltres hem defensat les comarques, defensem les comarques, no en abstracte, no a partir de petits municipis, no a partir de lligams amb petits municipis i els cossos administratius, no a partir de la dispersió de la inversió que es produeix en els petits municipis de Catalunya, sinó que nosaltres defensem les comarques de forma objectiva; que la inversió per a cadascuna de les comarques deprimides,

com a mínim, sigui superior a la mitjana catalana, amb una voluntat explícita de defensar les comarques deprimides, i no entenem que la defensa del petit municipi —aquest criteri paternalista de la inferioritat d'edat del petit municipi— sigui la sortida davant de l'atomització municipal que hi ha a Catalunya. I l'única sortida possible és la consideració de la unitat comarca, del principi de territori —quant al Pla d'Obres i Serveis— i de la potenciació d'esforços d'inversió supramunicipals perquè, des del punt de vista econòmic i des del punt de vista de la racionalitat del Pla, avalen aquesta línia de defensa. I aquí hi ha dues concepcions absolutament diferents: la concepció tradicional —normalment portada per les diputacions i els governs civils, en el sentit de considerar els municipis menors d'edat— i, indubtablement, que els municipis petits agraeixin, agraeixin, la bona voluntat expressada per l'Administració per a dotar-los d'ajuts. Però aquest tipus de política s'ha d'acabar, a Catalunya; aquest tipus de política comporta una dispersió de la inversió, provoca, indubtablement, errors notables amb l'atribució d'uns recursos que són recursos escassos i, si no partim del principi del territori, difícilment podrem explicar al poble de Catalunya com es desenvolupa el Pla d'Obres i Serveis i la resultant, com he dit abans, dissortadament, és surrealista, perquè depèn d'un conjunt de voluntats individuals disperses —i no vull aprofundir aquest tema, perquè podríem explicar moltes coses del que ha estat tradicionalment la línia portada pel Pla d'Obres i Serveis.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, i prego que es tinguin en consideració els elements d'incongruència tècnica que he manifestat en el torn en contra d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena número 10, del Grup parlamentari de Centristes.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha estat aprovada per 60 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar, doncs, el text del Dictamen pel que fa referència al punt 2.1 i, si no hi ha inconvenient, podríem votar conjuntament l'apartat 2.2 sobre el qual no hi ha cap esmena presentada.

Separadament? Bé, doncs votem primer l'apartat 2.1 del text del Dictamen, en el qual s'afegiria el text de l'esmena aprovada.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 60 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Podem ara votar el punt 2.2, el punt segon de la Base 2, sobre el qual no hi ha cap esmena.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El punt 2 de la Base segona ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara al tercer apartat. Hi ha un vot particular,

del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que porta el número 6, i que s'ha d'entendre també —no queda clar en el text del *Butlletí*— que no és un nou text per a l'apartat 2.3, sinó que és un apartat que s'intercalaria entre l'apartat 2.2 i l'apartat 2.3 del text del Dictamen, tal com estava en el Projecte primitiu. Per això és un vot particular. Per tant, doncs, és una addició al text del Dictamen.

Per a defensar-lo, té la paraula el Diputat senyor Martínez Planas.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per defensar breument aquest vot particular, que és exactament el text original que el Consell Executiu va presentar al Parlament per a la seva discussió.

Aquest punt que intercalariem com a punt 2.3, que tenia la mateixa numeració, com deia, en el text original, té dues parts molt diferents, i que potser en el text haurien de separar-se, més que amb un punt i seguit, amb un punt i a part, per a marcar precisament més aquesta diferència.

La primera part fa referència que es destinarà fins a un 5% de les subvencions previstes en el Pla a dotar un fons que es crea amb l'objecte de facilitar ajudes tècniques als municipis. Bé, evidentment, això és un sostre, és un 5% com a màxim, i, aquesta quantitat, la creiem necessària i indispensable per a atendre les ajudes, o sigui, per a donar aquestes ajudes per a atendre la confecció de projectes quan aquests petits municipis, per la migradesa del seu pressupost, difícilment poden atrevir-se a redactar projectes d'abastament d'aigües, projectes de canalització d'aigües residuals, etc.

Podríem pensar en municipis, petits municipis amb pressupostos de 800, d'un milió de pessetes, que, com deia, difícilment poden pensar en això. I, evidentment, com que aquesta és la prioritat que, d'acord amb el barem que després veurem, es dona a aquest tipus d'instal·lacions, llavors creiem necessari que el Consell Executiu disposi d'aquests fons fins a aquesta quantitat, fins a aquest 5%, per a atendre aquestes ajudes a aquests petits municipis.

La segona part del text parla també de destinar fins a un 15%, és a dir, també amb un sostre del 15% de les dites subvencions, a atendre les revisions de preus o modificacions o de projectes que puguin produir-se, i aquelles urgències que es puguin presentar. El fet de destinar una quantitat a revisió de preus es fa —creiem— indispensable, no solament per a obres ja contractades, sinó pel fet que algunes obres, al moment d'anar-les a contractar, queden desertes per insuficiència dels pressupostos consignats, malgrat ser actualitzats al moment d'incloure al pla. Aquesta setmana mateixa, el Consell Executiu haurà d'augmentar en un 15% una d'aquestes obres que, al moment d'anar-les a contractar, els pressupostos han quedat desfasats i que, per tant, quedarien sense poder-se contractar. L'evolució dels preus moltes vegades és tan ràpida que la puja d'una primera matèria pot fer totalment insuficient un pressupost. Però al mateix temps, i això crec que també té una importància tant o més gran que aquesta que hem citat fa un moment, cal preveure la necessitat de poder atendre necessitats peremptòries que per la seva naturalesa no poden ajornar-se. I voldria posar un exemple que és molt clar i que potser traduiria d'alguna manera més real aquesta peremptorietat d'algunes necessitats: l'e-

missari de Salou, per evacuació mar endins de les aigües procedents de la depuradora de Reus, és, evidentment, imprescindible, i cal fer-ho, també, abans de l'inici de la temporada, encara que, atès el retard que portem en la tramitació d'aquestes bases per al Pla d'Obres i Serveis, serà quasi, quasi del tot difícil fer-lo per a aquesta temporada.

També, a més, dintre d'aquest fons, d'aquest sostre d'aquest 15%, lògicament s'haurien de preveure unes quantitats per a obres a fer en casos d'emergència, en casos de pluges, etc., que poguessin produir destrosses concretes en llocs determinats, i que fessin del tot necessari l'arranjament de les destrosses fetes, d'una manera ràpida, sense haver de passar temps perquè aquestes obres tinguin una naturalesa urgent.

Evidentment, aquest fons, tant el 5% primer com el 15% segon, no poden quedar inactius, la qual cosa fa necessari que, un cop transcorregut un termini prudencial des de l'aprovació del Pla, el romanent d'aquests fons, juntament amb els que puguin provenir de baixes en la subhasta, hagin d'aplicar-se íntegrament al finançament d'obres incloses en el Pla addicional, que disposin en aquell moment, al moment en què aquest fons, havent ja transcorregut un termini prudencial, no s'hagin utilitzat, dic, per a finançar aquestes obres incloses en el Pla addicional, i que en aquell moment disposessin ja de projectes. Tot això, evidentment, d'acord amb les prioritats establertes en el Pla.

Per tot això, nosaltres demanem la consideració d'aquesta Cambra, i, en tot cas, els suggeriríem la votació favorable d'aquest vot particular.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, el Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, senyores i senyors Diputats. El Grupo Socialista, en principio, votará en contra de este voto particular, fundamentalmente porque el texto que se propone es el texto que estaba inicialmente en el Proyecto de las Bases, que fue suprimido a partir de una enmienda socialista en la Comisión y evidentemente los criterios que nos animaban a plantear esta supresión eran fundamentalmente porque nosotros entendemos que, ante una situación de recursos escasos, y ante una situación de grandes necesidades de servicios, es realmente una grave irresponsabilidad el que prácticamente la quinta parte, es decir, el 20% de estas inversiones, se vaya a utilizar, no en dotar de estos servicios y de estas obras, sino que vayan a otro tipo de utilización que no sea propiamente dicha la de las inversiones.

Nosotros, en principio, en cuanto a los dos fondos, está el primer fondo del 5% para realización de ayudas técnicas a los municipios; nosotros entendemos que no es la vía de realizar la ayuda técnica a los municipios por la vía de utilización de estos recursos para inversiones, sino que la vía de ayuda técnica ha de hacerse fundamentalmente a partir de los servicios técnicos de la propia Conselleria y del propio Consell Executiu, y en el caso de que éstos no pudieran, evidentemente, hay un Servei de Cooperació de las Diputaciones que actualmente está en situación de infrautilización.

Es por eso que la propia Administración debe dar estos

servicios, y que a partir de esa vía es donde se debe utilizar, no utilizar unos recursos que han de ser utilizados fundamentalmente para inversión. Es más, aquí se podría hablar de situación de ilegalidad: utilizar dinero que está presupuestado en la Ley de Presupuestos como transferencias de capital, utilizarlas para algo que no es para inversiones, como es el caso de realización de proyectos. Evidentemente, deja mucha duda en cuanto que se pueda interpretar que sean inversiones.

En el segundo fondo, nosotros entendemos que, evidentemente, aquí el criterio que existe es el de un plan, no de una situación realmente aleatoria. Es decir, se trata de planificar en el territorio la realización de las inversiones de dotaciones municipales, de servicios municipales y supramunicipales. Por tanto, cuando se realiza un proyecto y se presupuesta un proyecto, ha de preverse las revisiones de precios que pueda haber de diferencia entre la realización del proyecto y cuando se vaya a ejecutar, y, por supuesto, las modificaciones que puedan existir. Es más; creemos que la introducción de las situaciones de urgencia, de utilizar este fondo para situaciones de urgencia, no es la vía presupuestaria para hacerlo, dado que hay otras vías presupuestarias en torno a que, cuando hay situaciones realmente de verdadera emergencia, existe una partida; por ejemplo, la Conselleria de Política Territorial, para estos casos, y evidentemente, para el caso que esta dotación no fuera suficiente, para eso está la vía del crédito extraordinario. Pero nunca jamás utilizar el Pla d'Obres i Serveis para esto, porque el Pla d'Obres i Serveis pretende, en todo caso, planificar y no estar moviéndose en un campo de necesidades momentáneas y transitorias, sino fundamentalmente planificar en el tiempo.

Es fundamentalmente por estos argumentos porque nosotros nos oponemos a este voto particular, pero fundamentalmente una última razón cuantitativa. Realmente, si este voto particular se aprueba, quiere decir que si no hubiera modificaciones de proyectos, que si no hubiera revisiones de precios, que si no se dieran situaciones de emergencia, es decir, que si no se utilizaran estos fondos, hoy, este año, estaríamos sin utilizar 300 millones de pesetas para estas inversiones, con lo cual estaríamos con una caja, 300 millones de pesetas, sin utilizar durante todo este año, y que se tendría que guardar allí para utilizarlos el año que viene. Y eso, evidentemente, es una situación injustificable de todo punto de vista.

Muchas gracias, señor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació el vot particular del Grup parlamentari... Sí?

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): El nostre grup demanaria votació separada fins al primer punt i a part. És a dir, fins «els municipis», i a partir d'aquí, punt.

El Sr. PRESIDENT: És a dir, del punt i a part que ha proposat fer el senyor Martínez Planas; és a dir, fins a «facilitar ajudes tècniques als municipis»?

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): Exacte, i després fins a la resta del vot particular.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: És a dir, doncs, que passem a votació el vot particular, però separatament. Les tres primeres ratlles, és a dir, fins a l'incís que acaba amb «ajudes

tècniques als municipis», primer, i després votarem la resta.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb les tres primeres ratlles del text del vot particular, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Aquest primer paràgraf del vot particular ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la resta. Evidentment, suposo que caldria suprimir els mots «així mateix», i per tant hauria de començar amb «destinarà», «es destinarà fins a un 15%», etc. Passem, doncs, a votar la resta del vot particular.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El vot particular... no, millor dit, la darrera part del vot particular ha estat aprovada per 59 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Sí, senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): Seria possible explicació de vot, atès el canvi de criteri respecte a Comissió i, per altra banda, la diferència de vot entre una part i l'altra? L'explicació de vot és respecte a aquest article.

El Sr. PRESIDENT: Respecte a aquest article... Bé, sí, abans voldria dir que a part que cal suprimir les dues paraules «així mateix», caldrà també suprimir del text la paraula «dites» perquè evidentment es referia i tenia sentit quan les subvencions ja s'havien esmentat anteriorment. Queda també una mica fosc si aquest 15% és un fons o si el fons es referia només al 5%. Potser caldria aclarir-ho. (*Pausa*). Sí, senyor Conseller? Per a explicació d'aquest punt senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, des del nostre punt de vista en el moment de redactar les Bases enteníem que el 5% era el fons i que fins a un 15% la resta. Per tant, el 15% no seria un fons sinó que seria una quantitat fins a un 15%.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, aquesta és també la meva interpretació i per això he plantejat la qüestió, de manera que caldria també suprimir les dues línies finals quan diu: «el Conseller de Governació dictarà les disposicions oportunes per tal de distribuir aquest fons», perquè ara ja no hi ha fons, per tant han quedat decaigudes. Igualment cal considerar decaigut el vot particular a la Base quarta, el que porta el número d'ordre 13, ja que es referia al fons que ara ja no existeix.

Molt bé, aclarit, doncs, aquest punt que permetrà la redacció definitiva i acurada, per a explicació de vot, té la paraula el Diputat senyor Clua.

El Sr. CLUA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, el nostre Grup en Ponència i en Comissió va mantenir un criteri, criteri negatiu i per tant un vot desfavorable a la proposta del Consell Executiu. En aquest Ple hem canviat en part el nostre criteri, el nostre vot. Per què? En el primer punt per raons que entenem clares. Les ajudes tècniques que necessiten els municipis per a portar a terme el Pla d'Obres i Serveis poden fer-se a través dels serveis tècnics de la Generalitat i a través dels se-

veis tècnics de les Diputacions. Em consta que hi ha Diputacions que els seus equips o serveis tècnics no tenen pròpiament ocupació, i per tant això seria una mesura d'austeritat, una mesura de racionalització, una mesura d'una millor dedicació del que constitueix aquesta ajuda tècnica al que constitueix una veritable inversió. Per tant, hem votat negativament el vot particular del Grup de Convergència i Unió. Per contra, hem votat afirmativament la segona part d'aquest vot particular, perquè entenem que atès que aquest any no hi ha previstes ni als pressupostos generals ni a qualsevulla altre lloc unes partides que puguin atendre aquestes revisions de preus que necessàriament s'han de produir i aquestes situacions de possible emergència, nosaltres entenem que hem de donar al Consell Executiu la possibilitat de poder atendre aquestes necessitats i no deixar-lo sense poder-ho fer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? El senyor Padullés, pel Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats. Molt breument, el nostre Grup ha votat en contra d'aquest vot particular de la mateixa manera que ja vàrem votar a favor de l'esmena socialista en Comissió, per dues coses: perquè entenem que a la Conselleria de Governació ja hi ha deu milions de pessetes que preveuen l'ajut tècnic a totes aquestes coses que preveuria aquest 5%, i, per altra banda, perquè entenem que quan es fan projectes, quan es fan plans, les revisions de preus ja són incloses i previstes en el temps que s'han d'aplicar, en funció de les característiques del Pla d'Obres i Serveis; i, per altra banda, perquè entenem que les Diputacions i que la Generalitat que el Consell Executiu de la Generalitat està en condicions de fer front a aquelles situacions que no són previstes i, per tant, aquests diners no s'han de tocar del Pla d'Obres i Serveis d'ajuda als municipis que ho necessiten i tenir-los en un calaix guardats, esperant que es produeixin aquestes necessitats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICENS (*de l'escó estant*): El Diputat senyor Hortalà, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Hortalà, per a explicació de vot en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup ha votat afirmativament la segona part d'aquest vot particular per una raó molt senzilla, perquè a la Base 3.5 del que ara s'està discutint es preveu que la selecció d'inversions arribarà fins al 160%, la qual cosa vol dir que gairebé s'està tractant de plans bianuals, i si es tracta de plans bianuals preveure una revisió de preus d'un 15%, que gairebé és el creixement normal, potser una mica alçat, del cost de la vida; és quelcom que, per si mateix, dona validesa i permet la viabilitat normal de les inversions. Per aquest motiu, per congruència amb el mateix contingut global de les Bases que ara s'estan discutint, per aquest motiu, Esquerra Republicana ha votat afirmativament.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? No hi ha més explicacions de vot. Passem, doncs, a la votació dels apartats que manquen encara de la Base segona, és a dir, l'apartat 2.3 i l'apartat 2.4 que no han estat sub-

jectes a esmenes. Separadament? Molt bé. Aleshores comencem per votar l'apartat 2.3 de la Base segona.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'apartat 2.3 de la Base segona queda aprovat per unanimitat dels presents.

Votem ara l'apartat 2.4.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'apartat 2.4 de la Base segona ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.

Passem ara a la Base tercera. Abans de començar el debat voldria informar els senyors Diputats que la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, posteriorment a l'elaboració del Dictamen ha constatat algunes errades, algunes incorreccions que demanen esmena tècnica. La Mesa ha considerat que realment es tractava d'esmenes tècniques i que, per tant, aquest escrit podia ésser acceptat. Es tracta simplement en la primera ratlla de la Base tercera de substituir «projectes» per «obres presentades». En el començament del segon paràgraf, de substituir també «projectes» per «obres» i, en fi, a la Base quarta, en el començament del segon paràgraf, quan es parla d'«obres seleccionades que com a conseqüència de no disposar de projectes», precisar que es tracta de «projectes complets». I, en fi, a la Norma Addicional, en lloc de la paraula «redactats», posar «aprovats pels ens peticionaris». Es tracta, en tots els casos —la Mesa va ésser unànime—, de considerar que eren esmenes tècniques; d'altra banda, la Comissió havia aprovat per unanimitat la necessitat d'introduir aquestes esmenes tècniques. Per tant, s'entén que el debat i la votació tindran lloc amb el text rectificat d'acord amb el que acabo d'indicar als senyors Diputats, i que tractant-se de qüestions purament tècniques i de detall em sembla que ha quedat suficientment clar, i que no altera gens el contingut dels textos. Passem, doncs, a la Norma Tercera.

Els dos paràgrafs introductoris i la introducció de l'apartat 3.1 no han estat subjectes a cap esmena, les úniques esmenes són referents a la taula de puntuació, i més tard a la proposta d'addicions de nous paràgrafs. Per tant, doncs, proposo de votar els dos paràgrafs introductoris i la introducció de l'apartat 3.1 que, ho repeteixo, no han estat esmenats.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Aquests dos primers paràgrafs introductoris i el començament fins arribar a la taula de puntuació de l'apartat 3.1 han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Sobre la taula de puntuació hi ha dues esmenes presentades, l'esmena número 20, del Grup Socialista, que és de modificació i d'addició, és a dir, que modifica els punts, en alguns casos, i que a més introdueix nous epígrafs. I en fi, l'esmena número 21, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que es limita a introduir nous conceptes i que és, per tant, una esmena únicament d'addició. L'es-

mena més allunyada del text és, per tant, l'esmena socialista.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Senyor President, des de l'escó, només assenyalar que en aquesta esmena hi ha dues incorreccions...

El Sr. PRESIDENT: Sí, han estat corregides en aquest text i s'entén que era un error material del *Butlletí* i que, per tant, és a dir, quan es tracta d'acondiciament de vies d'accés, els punts han d'ésser dos en lloc de tres, i els equipaments sanitaris municipals dos en lloc de tres; això, ho hem considerat un error d'impremta.

El Sr. ARMET: D'acord; moltes gràcies, senyor President. Per economia de debat i atesa l'evolució d'aquest, nosaltres retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. No hi ha doncs, tampoc, torn en contra, i podem passar directament a votació.

El Sr. ARMET: No! La retirem.

El Sr. PRESIDENT: Ah!, la retiren? Perdó. L'esmena, doncs, queda retirada.

Queda ara l'esmena número 21, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta esmena és una esmena de concreció, tant en la naturalesa de l'obra com en la puntuació de l'esmena defensada anteriorment per aquest Diputat en nom del Grup del PSU. L'esmena diu: «vies de comunicació i accés entre barris i nuclis de població, 4 punts; urbanització de primer establiment en barris perifèrics urbans d'alta densitat, 4 punts», etc., van en la mateixa direcció. Se'ns pot dir, se'ns pot dir, com ja se'ns va dir en Ponència i en Comissió, que el que nosaltres plantejgem aquí es pot recollir en un punt que hi ha en el Projecte que diu: «urbanització, 1 punt». D'entrada, cal dir que no hi estem d'acord; només en aquest puntensem que la proposta de puntuació que fem nosaltres és més correcta en funció de les greus deficiències que hi ha en aquests ajuntaments que han tingut aquest creixement tan alt en els últims vint anys. I, per altra banda, pensem que el fet que es digui urbanització vol dir moltes coses i no vol dir res, i deixa, en mans de qui ho hagi d'aplicar, que els diners de les obres vagin en una o altra direcció. Pensem que l'esmena que proposem nosaltres és molt més concreta i permet donar aquestes possibilitats a aquests ajuntaments perquè s'hi afegeixin. Per altra banda, nosaltres plantejgem, en un dels punts: «cobriment de torrents i rieres per motius sanitaris, etc., incloent la urbanització dels espais resultants». Hi ha un altre punt a la proposta que diu: «cobriment de torrents i rieres...» etc., sense incloure-hi la urbanització de l'espai resultant. Nosaltres pensem que, tant en la puntuació com en la definició, és a dir, el que està escrit, l'esmena que nosaltres proposem és correcta, dona la puntuació oportuna, etc. Perquè és clar, aquí, en la defensa d'una esmena —i de retruc s'ha fet sortir l'argumentació en contra de les esmenes que nosaltres presentem—, es parla que aquests ajuntaments que són més grans o que poden ser més grans, perquè hi ha ajuntaments molt petits que també han doblat la població en els últims vint anys, és a dir, no tenen per què ser ni de divuit mil habitants, ni

de disset mil; es parla que tenen altres llocs on anar a buscar diners, que tenen altres possibilitats, i això no és exactament correcte. Perquè val a dir que el creixement de la població no ha anat acompanyat d'un creixement dels pressupostos dels ajuntaments, perquè hi ha municipis que han doblat la població en els últims vint anys, però que, en canvi, en no instal·lar-s'hi empreses, per exemple, no hi ha un nivell d'impostos que cobra l'ajuntament, que cobren altres ajuntaments, i que, per altra banda, no hi ha hagut tampoc, per exemple, un augment de la contribució territorial urbana, perquè molts dels habitatges són habitatges de caràcter social. Per tant, hi ha un desfasament a nivell de serveis entre aquest creixement important d'aquests pobles, i hi ha un desfasament també en relació amb el pressupost d'aquests ajuntaments per a fer front a aquestes necessitats que té la població.

I, per tant, demanem el vot d'aquesta Cambra a la nostra esmena, en funció que entenem que concreta les característiques de les necessitats d'aquests serveis, i els dona la puntuació correcta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Martínez Planas.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé en principi el senyor Padullés ja ha reflectit les explicacions que es van donar en el tràmit de Comissió. En el nostre cas, pensem, respecte a aquesta esmena en concret, aquesta esmena número 21, del Partit Socialista Unificat, que, evidentment, són unes diferències de criteri importants entre les que sosté el Partit Socialista Unificat i les nostres.

En principi, nosaltres creiem que aquests temes de la urbanització, és a dir, les vies de comunicació, urbanització de primer establiment, adaptació de l'entorn, cobriment de rieres per motius sanitaris, sempre que suposin un augment d'espais públics, és, evidentment, o són, evidentment, temes d'urbanització, i com a tals, amb aquest sentit ampli i genèric, els situàvem nosaltres també a la nostra taula de puntuació. Però, evidentment, els posàvem a la nostra taula amb una qualificació molt més baixa, exactament un punt respecte d'un màxim de cinc punts, i, en canvi, el Partit Socialista Unificat els dona una puntuació de quatre punts respecte d'un màxim de puntuació de cinc punts.

Bé, això, evidentment, són unes diferències de criteri. Nosaltres creiem que quan estem parlant de donar cinc punts al cicle hidràulic, a l'electrificació rural, aquesta ampliació de captacions i elevació, tractament d'aigües blanques, aquestes obres de fàbrica en camins veïnals, etc., creiem que són una prioritat bastant més important, tot i que, evidentment, reconeixem la importància que poden tenir o que tenen de fet, aquestes proposicions que ens fa el Partit Socialista Unificat. Per aquestes raons, nosaltres creiem que, tal com ha quedat en Comissió aquest primer barem, aquesta puntuació d'acord amb el tipus d'obra a realitzar, creiem que és correcta, i per això nosaltres demanariem el vot favorable de la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena d'addició del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha quedat rebutjada per 46 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Passem, doncs, a votació la taula de puntuació de l'apartat 3.1 de la Base tercera, d'acord amb el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

La taula de puntuació ha estat aprovada per 61 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.

Ara tenim, sense que hi hagi esmenes, el darrer paràgraf de l'apartat 3.1, el que segueix la taula de puntuació, sobre el qual no hi havia esmenes. Després l'apartat 3.2 i l'apartat 3.3, sobre els quals no hi ha esmenes. Proposo de votar-ho conjuntament.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'absteneu?

El darrer paràgraf de l'apartat 3.1 i els apartats 3.2 i 3.3 han estat aprovats en el text del Dictamen per unanimitat dels presents.

Ara hi ha l'esmena número 29, del Grup Socialista... no!, perdó, primer l'esmena número 28, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que proposa un nou apartat que seguiria l'apartat 3, és a dir, l'apartat 3.3. bis en la numeració provisional.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument, atès el caràcter de les votacions que s'estan donant. Defensarem l'esmena 28 i l'esmena 30, perquè l'esmena 30 és la concreció de la fórmula matemàtica per a calcular aquest corrector que nosaltres proposem. Llegeixo l'esmena: «Als valors obtinguts per cada projecte per aplicació de les taules 3.1 i 3.2 i del corrector C, s'hi afegirà un altre corrector I, que es determinarà en funció del creixement de la població en els dos últims decennis.

El coeficient I serà equivalent al tant per u del creixement de la població, sempre que sigui superior a u entre 1960 i 1980.»

M'estalvio, perquè ja ho hem defensat diverses vegades, els arguments en relació amb el tipus de municipi que afecta, etc.; només vull recordar que aquest coeficient no es computa quan és inferior a u, la qual cosa significa que cal doblar, com a mínim, la població per a aplicar aquest coeficient. Això vol dir que un ajuntament que hagi tingut un creixement important, si no és que l'ha doblat en els últims vint anys, no es pot aplicar el coeficient, i és evident —suposo que ningú no podrà negar-ho— que els ajuntaments que han doblat en vint anys la població, tenen unes greus deficiències de serveis i han de tenir la possibilitat d'accedir als diners del Pla d'Obres i Serveis.

Moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? Té la paraula el Diputat senyor Martínez Plans per al torn en contra.

El Sr. MARTÍNEZ (*de l'escó estant*): Senyor President, si no hi tingués res en contra el senyor President, m'agradaria també fer el torn en contra respecte a l'esmena número 29, del Grup Socialista, perquè entenem que va exactament en el mateix sentit.

El Sr. PRESIDENT: En tot cas, jo crec que caldria que fos defensada, prèviament...

(*El senyor Armet demana per parlar.*)

Senyor Armet?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Sí, una consideració d'ordre, senyor President, jo demanaria al Diputat de Convergència i Unió que llegís atentament la naturalesa de les dues esmenes, i, en el cas de la nostra, parlem d'aquells municipis que el 1960 no superessin els vint mil habitants, el tema vol dir que, encara que es parli d'un coeficient corrector, té una característica diferent.

El Sr. PRESIDENT: Bé. D'acord. Per tant, el torn en contra serà únicament respecte a l'esmena 28. Té la paraula el senyor Martínez Planas.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per fer breument un torn en contra de les esmenes 28 i 30 del Partit Socialista Unificat. D'alguna manera, ja he anunciat, quan fèiem el torn en contra de l'esmena número 8, que aquesta argumentació també la utilitzàriem en el torn en contra de l'esmena 28 i l'esmena 30. Bé, és cert, evidentment, que hi ha municipis que han tingut un ràpid creixement, sobretot corresponents a zones industrials, però cal tenir en compte, com deïem, que també, evidentment, hi ha molts petits municipis amb molts més greus dèficits que la majoria d'aquests municipis amb aquests creixements. A més, hi ha molts municipis que han tingut un fort creixement, però que per la seva naturalesa, o per una major cura de les autoritats, com deïem, aquests dèficits no s'han produït d'una manera tan intensa. Voldria fixar-me en aquesta primera part perquè, amb aquest índex corrector a què es fa referència en l'esmena 28, aquí quedarien inclosos municipis que han tingut aquest ràpid creixement i que no han tingut o no tenen massa mitjans per corregir tots els seus dèficits, però que també, evidentment, hi quedarien inclosos altres municipis, d'altres tipus, amb altres consideracions, que també han tingut aquest creixement, però que tenen, evidentment, altres possibilitats, o almenys no estan tan mancats d'aquestes necessitats primàries, tan primàries —com deïem fa un moment respecte a aquests municipis— que els manca, fins i tot, la xarxa d'aigua.

D'altra banda, bé, aquests criteris de selecció subjectiva dels municipis, com deïem, es poden resoldre per altres temes, per exemple, els petits municipis no tenen capacitat d'endeutament. Voldria tornar a referir-me a municipis amb pressupostos de 800, 1 milió i 1 milió i mig de pessetes, no tenen, evidentment, capacitat d'endeutament, i per tant no poden recórrer al crèdit, i també voldria tornar a repetir, una vegada més, el diferent tracte, el tracte totalment desfavorable en comparació amb les poblacions més grans, en la participació dels impostos indirectes amb les xifres que donava abans. És per aquestes raons que nosaltres creiem que aquest índex distorsionaria exactament el sentit que nosaltres creiem que ha de tenir el Pla, i, per

tant, demanariem el vot en contra d'aquestes esmenes número 28 i número 30.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació l'esmena número 28, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que va, evidentment, lligada amb l'esmena número 30, la qual seria indispensable aprovar, o quedaria decaiguda, segons el resultat de la votació.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena 28, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció. Queda, per tant, decaiguda l'esmena número 30, a l'apartat 3.4.

Per a explicació de vot té la paraula el Diputat senyor Hortalà, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest, realment, és un tema —i per això volem explicar el vot— que té la seva importància.

La introducció de criteris demogràfics dins de tota la problemàtica de planejament del territori és un criteri que la doctrina des de fa molts anys accepta com un dels criteris correctors més importants. Però nosaltres no ho hem votat, en aquest cas, d'acord amb l'esmena presentada pel Partit Socialista Unificat. I no ho hem fet perquè entenem que el Pla d'Obres i Serveis no pot ser corregit per criteris demogràfics més enllà dels que ja contempla la mateixa redacció, perquè, si no, hi hauria un doble còmput a favor del creixement demogràfic. M'explicaré.

El Pla d'Obres i Serveis, en la nostra opinió —i en l'explicació de vot, si hi ha oportunitat, ho raonaré més aprofundidament—, el que pretén és dotar els municipis d'una xarxa infraestructural mínima que, en principi, han de tenir tots els municipis de Catalunya, independentment, a partir d'aquests mínims, de quines siguin les seves dotacions demogràfiques corresponents. Per tant, introduir aquí —a més a més del criteri restrictiu, o no restrictiu, però en qualsevol cas del criteri dels vint mil habitants—, introduir un criteri corrector a la corresponent fórmula de la taula de valoracions és un criteri, per a nosaltres, excessiu, i, per tant, que desvirtuaria el que entenem que és la mateixa filosofia, que és la mateixa essència d'un pla d'obres i serveis, dotar de serveis mínims, d'una xarxa infraestructural mínima, sigui la que sigui l'estructura demogràfica dels municipis, petits, grans o mitjans, i sigui la que sigui la dinàmica d'aquesta estructura, creixin poc o creixin molt. Fem uns serveis públics que el mateix progrés de la civilització obliga que tinguin tots els municipis, independentment dels seus efectius humans. Per això hi hem votat en contra.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la votació dels apartats 3.4 i 3.5, sobre els quals no hi ha esmenes presentades. L'esmena 29 del Grup Socialista significaria introduir un nou apartat, 3.6, d'acord amb la seva redacció.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord... *(El senyor Armet demana la paraula.)*

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)*: Senyor President, perdó al final de la 3.4, quan parla de la fórmula, hi ha una esmena que altera la fórmula, per la qual cosa si votéssim la 3.4 ens trobaríem...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí. En aquest cas, seria un punt que s'intercalaria entre el 3.4 i el 3.5, d'acord amb la redacció. *(Pausa.)* Sí, sí, un nou paràgraf que s'intercalaria entre el 3.4 i el 3.5.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Nosaltres entenem que és la fórmula que es canvia, i, per tant, es canvia el 3.4 o una part del 3.4.

El Sr. ARMET: Perdó, senyor President. Em permet? *(Pausa.)* És un nou paràgraf al final, i que va acompanyat d'una fórmula, però en el 3.4, no és un nou...

El Sr. PRESIDENT: En el 3.4, bé. És una addició al 3.4, de totes maneres.

El Sr. ARMET: Tal com està en el Dictamen de Comissió és correcte, que diu esmena d'addició al 3.4.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, d'acord. Doncs, aleshores, fins ara hem aprovat el 3.3, i ara passem al 3.4, però a la primera part del 3.4 no hi ha esmena i seria, doncs, una addició. *(Pausa.)* D'acord. Aleshores, per a defensar aquesta esmena número 29, addició en el paràgraf 3.4, té la paraula en nom del Grup Socialista el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, fer esment que en la fórmula aquesta, on hi ha el signe — és el signe +, ja es va fer constar en Comissió. És un error. Òbviament, no tindria cap sentit aquesta fórmula amb un signe negatiu del P1 — P2. D'acord, senyor President?

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. ARMET: Un cop fet aquest aclariment...

El Sr. PRESIDENT: Un moment. *(Pausa.)* Sí, s'entén que hi ha l'error, que el primer terme del producte és exactament com en el Dictamen, senyor Armet, no?

El Sr. ARMET: Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: P1 + P2.

El Sr. ARMET: Exactament. Només assenyalar que es va fer constar així en Comissió.

Aquí —i després en les explicacions de vot parlarem de la filosofia que cada un dels Grups parlamentaris tenen en relació amb el Pla d'Obres i Serveis—, en aquesta fórmula —que és un xic estranya i que pot donar resultats encara més estranys, perquè hi ha un conjunt de sumes i un factor correctiu que pot donar qualsevol resultat, com després veurem—, aquí del que es tracta, fonamentalment, és de valorar tot el que és dinàmica poblacional. Per què? Perquè hi ha un factor que valora els municipis petits, mitjans i grans, que és el P2, concretament, i que té present aquesta realitat de grandària de municipi. Ara, quan nosaltres presentem aquesta formulació, diem que aquells municipis que a l'any 1960 no superessin els vint mil habitants, que vol dir municipis de dinou mil habitants o municipis de cinquanta habitants, que quedi molt clar. Contemplant la dinàmica poblacional tant pel que fa als municipis petits com als mitjans i grossos, només considerant creixements superiors al 100% durant els vint anys. Per què? Perquè lògicament un creixement de vint anys del 100% provoca una acumulació de dèficits que el Pla d'Obres i Serveis intenta cobrir, i això afecta tant els municipis petits i mitjans com els grans. Aquest és el plantejament. I és per això que es desenvolupa aquí aquesta formulació

d'intentar fer un correctiu només en el cas dels municipis que hagin crescut un 100%.

Voldria dir també que una de les consideracions generals que es fan en aquest Pla és la lluita contra l'atur. I em sembla que aquest és un element amb consideració important, i en aquest cas aquest correctiu que aquí es col·loca és precisament a partir de tenir en compte la dinàmica poblacional que correspon normalment a aquelles zones, municipis, comarques on hi ha situades les bosses d'atur més importants. Fins i tot és conseqüent amb un dels principis generals, que després no queda desenvolupat al llarg de tot el Pla d'Obres i Serveis, i que té una coherència lògica amb una consideració general prèvia que es fa al Pla d'Obres i Serveis.

Des d'aquest punt de vista és que nosaltres en aquest cas no fem la defensa de municipis grans, sinó que fem la defensa d'aquells municipis que el 1960 tenien menys de vint mil habitants, i que han tingut creixements superiors al 100%, la qual cosa vol dir que han tingut una acumulació de dèficits de serveis municipals important, posem simplement i exclusivament un índex corrector, perquè amb la formulació que aquí se'ns planteja indubtablement es fa una potenciació de prioritats, una potenciació estricta de municipis petits a partir de la catalogació tres punts, dos punts, un punt. D'aquesta manera creiem que corregim convenientment, contemplem un aspecte bàsic, que és la dinàmica poblacional com a element fonamental de l'increment del dèficit de serveis municipals, i considerem, evidentment, que és una millora tècnica a la fórmula que se'ns planteja.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula el Diputat senyor Martínez i Planas.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, vull explicar que quan he demanat la paraula abans per fer el torn en contra conjuntament de les esmenes 28, 29 i 30, no era en funció que cregués que l'esmena 28, del Partit Socialista Unificat, i l'esmena 29, del Grup Socialista, fossin iguals, sinó que, donat que es tractava de la incorporació d'un coeficient que modificava la fórmula matemàtica encara que aquest coeficient fos diferent, per abreujar una mica el treball d'aquest Parlament pensava en la mateixa intervenció fer referència a totes dues esmenes.

Bé, en principi, l'esmena 29, del Grup Socialista, d'algun manera ha estat ja contestada amb l'explicació de vot que el senyor Hortalà ha fet abans. Evidentment, els municipis que l'any 60 no superessin els vint mil habitants, avui, si són especialment municipis que han tingut un ràpid creixement de població, evidentment han d'estar en una població molt superior. I això ens incorporaria una modificació, creiem nosaltres, substancial al punt, exactament, 2.1, que deia que «amb caràcter general, el Pla recollirà obres i serveis a realitzar en municipis de menys de vint mil habitants». Però també aquí hi havia l'excepcionalitat. Deia: «Excepcionalment i sempre que hi concorrin circumstàncies degudament justificades, el Consell Executiu podrà acordar d'incloure-hi obres, etc., en municipis amb més de vint mil habitants», que seria la situació real avui d'aquests municipis que a l'any 60 tenien menys de

vint mil habitants. Però això, considerat com una excepcionalitat, creiem que està perfectament recollit en el punt 2.1 i que incorporar-lo aquí, amb aquest coeficient, seria una distorsió, i que aquesta excepcionalitat, com deia que es marcava en el punt 2.1., es faria una norma més o menys general, amb la qual perdria, entenem, tot el sentit la redacció original del punt 2.1.

És per aquestes consideracions que nosaltres demanàriem el vot contrari a aquesta esmena socialista.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a votació l'esmena socialista, número 29, amb la correcció del text que ha estat indicada, millor dit, de la fórmula.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Podem ara votar, doncs, l'apartat 3.4 d'aquesta Base tercera, sobre el qual no hi havia cap esmena, ja que l'esmena socialista era una addició, i l'apartat 3.5, d'acord amb el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen en els apartats 3.4 i 3.5, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenguin?

Els apartats 3.4 i 3.5 del text del Dictamen, de la Base tercera, han quedat aprovats per 61 vots a favor, 31 en contra i 21 abstencions.

Per a explicació de vot...?

El Sr. MARTÍNEZ (*de l'escó estant*): Senyor President, si se'm permet, en el punt 4 hi ha una correcció; entenc que s'hauria de fer, donat que el Grup de Convergència i Unió va presentar en Comissió una esmena que després vam retirar, donat que es recollia en dues esmenes del Grup Centrista, però hi havia una paraula que es canviava, que era: «en cap cas», que vaig entendre que figuraria en el Dictamen de la Comissió, perquè, si no ho fa, crec que és incongruent l'apartat c) amb els punts 2.4 i 4.3.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martínez, jo crec que en el text del Dictamen hi ha un error molt més important que això, que és que hi ha una duplicació evident del text, és a dir, que caldria passar tot l'apartat 4.3, en el punt c), substituint el que va des de «en cap cas» fins a «clavegüeres», i em penso que és aquesta, realment, la correcció que cal fer. A part d'això, s'hauria de substituir això però amb una correcció sobre l'apartat 4.3, que és allà on diu punt 2.5, que ara ha d'ésser el punt 2.4, perquè el punt 2.5 no existeix. Hi estem tots d'acord?

No? Senyor Santiburcio, digui...

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*): Al aprobar-se el voto particular de Convergència, el punto 2.3, que se introduce nuevo entre el 2.2 i el 2.3, pasaria el 2.4 sobre el 2.5, con lo cual el texto sería correcto.

El Sr. PRESIDENT: Ah, bé, però, d'acord amb la numeració final, però la numeració, pel que fa al Dictamen, havia de ser 2.4. Bé, aleshores, doncs, s'entén que el que anirem a votar ara —i sobre aquesta Base quarta i sobre la

Norma Addicional no hi ha cap esmena que no hagi decaigut o que ho hagi estat retirada— és un text en el qual l'apartat 4.3 quedaria suprimit, en el sentit que substituïria els dos darrers incisos de l'apartat c) del 4.1, és a dir, que allà on en el c) deia: « ...en cap cas s'inclourà... » i acabava en « ...clavegueres. », ara començaria « ...sols s'exclourà... » i acabaria amb « ...electrificació rural. »

Bé, no havent-hi cap esmena mantinguda que no hagi estat retirada en el Ple o que no hagi decaigut sobre la Base quarta i sobre la Norma Addicional, si els senyors Diputats hi estiguessin d'acord, ho votariem conjuntament. Hi ha alguna objecció en aquest vot conjunt? Cap objecció.

Doncs, aleshores, tots els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Base quarta i la Norma Addicional —amb l'esmena tècnica que he indicat—, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

La Base quarta i la Norma Addicional han estat aprovades, d'acord amb el text del Dictamen, amb les esmenes indicades, per unanimitat dels presents. Amb això queda aprovada la totalitat del Dictamen sobre les Bases per a la Selecció d'Obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya que —ho repeteixo— té el caràcter d'una resolució aprovada pel Parlament; no és un text legislatiu.

Els Grups parlamentaris desitgen explicació de vot? El senyor Armet, en nom del Grup Socialista.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, si em permet el senyor President, m'aturo un moment fins que la sala estigui... (*Alguns Diputats abandonen la sala*).

El Sr. PRESIDENT: D'acord, senyor Diputat. Jo pregaria als senyors Diputats que els seus moviments a l'interior de la Sala es limitessin als intervals entre les paraules dels oradors que vénen a la tribuna.

El Sr. ARMET: Moltes gràcies per la vostra gentilesa, senyor President. En primer lloc, assenyalar que, com va essent costum en les darreres intervencions, el Grup Socialista s'ha convertit en la punta de llança de les explicacions de vot, i en aquest cas, fem aquesta primera intervenció en relació amb el text de Resolució que avui aquest Parlament ha aprovat.

Sovint es comenta que un text legislatiu que surt d'aquest Parlament de Catalunya té elements d'innovació, té elements, per tant, que incorporen visions progressistes, o visions de modernitat en relació amb el que han estat tradicionalment les posicions que s'han mantingut. El Grup Socialista podem dir i afirmar que no solament no s'ha fet cap innovació, sinó que s'ha continuat amb aquella visió absolutament arcaica del que havia de ser el Pla d'Obres i Serveis. És a dir, s'ha produït un continuisme del que era la concepció tradicional que tenia l'Estat, del que era la concepció tradicional que tenien els governadors civils, del que era la concepció tradicional que tenien les diputacions provincials en relació amb la formulació del Pla d'Obres i Serveis.

Vull dir això perquè el Pla d'Obres i Serveis tradicionalment s'havia convertit en una repartidora, i recordo que en el Programa d'Actuació Econòmica vaig posar damunt de la taula unes dades indicatives en el sentit que es produïa una estranya correlació entre qui tenia el poder de les diputacions i quins eren els municipis que gaudien de majors

ajuts amb el Pla d'Obres i Serveis. I aquesta diferència era una diferència absolutament desmesurada, la qual cosa va fer que aquest Portaveu que avui els parla fes l'al·lusió de clientelisme polític, no acusant ningú, sinó com a conseqüència lògica d'una presa de decisions administratives. Llavors, ens trobàvem que, quan el President de la Diputació d'una demarcació era d'un partit o d'un altre, es produïa que hi havia una inversió o el doble d'inversió i, en alguns casos, el triple d'inversió del que corresponia als municipis que tenien el batlle d'aquest grup en qüestió.

Aquest tema, a nosaltres ens preocupa enormement —el fet de considerar que el Pla d'Obres i Serveis és una repartidora—, malgrat que colloquem nosaltres una fórmula i aquesta fórmula intentem que tingui unes bases d'objectivitat, perquè no hi ha límits quantitatius i no hi ha un esforç de coordinació global del que són les inversions a Catalunya.

Així mateix, continuem amb els criteris burocràtics governatius, en el sentit que, d'una forma o d'una altra, l'epicentre de les decisions és en el Departament de Governació i és la lògica continuista que jo també he volgut assenyalar, quan el que calien eren criteris de política territorial, a partir d'avaluació de necessitats dels municipis, i de les subcomarques i comarques de Catalunya. Aquests eren els principis que havien de presidir l'orientació d'un pla d'Obres i Serveis que nosaltres volguéssim que fos nou, modern i que, en última instància, fes que els milions de pessetes que posem damunt de la taula fossin distribuïts de la forma més racional possible. I això ho saben i no cal ser economista per a saber que, a uns recursos escassos, se'ls pot treure una productivitat molt major.

S'ha dit —i hi coincideixo plenament— que el Pla d'Obres i Serveis hauria de servir per a equilibrar les necessitats de serveis municipals en el conjunt de tot el territori de Catalunya. Aquí s'ha continuat amb una dicotomia, que és la dicotomia de municipis de menys de vint mil/de més de vint mil. És obvi que quan nosaltres defensàvem el criteri de comarcalització i quan nosaltres defensàvem el criteri territorial, estàvem afavorint les comarques més deprimides i els municipis, per tant, més petits, situats en el si d'aquestes comarques deprimides; és obvi que aquest era el nostre plantejament. Però el que sí que podem dir és que no s'ha fet cap esforç, cap esforç dirigit al planejament i a l'estudi dels dèficits de recursos existents; no s'ha fet cap esforç que tingués presents els criteris territorials, els criteris comarcals i aquests criteris objectivables des del punt de vista aritmètic.

En aquest Pla s'inclou una visió de tipus supramunicipal. Curiosament va passar una esmena d'un Grup —crec que important, en el seu sentit— que assenyala un 45% com a inversió indicativa de xifra màxima per a impulsar obres de característiques supramunicipals, i després el Pla desenvolupa tot un conjunt de criteris que serveixen perquè cada municipi es pugui acollir a una fórmula matemàtica. Aquí hi ha una responsabilitat del consell Executiu: el desenvolupament del punt 2.2 d'aquestes Bases del Pla d'Obres i Serveis, i pregunto: serà capaç el Consell Executiu d'intentar arribar al 45% o intentar apropar-se a aquest 45% d'esforç supramunicipal? I vull recordar que quan hi ha un esforç supramunicipal vol dir que hi ha una mancomunitat d'esforços, hi ha una racionalitat de les in-

versions, i, sovint, aquestes inversions, cal situar-les a la capçalera de la subcomarca o a la capçalera de la comarca. I aquesta voluntat no ha estat expressada en el si del text, que és ple de contradiccions.

I aquesta era la nostra visió del Pla. Un Pla que contempla les comarques deprimides de Catalunya, en el sentit que la inversió per habitant, d'aquestes comarques deprimides, sigui superior a la mitjana de Catalunya; un Pla que contempla, fonamentalment, els esforços mancomunats via inversions supramunicipals, perquè són molt més rendibles econòmicament i comporten un nivell de mancomunitat d'esforços, un nivell de solidaritat intermunicipal en un país, en una nació com Catalunya, que té una enorme dispersió municipal.

També s'ha col·locat a la Base primera d) una de les prioritats fonamentals del Pla: la lluita contra l'atur. Sempre que es presenta en aquest Parlament una resolució sobre la lluita contra l'atur, tothom està d'acord que cal lluitar contra l'atur; a l'hora concreta d'especificar mesures de lluita contra l'atur, aquestes mesures no es contemplen amb un instrument com és el Pla d'Obres i Serveis, en què es podrien contemplar. I resulta que es va estrictament a la potenciació de municipis regressius sense dinàmica de població que, curiosament, són aquells municipis que plantegen unes taxes d'atur —possiblement, per moviments migratoris— i, possiblement, perquè, com molt bé diu el *Butlletí d'Ocupació de la Generalitat*, l'atur en el sector agrari català és realment minso per no dir, en algunes comarques, inexistent; la qual cosa vol dir que aquest principi general amb el qual tots ens omplim la boca no es concreta en el si del Pla d'Obres i Serveis, no es concreta, malgrat que es vulgui dir que en els concursos públics es pugui obligar que s'agafin treballadors sense assegurança d'atur o que es pugui fer, en un moment determinat, algun tipus de mesura complementària quant a allò que siguin els concursos públics, però tampoc no s'insinua aquest tipus de política.

El Grup Socialista considera que s'ha perdut una gran oportunitat per a racionalitzar l'Administració pública de Catalunya; que no podem admetre el continuisme estricte de pràctiques anteriors; que no s'ha fet cap esforç de racionalitat, i que, en última instància, els centenars de milions que posem damunt de la taula es dispersaran en el si del territori sense cap orientació, sense cap prioritat i sense un marc de referència objectiu. I això és un greu error i no connecta amb aquesta tradició liberal i racional que el poble de Catalunya, quan s'ha administrat, sovint, sovint, ha sabut dur a terme.

És per tot aquest conjunt de motius —i en podria esmentar molts més— que nosaltres estem profundament descontents d'aquestes Bases del Pla d'Obres i Serveis, que sabem que és una resolució del Parlament, però que, si més no, significa entendre que l'Administració pública de Catalunya continua amb els criteris tradicionals, i en aquest cas, no són d'estranyar les coincidències que avui, en aquesta Cambra, en algun cas, s'han produït. I lamentem profundament que no s'hagi endegat una política mínimament imaginativa i que s'hagi malbaratat un dels pocs instruments de què gaudeix la Generalitat de Catalunya, en relació amb el tema de l'Administració local. Ho lamentem profundament i és per això que nosaltres hem

mantingut les nostres posicions, hem sabut perdre amb dignitat, com sempre, les nostres posicions i mantindrem aquests principis al llarg de tota la legislatura.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, tot començant, vull encarrilar quina ha estat la filosofia que ha informat les actuacions del nostre Grup en el debat d'aquestes Bases. Perquè en funció d'aquest encarrilament es pot tenir una conclusió exacta de la coherència de continguts i, per tant, de les aportacions, crec que extremadament positives i innovadores, que l'Esquerra Republicana ha introduït en aquestes Bases d'Inversió en el Pla d'Obres i Serveis.

Estrictament parlant, tal com està configurat ara un Pla d'Obres i Serveis, no es pot dir —d'acord amb el que convencionalment s'escau—, dins del marc de l'economia i concretament dintre del marc de la teoria econòmica, no es pot dir que això sigui un programa d'inversions. Perquè no hi ha la recerca sistemàtica d'una productivitat; no és el criteri de la productivitat el que informa aquest tipus d'inversions. El que informa aquest tipus d'inversions és arribar a uns determinants nivells de benestar social. Per tant, encara que el Pla es materialitzi en inversions, no és un Pla d'inversions, sinó un Pla de compensacions. I per això, al llarg de les Bases, en molt poques ocasions, en molt poques ocasions, es parla de recursos. Sempre es parla de subvencions i de crèdits.

D'acord, doncs, que es tracta d'un Pla de compensació que materialitza inversions públiques. Nosaltres, en plantejar-nos què és el que convenia per a enguany, per al 1981, que és en definitiva les Bases que es discuteixen, varem creure que hi podíem aportar, en termes positius, dos tipus de consideracions: unes genèriques i una altra específica. Les consideracions genèriques venien pel fet que, malgrat tot, convenia que aquest Pla, aquest programa, aquestes Bases, i les actuacions que se n'infereixen, estiguessin d'alguna manera vinculats amb la política econòmica autònoma. I, d'altra banda, i com a conseqüència, que hi hagués una menció clara, amb actuacions positives, sobre el problema de l'atur.

Eren dues consideracions genèriques que varen motivar dues esmenes que han estat acceptades. Al mateix temps, específicament, ens va semblar que, tal com està ara l'estat d'equipaments municipals, particularment a les zones rurals, convenia enfortir al màxim possible la idea de la subvenció de caràcter supranacional. Varem presentar una esmena, que abans ha estat mencionada com a esmena d'un Grup, i cal dir-ho clarament, el Grup és Esquerra Republicana, que va ser igualment acceptada, depurada només en cinc dígits sobre un percentatge d'un 50%.

Per tant, aquestes van ser, partint de la concepció del Pla d'Obres i Serveis, les actuacions que varen informar el procediment i les intervencions del nostre Grup parlamentari.

Pel que fa a la política econòmica i pel que fa a l'atur, les corresponents esmenes varen ésser admeses, incorpora-

des al Dictamen de la Ponència, com a punts d) i e), respectivament, de la primera de les Bases, que fa referència a les consideracions generals. El punt d) diu: «contribuir a l'absorció de la mà d'obra aturada, en particular en aquells projectes que permetin la utilització més intensiva.» I el punt e) recollia la referència a la política econòmica general: «Respondre —és a dir, les Directrius del Pla— a les prioritats, pel que fa a les inversions públiques, establertes en la Llei de Pressupostos i en els Programes d'Actuació Econòmica de la Generalitat, així com en els principis de la política d'ordenació del territori.» Aquests dos punts, incorporats, són millors i, en cert sentit, innovacions positives.

Pel que fa a la consideració específica, també s'hi incorpora. Nosaltres demanàvem que les subvencions provinents del Banc de Crèdit Local, per consideracions de caràcter supranacional, o per agrupació o associació de municipis de menys de vint mil habitants, fossin d'un 50%. El text del Govern posava un 20; darrerament, per transacció, ha quedat un 45%. Per tant, el nostre criteri hi és incorporat, i és un criteri bo, perquè trenca, en un país com el nostre on hi ha aquesta excessiva municipalització, on hi ha un excés —ho ha dit un Diputat abans, molt encertadament—, un minimunicipalisme, és important que essent els recursos escassos, la idea de la supramunicipalitat vingui afaurida dins de la corresponent selecció de la inversió corresponent, dels recursos plasmats en inversions públiques dins d'aquest programa de compensació.

I, com a conseqüència d'això, òbviament, dins de la taula de puntuació, varem incorporar, i van ésser acceptades, unes puntuacions per a les actuacions de caràcter supranacional i, al mateix temps, unes puntuacions —textualment— «per a aquells projectes per als quals la proporció dels costos de la mà d'obra, justificada tècnicament, representi almenys un cinquanta per cent del total del pressupost». Òbviament, filosofia, procediment i contingut eren coherents i milloraven, pel que fa a la política econòmica, pel que fa a les actuacions sobre l'atur, pel que fa a les actuacions supramunicipals, el que nosaltres enteníem que havia de ser el Pla d'Obres i Serveis, els criteris de selecció de les Obres i Serveis d'aquest programa de compensació.

Les altres esmenes que va presentar Esquerra, referides a la formulació dels coeficients correctors, referides a la durada dels programes presentats d'un any envers la seva continuïtat successiva en el temps, varen ser acceptats. En el primer cas, íntegrament, en el segon cas, d'un cent setanta-cinc que presentàvem —el Govern en proposava cent-trenta—, ha quedat darrerament en cent-seixanta. Per tant, nosaltres creiem que la nostra aportació ha estat extremadament positiva. Que aquest és un projecte, m'atreviria a dir, gairebé híbrid; híbrid entre les aportacions inicials del Govern i d'altres Grups, i una part substantiva i notòria d'aportacions útils fetes per l'Esquerra Republicana.

A partir d'aquí, comentar que el Pla d'Obres i Serveis no conté innovacions —i no haig de fer jo la defensa de l'actuació del Govern, que ja té doctors, com l'església, no? (*rialles*)—, no és aquest el cas. Però sí que, per la part que ens toca, sí que vull dir que hi ha innovacions. Potser no innovacions transcendents, però sí que hi ha innova-

cions. S'ha esmentat en Prat de la Riba, aquest matí. Prat de la Riba, de mica en mica; innovacions que realment afecten la problemàtica supramunicipal, que afecten la introducció i la quantificació de l'atur, que afecten els criteris de correcció i la fórmula corresponent, que afecten la duració, gairebé bianual, de les corresponents propostes, i que afecten, substantivament, els percentatges de subvencions provinents del Banc de Crèdit Local. Hi ha innovacions, hi ha innovacions.

Que no hi ha un esforç de coordinació? Hi ha un esforç de coordinació. Concretament a la Norma primera, punt e), es diu, a instàncies d'una esmena presentada per Esquerra Republicana, «respondre a les prioritats, pel que fa a les inversions públiques, establertes en la Llei de Pressupostos i en els Programes d'Actuació Econòmica —ho he llegit abans— i a l'ordenació del territori.» Hi ha coordinació amb la política econòmica que estatutàriament podem fer, que no és massa.

Que els recursos són escassos i convenia utilitzar-los més productivament? No és aquest el cas. En un programa de compensació, ja ho he dit abans, no es tracta de buscar la productivitat social de la inversió; es tracta de buscar en qualsevol cas el control de rendiments, perquè realment aquesta inversió tendeixi a afavorir els nivells de vida, no a aconseguir determinades acumulacions dinàmiques al llarg del temps.

Que, d'altra banda, s'han de tenir en compte les comarques deprimides? No, no és aquest el cas, no és aquest el cas. I podríem discutir-ho si cada vegada que es parla de comarca deprimida realment es parlés de comarca deprimida, però és que cada vegada que es parla de comarca deprimida, per entremig, s'hi barreja el concepte de barri, i tots sabem, avui dia, qui governa els principals ajuntaments que tenen barris, a Catalunya. (*Remor de veus.*) És un tema que convé clarificar. Jo m'hauria quedat en la defensa tècnica si no, si reiteradament, si reiteradament no s'hagués atacat, com s'ha fet, el Grup d'Esquerra Republicana. I, per tant, això convé dir-ho, i ho dic.

I per acabar només hi afegiré, com a condició addicional, que avui s'ha parlat del corró, des d'aquesta tribuna, i aquest és un terme que a mi, personalment, em desagrada, perquè fonèticament sona gairebé groller. (*Remor de veus.*) Però s'ha parlat del corró. Avui, sortosament, s'ha matisat. Se li ha afegit un qualificatiu: s'ha parlat del corró natural, la qual cosa ja em deixa més tranquil, perquè seria molt pitjor que aquest corró, encara que només fos per implicacions ecològiques, fos un corró antinatural. (*Remor de veus.*)

Res més; moltes gràcies, senyor President, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, té la paraula, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, per a una breu explicació de vot en un debat que ha estat ple, segurament excessivament ple, d'explicacions de vot.

En començar diré el que hem repetit, per remarcar-ho, que nosaltres estem globalment d'acord amb la proposta que ha vingut al Ple de la Comissió, i recordar que les nostres esmenes eren esmenes d'addició. La primera esmena, que s'ha guanyat d'una forma, en diríem, molt espe-

cial, ha estat una introducció important. Volem dir que si bé és cert que en el punt que se'ns ha llegit, punt d), «contribuir a l'absorció de la mà d'obra aturada», etc., quan es va intentar en Comissió introduir una esmena transaccional que digués «de la mà d'obra aturada sense subvenció», aquesta esmena va ser rebutjada. Jo diria que és un exemple de les contradiccions que hi ha en la resolució que avui hem aprovat; en aquest cas, ens podem trobar que es contracti, en funció d'això, «mà d'obra aturada», que es vagi a contractar mà d'obra aturada que estigui cobrant el subsidi d'atur i que, en canvi, no es contracti els qui no estiguin cobrant. I aquesta és una contradicció que ha passat per aquí bastant per sobre, però que és un exemple, al nostre entendre, de les contradiccions que hi ha en aquesta resolució.

Nosaltres no compartiríem aquesta consideració de les característiques dels dèficits que hi ha en ajuntaments molt petits, que nosaltres pensem que hi ha dèficits importants que cal resoldre, i aquests altres dèficits de servei que hi ha en ajuntaments que han tingut aquest creixement important en els últims anys. La consideració que s'ha fet des d'aquesta tribuna, nosaltres no la compartiríem. Estem d'acord que cal ajudar aquests municipis petits, que el problema del primer abastament d'aigua és un element important, però pensem que hi ha altres necessitats de servei, que, com a mínim, havia de quedar explícitament previst que estarien en condicions, aquests ajuntaments, d'acudir —aquesta part, bastant petita, d'altra banda, tot i que parlem de 1.500 milions de pessetes l'any passat—, que poguessin utilitzar una part d'aquests diners. Em referiria que l'esmena introduïda pel PSC és important perquè pot trencar la dinàmica que està present en el debat, que estem fent en aquesta Cambra, que els diners del Pla d'Obres i Serveis aniran estrictament a tot una colla de municipis sense cap criteri de racionalitat. Aquesta esmena pot introduir, juntament amb altres coses que hi ha, la idea d'anar a serveis de caràcter supramunicipal, de fer que aquests serveis no estiguin localitzats en uns llocs que no serveixin per a altres pobles de les mateixes contrades. Tal i com està aprovada aquesta resolució, permet, d'una forma bastant discrecional, fer paternalisme i clientelisme. Pensem que si les esmenes que nosaltres i el Grup parlamentari Socialista hem presentat haguessin estat acceptades, aquestes possibilitats haurien quedat molt més reduïdes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, el Diputat senyor Clua, en nom del Grup Centrista.

El Sr. CLUA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Molt breument, nosaltres hem de dir per contra que ens sentim relativament satisfets de com ha quedat el Pla d'Obres i Serveis. Relativament perquè tot és millorable, si no diria que quasi absolutament. Per què aquest pronunciament? Doncs, perquè creiem que el Pla d'Obres i Serveis, tal com ha estat aprovat, respon a la filosofia, respon als principis, respon jo diria, fins i tot, a la modestia, si em permeteu, del que és un Pla de Serveis. Pretendre fer un instrument d'inversions d'un Pla de Serveis, pretendre fer d'un Pla de Serveis un instrument per a re-
meiar l'atur, sincerament jo crec que desborda la finalitat del Pla. Què pretén el Pla d'Obres i Serveis? Aquest és el

nostre pensament i aquesta és la nostra filosofia: és un ajut als municipis petits, a les ciutats petites i mitjanes perquè resolguin els seus problemes, perquè resolguin les situacions que al llarg dels anys no han pogut resoldre, i com que nosaltres entenem que precisament a través dels criteris de selecció per raó de la naturalesa de les obres que figuren al Pla i amb la seva puntuació, i com que nosaltres creiem que altres criteris com són els de població estan perfectament lligats dins la filosofia del que és un Pla d'Obres i Serveis, per això, repeteixo, el nostre Grup se sent relativament satisfet.

No insistiré sobre les esmenes que nosaltres hem presentat i de quina forma han estat admeses o han estat transaccionades perquè això ho he fet en explicar o en defensar l'esmena número 10, les dono per repetides per tal de ser breus i atès el cansament dels senyors Diputats. Sí diré, per acabar, que ens alegra moltíssim i que ens satisfà perquè crec que els municipis de Catalunya, els municipis petits, aquells que no tenen altres mitjans en aquest moment que el seu ajut per a cercar les seves infraestructures en aquest Pla d'obres i Serveis, se sentiran satisfets i se sentiran joiosos que el Parlament de Catalunya els hagi tingut presents, no els hagi oblidat i que a través de l'obra del Consell Executiu serà capaç de portar a terme d'una forma molt beneficiosa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a explicació de vot el Diputat senyor Martínez i Planas.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, atès el temps i la densitat d'aquest debat. Nosaltres volíem dir que com a Grup de Convergència i Unió estem molt contents amb el text definitiu que ha aprovat avui el Parlament de Catalunya. I estem contents tot i reconeixent l'aportació valuosa que es va fer en el tràmit de Comissió, de moltes esmenes respecte a la importància del text. Hi va haver moltes esmenes de tots els Grups d'aquesta Cambra que es varen acceptar: del Partit Socialista de Catalunya, d'Esquerra Republicana, de Centristes i del Partit Socialista Unificat. I creiem que això és una satisfacció poder-ho dir perquè han enriquit d'alguna manera el text original que va portar el Consell Executiu i que per altra banda estava perfectament d'acord amb la nostra filosofia.

S'ha parlat d'una visió arcaica, s'ha parlat també d'una certa relació que s'ha donat en temps passats entre els que en aquells moments estaven al govern d'algunes Diputacions i alguns municipis, s'ha parlat de clientelisme, de paternalisme, etc. I crec que el text que avui hem aprovat és exactament el contrari de tot això, és a dir, jo crec que en aquest aspecte el Parlament de Catalunya ha volgut estar ben segur que aquestes coses no es podrien donar, i el Consell Executiu també, i així el Parlament de Catalunya ha aprovat un text en el que hi ha minuciosament tot un seguit de valoracions perquè no hi hagi cap dubte. Hi ha les dues taules de valoració, la primera en funció del tipus d'obra, la segona en funció del tipus de població, i jo diria que gairebé al Consell Executiu no li queda gens de maniobra, és a dir, s'ha de limitar estrictament i exclusivament a sumar i multiplicar per aplicar exactament unes valoracions

que ha aprovat aquest Parlament, i per tant no crec que es puguin donar totes aquestes situacions que s'han citat.

S'ha parlat també dels petits municipis, municipis, d'altra banda, regressius quant al treball agrari, que sembla que està disminuint. Jo voldria dir aquí que nosaltres tenim una opinió una mica contrària, i nosaltres pensem que potser està mancant el treball especialment en el camp agrícola en aquests petits municipis, perquè precisament aquests petits municipis no tenen cobertes aquestes satisfaccions, aquestes necessitats mínimes que té la població que viu en aquests llocs. Jo diria que aquest és un Pla de satisfaccions mínimes, és un Pla que, d'alguna manera i dintre de la seva limitació, quant als recursos, podrà permetre a molts municipis de Catalunya, a molts petits municipis de Catalunya, que puguin veure solucionats tots aquests serveis mínims indispensables que per justícia creiem que també han de tenir.

I, d'altra banda, no oblida tampoc els altres municipis. Els municipis fins a vint mil habitants hi estan perfectament inclosos, però fins i tot, i com a excepció, també hi estan inclosos el municipis de més de vint mil habitants i només s'exigeix que, evidentment, tinguin o presentin una obra suficientment important perquè també pugui ésser recollida en aquest Pla d'Obres i Serveis. En definitiva, jo diria que és un Pla molt satisfactori i que aquí hi ha una gran possibilitat que els municipis, petits especialment, però també mitjans i no tan mitjans, sinó més grans, puguin veure complertes aquestes mínimes satisfaccions en funció especialment d'aquest barem que també hem aprovat avui.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Mai no és bo magnificar els temes sense necessitat, i jo crec que en el transcurs de les intervencions que s'han dut a terme per a discutir i aprovar les Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya, s'han magnificat els temes sense cap mena de necessitat. No es pot dir que l'aprovació del Pla d'Obres i Serveis representi perdre una oportunitat de renovar l'actuació de l'Administració pública de Catalunya. La renovació de l'Administració pública de Catalunya, en principi, no es fa a través dels plans d'obres i serveis, els plans d'obres i serveis tenen una altra finalitat. Però es que, a més, l'actitud que adopta el Consell Executiu en preparar aquestes Bases, i tal com han estat aprovades per aquesta Cambra, és una aportació important, encara que s'hagi dit el contrari, al renovament de la forma d'actuar des de l'Administració pública. Però en tot cas val la pena de dir que no és el Pla d'Obres i Serveis l'instrument a partir del qual s'hagi de dur a terme la renovació de l'Administració pública, és a través d'altres instruments que aconseguirem aquesta renovació. Per tant, el Pla d'Obres i Serveis no és l'instrument adequat, tot i que de l'aplicació que se'n faci, de la filosofia que informi el Pla d'Obres i Serveis en un sector concret, molt especialitzat, molt determinat, molt petit d'altra banda, en pot derivar una nova manera d'enfocar les coses.

Absolutament d'acord també amb Esquerra Republi-

cana que no es tracta d'un programa d'inversions. No és això. El Pla d'Obres i Serveis és una altra cosa, ho ha explicat també molt bé, al meu entendre, el Diputat senyor Clua. No es tracta de fer un programa d'inversions, es tracta de fer un programa de suport i d'ajut, de substitució de mancances de determinats municipis, bàsicament dels municipis més petits de Catalunya. No cal tampoc magnificar el tema dient que, o presentant, o donant a entendre que és justament a través dels plans d'obres i serveis que solucionarem tots els déficits municipals. Els plans d'obres i serveis són molt limitats. Els qui hem viscut l'elaboració dels plans d'obres i serveis sabem, en expressió popular, que els plans d'obres i serveis de cara a les necessitats dels ajuntaments són la xocolata del lloro. Per tant, no és a través dels plans d'obres i serveis que canviarem Catalunya, que modificarem els grans déficits d'obres, els grans déficits de serveis que té el país, ni tan sols posant-hi la màxima voluntat que hi posem tots plegats serà a través dels plans d'obres i serveis que reequilibrarem les comarques de Catalunya, dotant de serveis aquelles que no en tenen per fer possible que els seus ciutadans hi continuïn vivint i hi continuïn treballant.

I aquí voldria, senyores i senyors Diputats, fer referència a una afirmació que ha estat feta, a una manifestació de filosofia que no està evidentment incorporada en el Pla d'Obres però a la qual, en tot cas, nosaltres ens hauríem oposat sempre. Un dels Diputats que m'ha precedit en l'ús de la paraula s'ha queixat que es vagi a la potenciació de municipis regressius i sense possibilitats de superació. Si adoptem aquesta òptica, senyores i senyors Diputats, mai no reequilibrarem Catalunya i començarem a tancar comarques, cosa respecte a la qual en alguns altres debats s'havia dit el contrari. Nosaltres hem de fer un gran esforç d'inversió, que començo per reconèixer, i ho he dit abans, no ha de sortir dels plans d'obres i serveis, que tenen una altra finalitat. Però en tot cas m'ha semblat important destacar aquest terme filosòfic que pot condicionar altres tipus d'actuacions parlamentàries. Nosaltres hem de fer, senyores i senyors Diputats, un gran esforç sobretot a través dels pressupostos de la Generalitat, amb generositat, un gran esforç per evitar que puguin tancar-se comarques a Catalunya, que mitja Catalunya acabi de despoblar-se, que la gent que encara hi viu, que té voluntat de continuar-hi treballant se n'hagi d'anar. Nosaltres hem de fer un gran esforç d'inversió en aquest sentit i un gran esforç de generositat.

Per tant, no es pot admetre que els plans d'obres i serveis, que són una minsa participació en aquest esforç d'inversió, no puguin contemplar la potenciació de municipis regressius perquè no tenen possibilitats de superació. Això seria, senyores i senyors Diputats, trair, almenys per part nostra, la nostra pròpia filosofia política. Per tant, bé, és una participació, una participació que hem de tenir en compte, una participació que no desconeix els déficits, com s'ha dit alguna vegada, que no pot arribar a suplir-los, ho té molt difícil; és una aportació minsa a les necessitats dels municipis de Catalunya, però en tot cas no es pot dir que no tingui en compte —com també s'ha afirmat en el transcurs dels debats alguna vegada—, que no té en compte la situació de les comarques regressives, la situació dels municipis menys dotats.

Comencem per considerar primer, senyores i senyors Diputats, que el Pla d'Obres i Serveis es destina als municipis de menys de 20.000 habitants; ja és una primera dada. Segona, em sembla que hi ha un paràgraf aprovat, concretament el segon paràgraf de l'apartat 2.3, en el qual es diu: «excepcionalment en municipis deprimits sense possibilitat d'establir tots els impostos que autoritza la Llei —municipis deprimits!— podran subvencionar-se obres fins al 90% —fins al 90%!—, principalment a les comarques declarades d'Acció Especial». En altres punts d'aquestes mateixes Bases es té en compte també molt clarament aquesta necessitat. Si observem per exemple el coeficient corrector establert en l'apartat 3.3, es tracta d'ajudar aquells ajuntaments que tenen uns pressupostos inferiors a la mitjana dels pressupostos de Catalunya. Aquí hi ha hagut una introducció important des de la Ponència o des de la Comissió, que nosaltres acceptem, i és que s'ha de reconèixer el mèrit a l'activitat parlamentària i nosaltres ho reconeixem molt contents i amb molt de gust. L'actuació dels Grups parlamentaris millora el text, i totes les millores que vagin en aquest sentit seran ben vistes, ben acollides, ben acceptades, pel Consell Executiu; aquesta concretament n'és una. És plantejava d'una altra manera, es tracta de primar aquells municipis que tenen uns pressupostos inferiors a la mitjana de Catalunya i que tenen una càrrega financera molt elevada perquè pel seu compte, sense haver acudit abans a cap tipus de subvenció, han anat, durant anys, finançant obres que podien haver estat incloses en plans com el que estem comentant.

Val a dir també que, en aquest mateix sentit, el Pla contempla comarques d'Acció Especial, comarques d'Acció Especial que, lamentablement, i ara entrarà també a considerar altres coses quant a la renovació de les actituds que per més generosa que vulgui ésser és limitada, comarques d'Acció Especial que determina l'Estat, i ara em referiré a aquest punt. Comarques d'Acció Especial, concretament el Pallars i la Segarra-Garrigues. Comarques d'Acció Especial que determina l'Estat perquè nosaltres ens podem moure amb una capacitat relativa pel que fa referència al Pla d'Obres i Serveis, tinguin present les senyores i els senyors Diputats que la competència que exercim en aquesta matèria ens ve donada per transferència de l'Estat en Reial Decret 2115/1978, del 26 de juliol, i és, per tant, aplicable a tota la legislació que l'Estat faci en matèria de plans d'obres i serveis.

Nosaltres podem intentar fer accions reguladores, però el que no podem fer és amb la nostra actuació passar, de passar, sortir del marc que fixa la legislació de l'Estat en aquesta matèria. Per tant, segons quins tipus d'actuacions tampoc no serien possibles a casa nostra, sense ultrapassar tot això. Jo els deia que ve la xocolata del lloro —i perdonin l'expressió—, només una dada, només una dada: al Pla d'Obres i Serveis a Catalunya de l'any 1980, els municipis varen presentar projectes per valor de 15 918 milions de pessetes, dels quals en van poder ser atesos —fent un esforç important, sobretot per part de les Diputacions i dels Ajuntaments— 3 321 milions de pessetes. Si les necessitats dels ajuntaments de Catalunya han estat expressades a través de la seva proposta del Pla d'Obres i Serveis de l'any 80, però sabem que no ho han estat totes per moltes raons; per tant, si només encara hem de considerar que no

hi són totes, i aquesta quantitat puja 15 918 milions de pessetes, i nosaltres només en podem atendre, fent un esforç conjunt de la Generalitat que rep els diners dels pressupostos generals de l'Estat, de les Diputacions que fan aportacions importants en aquest camp, i de l'esforç dels ajuntaments, només podem atendre 3 321 milions de pessetes, senyors!, no magnifiquem el tema. El Pla d'Obres i Serveis és un instrument important, un instrument que ajuda, 3 321 milions de pessetes no és una quantitat a menysprear, però si els dèficits es xifren com a mínim en 16 000 milions de pessetes no resoldrem els dèficits d'infraestructura dels ajuntaments de Catalunya, a través del Pla d'Obres i Serveis només, sinó a través, com deia abans, d'una política generosa d'inversió a través dels pressupostos de la Generalitat.

Per tant, repeteixo una vegada més, he tingut la impressió, durant el debat, que s'estava magnificant el tema, que s'estava donant més importància del compte al tema que estàvem debatent. M'ha semblat que ho havia de dir, i és en aquest sentit que he volgut fer la intervenció. Després d'això, senyores i senyors Diputats, he aclarit ja els punts que volia aclarir, els altres els han aclarit amb molta precisió els que m'han precedit en l'ús de la paraula, per tant, moltes gràcies per la seva atenció, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, continuarem la sessió aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Senyor Armet, té alguna cosa a dir o alguna qüestió d'ordre?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Senyor President, no és per acollir-me a l'article 63.5, sinó que s'ha fet una concreta al·lusió...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet, abans ja hem dit la interpretació limitada que donava la Mesa a l'article 63.5, per tant no hi ha paraula per a replicar en aquest cas.

El Sr. ARMET: Em permet assenyalar-li...

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. ARMET: No, no és per l'article 63.5, he començat dient això, o sigui que perdó...

El Sr. PRESIDENT: Però tampoc, si no és per l'article 63.5 no hi pot haver cap paraula...

El Sr. ARMET: No, si el senyor Conseller diu la frase, concretament...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet, sobre què... en quin article del Reglament es vol recolzar per parlar?

El Sr. ARMET: Al·lusions que s'han fet a la intervenció d'un Diputat.

El Sr. PRESIDENT: Amb al·lusions. No hi ha hagut cap al·lusió personal, senyor Armet. Ho sento. La sessió continuarà aquesta tarda a dos quarts de cinc. Se suspèn la sessió.

(*Se suspèn la sessió a tres quarts i tres minuts de dues i és reprèn a les cinc menys dos minuts de la tarda.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Passem ara al que és el cinquè punt de l'ordre del dia: Proposició no de Llei sobre la divulgació i la introducció de la temàtica dels Drets Humans, presentada pels Grups parlamentaris i els Diputats no adscrits.

**Proposició no de Llei sobre la divulgació
i la introducció de la temàtica
dels Drets Humans en l'assignatura d'ètica**

Amb data del 30 d'abril, va ser presentada al Parlament una Proposició no de Llei que porta les signatures dels Portaveus de tots els Grups parlamentaris, i, a més, la de tots els Diputats no adscrits, és a dir, podem considerar-les de la totalitat de la Cambra.

La Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, va acordar que aquesta Proposició no de Llei fos tramitada en el Ple i és per això que ha estat inclosa en l'ordre del dia de la sessió d'avui. El text va ser publicat en el *Butlletí Oficial*, número 31, i, per tant, si tots els senyors Diputats hi estan d'acord, el suposarem conegut; no obstant això, cal aclarir que ahir va ser presentat a la Mesa un escrit, amb les mateixes signatures, que presentava una esmena, segons diu l'escrit, amb la finalitat de corregir incorreccions terminològiques, esmena que és simplement de supressió d'unes poques paraules. En el punt 1 de la Proposició, on diu «introduir la temàtica dels Drets Humans en els programes d'Ensenyament no Universitari», el text inicial deia: «com a part integrant de l'assignatura d'Ètica», i l'esmena proposa simplement suprimir aquestes paraules: «com a part integrant de l'assignatura d'Ètica». En realitat, l'objecte de l'esmena és evitar la contradicció interna que hi havia quan es tractava la finalitat de la Proposició no de Llei, i era que la temàtica dels drets humans pogués arribar a tots els infants i joves, i si es feia aquesta restricció n'hauria quedat, la majoria d'ells, probablement, al marge d'aquest ensenyament.

Com que la proposta d'esmena porta també les signatures de tots els Grups parlamentaris i de tots els Diputats no adscrits, crec que és sobrer que demani a la Cambra si s'admet a tràmit. De manera que el que proposo és que es passi directament a votació el text esmenat de la forma indicada, i després, si els Grups parlamentaris desitgen explicar el seu vot, procedirem al torn d'explicacions de vot.

Passem, doncs, a votar la Proposició no de Llei tal com va ser publicada en el *Butlletí* número 31, amb la supressió d'aquestes sis paraules que he indicat anteriorment.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La Proposició no de Llei ha quedat aprovada per unanimitat dels Diputats presents. (*El senyor Capdevila demana per parlar.*)

Sí? Qüestió d'ordre?

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): Qüestió d'ordre, senyor President. L'esmena presentada per tots els Grups suposa, també, no simplement la modificació del text de la Proposició, sinó del mateix títol, que fa referència també a la matèria d'ara.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. CAPDEVILA: El mateix títol de la Proposició.

El Sr. PRESIDENT: El títol? No, senyor Capdevila, no hi ha títol, a la Proposició no de Llei. El títol havia estat introduït simplement pel Parlament per a la seva publicació. Era un títol descriptiu del contingut, però la Proposi-

ció no de Llei no porta títol, de manera que no és necessari esmenar-ho. Naturalment, caldrà esmenar-ho quan es facin els índexs, és a dir, al moment en què consti el text aprovat, en el títol que se li donarà i en els índexs del Parlament.

(*El senyor Ribó demana per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, per a explicació de vot té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Vicens.

El Sr. PRESIDENT: Bé, per a explicació de vot té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el mes de desembre de l'any 1970 la premsa de Barcelona publicava la informació següent —la llegeixo literalment: «Hemos recibido la nota siguiente: Por causas ajenas a su voluntad, la Asociación de Amigos de las Naciones Unidas en España se ha visto obligada a suspender todos los actos programados en conmemoración del 22 aniversario de la Declaración de los Derechos Humanos.» Això el desembre de l'any 1970; és a dir, gairebé exactament fa deu anys; com qui diu, ahir.

Em sembla que no cal fer comentaris per a veure fins a quin punt és necessari i urgent que la temàtica dels drets humans sigui introduïda com a assignatura en l'ensenyament dels infants i dels joves de Catalunya, si és que volem —com ho volem tots— assentar d'una manera sòlida i profunda la democràcia en els qui creixen ara.

La Declaració Universal dels Drets Humans, com saben tots vostès, va ser aprovada el dia 10 de desembre de l'any 1948, en l'Assemblea General de les Nacions Unides. Es tracta, com vostès no ignoren, d'una declaració de principis, és a dir, una declaració que obliga moralment únicament els Estats membres però que no obliga jurídicament els Estats membres. L'obligació jurídica va venir posteriorment —explicaré això després— a partir de l'any 76, quan els pactes —dos pactes, un sobre drets civils i polítics, i un altre sobre drets econòmics, socials i culturals— varen entrar en vigència. Van caldre, doncs, trenta anys perquè una declaració de principis obligatòria moralment passés a obligar jurídicament els qui la signessin. Trenta anys.

L'article primer de la Declaració Universal de l'any 48 diu, tothom ho sap: «Tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i drets, i dotats com estan de raó i de consciència, han de comportar-se fraternalment els uns amb els altres.» Estic segur que tots vostès senten que el principi copia gairebé literalment aquella històrica declaració, «Déclaration des Droits des Hommes et des Citoyens», aprovada l'any 1789 per l'Assemblea Nacional francesa, unes setmanes després de la presa de la Bastilla, i que respira tot l'impuls de llibertat portat per l'impuls revolucionari del poble francès en aquell moment. No és estrany, doncs, que un ministre d'en Hitler, Goebbels, digués que l'any 1789 seria esborrat de la història. Aquí hi ha l'odi dels feixistes.

No és estrany, tampoc, que l'Assemblea de les Nacions Unides de l'any 1948, derrotats els feixistes, s'ocupés de discutir i d'aprovar la Declaració de Drets Humans de la qual tractem ara. I no és estrany que el Parlament de Ca-

talunya, en aquesta sessió, aprovi una Proposició no de Llei per ensenyar la temàtica dels drets humans als nostres nens i als nostres joves perquè estem sota l'acció continuada d'una conspiració feixista. És el mateix combat que continua.

L'article 2 de la Declaració diu que els principis d'igualtat i no discriminació queden garantits. Prohibeix, «prohibeix —cito literalment— qualsevol distinció basada en la raça, color, sexe, idioma, religió, opinió política, origen nacional o social, posició econòmica, naixement o qualsevol altra condició». Estic segur que les senyores i els senyors Diputats noten com l'article 14 de la Constitució espanyola actual s'ha inspirat, directament i literalment, en el precepte aquest de l'article 2 de la Declaració dels Drets Humans.

Però, malgrat tot, em sembla que els fonamentals són les pedres angulars dels articles 3 i 22. L'article 3 és el que dóna obertura a tots els drets civils i polítics, que són desenvolupats en els articles que segueixen, fins al 21. I l'article 22 és el que dóna entrada als drets econòmics, socials i culturals que són desenvolupats en els articles que segueixen fins al 27. Faig aquesta separació perquè l'obligació imposada jurídicament pels pactes als quals em referiré de seguida, dels drets civils i polítics, és exigible des del moment en què va entrar en vigència; no així els drets econòmics, socials i culturals, que han d'anar d'acord amb els recursos de què cada Estat disposa.

Però cal que parlem de la influència que han tingut aquests principis de la Declaració de l'any 48. Influència evident en les resolucions de l'Assemblea General de les Nacions Unides i del mateix Consell de Seguretat. Influència en totes les convencions internacionals, a partir de la primera que els va recollir: la Convenció de Roma de l'any 1950; i influència en les Constitucions de tots els països que s'han aprovat des d'aleshores. La primera que els va recollir, la Constitució de Guinea, de l'any 1958, i les dues últimes, la Constitució del Camerun i la Constitució espanyola de l'any 1978, que és l'última Constitució mundial que ha recollit els drets humans reconeguts l'any 48 per les Nacions Unides.

Però tot això, com he dit, no són més que principis morals, no obligacions jurídiques amb força de llei. Les Nacions Unides, per aquest motiu, es varen plantejar la transformació dels principis morals en obligacions jurídiques que havien de complir els Estats membres. I es va acordar que això es podria fer a través de dos pactes: el Pacte de Drets Civils i Polítics, i el Pacte de Drets Econòmics, Socials i Culturals, que van ser de difícil gestació. Difícil gestació, evidentment, perquè les diferències en les Nacions Unides, entre ideologies, entre religions, entre cultures, són enormes. No és estrany, doncs, que es tardessin gairebé vint anys, exactament fins al 16 de desembre de l'any 66, fins que l'Assemblea General aprovés els dos Pactes de referència. Divuit anys, exactament, després de la Declaració original.

Però és que encara varen ser necessaris deu anys més perquè entressin en vigor aquests Pactes. No podien entrar en vigor fins que trenta-cinc Estats membres els haguessin signat, i això no es va esdevenir fins l'any 1976. Actualment són seixanta-tres els Estats membres que han

signat aquests Pactes i entre aquests seixanta-tres Estats es compta l'Estat espanyol.

Haig de dir que arribem a un punt que a Esquerra Republicana li sembla fonamental, perquè la Declaració de l'any 48 no incloïa entre els Drets Humans el dret a l'autodeterminació dels pobles i de les nacions. Això ha estat introduït pels Pactes que no són vigents més que des de l'any 76, per part dels Estats que els signen. I no cal que faci una gran explicació, perquè les senyores i els senyors Diputats es facin càrrec de la importància que té el dret d'autodeterminació dels pobles i de les nacions per a tots els ciutadans de Catalunya. Aquest dret, contingut en un pacte signat per l'Estat espanyol, no ha estat reconegut en la Constitució espanyola. I el que sí que crec que tinc l'obligació de dir és que el meu partit, el del Grup parlamentari en nom del qual estic parlant, és l'únic partit català que a les Corts espanyoles, quan es va discutir la Constitució, va defensar el dret a l'autodeterminació dels pobles i les nacions, que l'Estat espanyol ha signat en el pacte corresponent, que és vigent des de l'any 76. Però, vigent i obligatori jurídicament, aquest dret, únicament si és denunciat per un dels Estats membres de les Nacions Unides. Tots els drets continguts en aquests Pactes no són exigibles davant la denúncia d'individus. I les Nacions Unides també s'han ocupat del problema que els Drets Humans siguin exigibles davant les Nacions Unides per denúncia individual. I a això, es va aconseguir arribar-hi amb el text que té el nom de Protocol Facultatiu, que no va poder entrar en vigència fins al mes de març de l'any 1976, que va ser el moment en què va obtenir el vot de deu Estats i la signatura de deu Estats que s'hi van comprometre. Des d'aleshores és vigent, davant de denúncies individuals, no solament de denúncies d'Estats membres, per tots els Estats que el ratifiquin.

Haig de dir que els set primers Estats que van signar aquest Protocol Facultatiu varen ser Suècia, Noruega, Dinamarca, Finlàndia, la República Federal Alemanya, Holanda i el Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord. Ni un sol Estat del continent americà i, naturalment, ni un sol Estat del que púdricament anomenem «el bloc de l'Est».

L'Estat espanyol encara no ha signat tampoc el Protocol Facultatiu, la qual cosa fa que únicament l'exigència, per exemple, del dret humà d'autodeterminació dels pobles i de les nacions, pugui ser exigida davant la denúncia d'un altre Estat membre, però no davant la denúncia d'un individu. Si fos signat, el Comitè de Drets Humans i la Comissió Tercera de les Nacions Unides haurien de portar qualsevol denúncia individual a davant de l'Assemblea General de l'ONU.

És per totes aquestes raons que a Esquerra Republicana li sembla d'enorme interès que tota aquesta temàtica i aquesta argumentació que els he resumit sigui ensenyada als nens i als joves de tot Catalunya, i és per aquesta raó que Esquerra Republicana ha votat favorablement i amb enorme satisfacció la Proposició no de Llei conjunta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula per a explicació de vot la Diputada senyora Maria Dolors Calvet.

La Sra. CALVET: Senyors Diputats, senyores Diputades, aquesta és una Proposició no de Llei unitària que hem

presentat al Parlament no sols els Grups parlamentaris, sinó també els Diputats no adscrits. Penso que això és important perquè vol dir que en aquests temes fonamentals del nostre funcionament democràtic almenys som capaços de posar-nos tots d'acord.

A la Comissió de Drets Humans nosaltres desitjàvem, i ho estem intentant, treballar per solucionar els problemes de drets humans que avui es produeixen en el nostre poble, que s'estan produint constantment aquí a Catalunya. Però aquesta és una tasca que cada dia se'ns fa més difícil i sovint ens trobem amb moltes insuficiències i amb una gran falta de mitjans per continuar treballant. Per això penso que encara és més important, amb aquesta perspectiva, que hàgim decidit d'alguna manera que ja que no podem solucionar avui el problema dels drets humans a tots nivells, almenys treballem de cara al futur, intentant que en el futur els joves infants els facin seus i els puguin aprendre, i que en base al seu coneixement potser serà més fàcil aplicar-los.

El fet que nosaltres proposem que això s'ensenyi a les escoles, que s'ensenyi la qüestió dels drets humans i s'ensenyi també la Constitució i tot el que diu l'Estatut respecte a això, és perquè estem molt convençuts que cal introduir ja a partir de les escoles una cultura democràtica enfront de la cultura autoritària, feixista i masclista que d'alguna manera hem sofert tots els que hem estat a les escoles els darrers anys, durant els quals realment ens ensenyaven poc a aquest nivell. Però també perquè pensem que en aquests moments és massa fàcil tenir compromisos formals amb la democràcia, compromisos formals amb la Constitució i que ja és hora de passar d'un compromís formal a un compromís real, a un compromís amb tots els valors del que vol dir una societat democràtica, del que vol dir una societat d'acord amb la Constitució que varem votar. Perquè això sigui quelcom més que un compromís formal també fa falta intentar que aquests valors s'expliquin, intentar que aquests valors es coneguin, i aquesta seria l'única manera de poder acabar d'una vegada per totes amb fets com el d'aquest cap de setmana al Banc Central, amb fets com els que van passar al Congrés de Diputats, i també per evitar fets com els que van passar a Almeria, dels quals encara no hi ha suficients explicacions satisfactòries per a tothom, i això vol dir també que realment dels drets humans a vegades en parlem molt però ens està costant molt assumir-los.

També cal dir que els grans trets del drets humans no són només aquestes grans coses i aquestes grans declaracions que fem des d'aquí la tribuna, i que ja és important fer-les i prendre mesures. Els drets humans també són aquestes petites coses de vida quotidiana que ens estan passant, que estem aprovant i que estem acceptant d'alguna manera, a vegades amb indiferència, i que no hi estem fent front, fins i tot respecte a discriminacions que els drets humans recullen i que no es practiquen. Jo voldria aprofitar que tinc en aquest moment l'ús de la paraula, si el senyor President m'ho permet, per denunciar una de les discriminacions respecte als drets humans, en aquest cas una discriminació de sexe, que acceptarem tots sense dir res aquest proper divendres quan en el cas de la parada de vaixells que es farà, sembla que la nostra Vice-presidenta no podrà pujar en alguns dels vaixells perquè és una dona.

I aprofito per dir que això em sembla una discriminació, que no podem estar votant ara una qüestió de drets humans i al mateix temps que la Mesa i tots els Grups parlamentaris acceptem aquest fet i no tinguem cap mena de solidaritat respecte a aquesta qüestió. És per això que deia que ja està bé que votem aquesta Proposició no de Llei, que ja està bé que els drets humans i la Constitució i l'Estatut s'ensenyin a les escoles, però que també valdrà la pena que revisem en el nostre comportament de vida quotidiana de cada dia si realment som capaços d'acabar amb aquestes discriminacions, que no solament hi ha discriminacions, no solament els drets humans s'estan aixafant quan s'agafen les armes, sinó que també s'estan aixafant moltes vegades amb discriminacions respecte al sexe, en aquest cas respecte a les dones. Res més.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, en nom del Grup Socialista té la paraula el Diputat senyor Felip Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. L'explicació del vot del Grup Socialista equivaldrà a una exposició breu de les raons que ens induïen des de la Comissió de Drets Humans a presentar a aquest Ple la Proposició no de Llei que acaba d'aprovar. Hem considerat necessari integrar a l'educació el coneixement dels drets de l'home i del ciutadà, oferir l'oportunitat que aquests drets es coneguin, que és la condició ineludible, evidentment, perquè es facin valer i siguin plenament, lliurement exercits. Aquests darrers temps, amb motiu de la reiteració i acumulació d'esdeveniments luctuosos que són a l'esperit de tots —un d'ells el del proppassat cap de setmana a Barcelona, que encara ens té astorats—, esdeveniments la forma i sentit dels quals responen a uns esquemes mentals contraris als principis i procediments d'actuació democràtics, justament perquè són violació flagrant dels drets humans, aquest darrer temps, dic, hem anat comprovant amb l'esglai al cor, que la divulgació i el coneixement general dels drets fonamentals de la persona, a més de necessari és urgent.

S'ha parlat aquí ja de l'eficàcia o la influència que hagi pogut tenir, jo diria, la història total de la Declaració dels Drets Humans. Una cosa però, exacta. Actualment els drets humans se situen, vulguis que no, al centre, com a pedra de toc de les discussions sobre les estructures institucionals, l'actuació política i l'ordenament social, i això tant a nivell nacional com internacional. Recentment hem vist el paper de primer ordre que han jugat els drets humans en el rellevament Carter-Reagan a la presidència dels Estats Units, i el que estan jugant encara en un fòrum de màxima representació i audiència internacionals com és la Conferència de Seguretat i Cooperació Europea, que s'està celebrant a Madrid, de la qual fou precedent aquella altra d'Helsinki que en definitiva girà gairebé exclusivament en torn dels drets humans i de l'adquisició de compromisos per a fer-los complir a nivell mundial.

És cert que en ocasions no ens podem sostreure a la impressió que els drets humans són utilitzats com a cortina de fum, que per la màgia d'interessos creats de tota mena són més escamotejats que no pas respectats de debò i puntualment observats. Tant se val, cada vegada se'ls

considera més, i això és ja molt important, com a la clau de volta de la convivència humana més justa i més digna, és a dir, de la convivència democràtica, per tal com la democràcia, cal repetir-ho, no és altra cosa que el conjunt d'estructures jurídic-polítiques que fonamentades en el reconeixement i vigència dels drets de l'home i del ciutadà, en garanteixen llur exercici. Garanteixen, dit d'una altra manera, l'administració justa, volem dir adequada i equitativa, de la llibertat.

Amb més raó encara quan observem que la història de la Declaració dels Drets Humans ha anat adquirint cada vegada més cos, més cos i consistència i cada vegada més acuradament s'han anat definint i discernint aquests drets que en l'actualitat incorporen al costat dels polítics i civils, els econòmics, socials i culturals, aquests tres tan fonamentals o més que els dos primers, sobretot per anar avançant cap a una societat més justa i més igualitària a la qual nosaltres aspirem. Si aquests grans valors que presideixen l'avenç de la civilització, l'autèntic progrés de l'home, si aquests grans valors s'ignoren o se'n té una idea imprecisa o no se sap com fer-los valer, si no constitueixen el codi de conducta individual i col·lectiva de la nostra vida política, econòmica i social, si no il·luminen tot allò que sentim, pensem i fem, si aquests valors no arriben a informar i a conformar hàbits i costums de tots i cadascun dels ciutadans d'aquest país, els esforços, els sobresalts i les angories que ens està costant la construcció de la democràcia seran inútils. Cal doncs educar-nos i educar per a la convivència democràtica. Per això, a aquests principis i finalitats, la Proposició no de Llei que acaba d'aprovar la Cambra hi afegeix la provisió d'un mitjà, l'ensenyament. I cal sortir aquí al pas d'una objecció possible però infundada o potser mal intencionada: no es tracta d'inculcar en l'ànim mal·leable de l'escolar un determinat concepte del món i de la vida, una dogmàtica, ben lluny d'això no s'oprimeix l'esperit de l'escolar, ans se l'hi eixampla i allibera donant-li a conèixer els drets que l'assisteixen com a simple ser humà i com a ciutadà que ja és i està cridat a ser en plenitud.

És incumbència ara del Consell Executiu i de les autoritats acadèmiques elaborar els programes concrets de l'ensenyament dels drets humans i del ciutadà, i distribuir la matèria objecte d'estudi entre els diferents graus de l'alumnat, matèria que ve catalogada bàsicament en el segon apartat de la Proposició aprovada.

Tant de bo això condueixi els nostres escolars al llindar de l'ensenyament superior o a llur incorporació al procés de treball, l'accés en ambdós casos a la vida social plena amb una formació cívico-moral que els converteixi en ciutadans de Catalunya conscients, íntegres i demòcrates sencers.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot en nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Joan Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Encara que s'han dit ja moltes coses en relació amb els drets humans i tot el món parla dels drets humans, i no a tot el món s'exerceix el que representen els drets humans, em penso que és bo que gastem

una mica de temps per parlar d'aquestes coses i per dir aquestes paraules que són, si més no, una mena de desintoxicació que a tots ens interessa de fer.

El meu Grup parlamentari, Convergència i Unió, ha abonat aquesta Proposició no de Llei proposada per la Comissió de Drets Humans del nostre Parlament perquè entén que en aquesta difícil represa de la reconstrucció nacional de Catalunya, que pressuposa un àmbit i un autèntic esperit democràtic, la inculcació del respecte, de la convivència i del diàleg és indispensable, com ho és la de la llibertat, de la igualtat en els drets i els deures i de la dignitat humana, sense distinció de raça, ni de sexe, ni de llengua, ni de religió, ni d'opinió política, ni de fortuna, ni de naixement o de qualsevol altre. Això és el que diu, com ha dit molt bé el Diputat senyor Vicens, l'article primer de la Declaració Universal dels Drets Humans que volem introduir ara com a norma de progrés al nostre país, perquè els nostres infants i joves vagin creixent i fent-se en el convenciment que tots els éssers humans neixen lliures i iguals, que els drets i les llibertats els corresponen; que el dret a la vida és inqüestionable, que l'esclavatge físic o moral és censurable, que la tortura o els tractes degradants són inadmissibles i que un dia seran penats; que tothom és igual davant la llei, que tothom té dret a ésser considerat innocent fins que la seva culpabilitat no hagi estat establerta; que les intromissions arbitràries en la vida privada i en la vida familiar són moralment punibles i la inviolabilitat del domicili, de la correspondència, de la fama o de la reputació és indiscutible, que el dret a la residència o al canvi de residència, a l'elecció és exigible; que tothom té dret a la seva nacionalitat i que no pot ser-ne privat ni per raons polítiques; que la llibertat de consciència, de religió, d'expressió, d'opinió, de reunió, d'associació, són fonamentals. Tot això és desitjable que sigui, per a les noves generacions, substància d'elles mateixes, i que inaugurin, diguem-ne, una mena d'agent nou transmissible, hereditari, de característiques dominants, que ni el celibat no pugui estroncar-ne la transmissió. Tot això amb el dret natural a l'educació, al ple desenvolupament de la personalitat humana, el dret dels pares a escollir la classe d'educació de llurs fills, amb el dret a l'ordre, i que amb l'exercici dels deures que mai no podran ésser exercits contra les finalitats i el mateixos principis del dret humà, faran que creixin en el respecte a la voluntat del poble, que és el fonament de l'autoritat i dels poders públics, voluntat d'uns pobles que han votat i legalitzat la Constitució espanyola de 1978, i del poble català que ha assumit l'Estatut d'Autonomia l'any 1979, textos que, a partir d'ara han de ser objecte de comentari, d'estudi, de discussions i de vivències; només a partir d'aquí l'horitzó serà diferent. La seguretat política i social serà diferent, i no viurem amb l'angoixa per situacions com les de les dictadures nazi-feixistes, que malden per rebrotar a tot arreu d'Europa, per accions oportunistes del terrorisme psicològic i desestabilitzador en els caps de setmana —com ha dit el Diputat Lorda—, en què alguns —una vegada titllats de gent d'honor i una altra vegada, tot seguit, titllats de delinqüents— ens obsequien.

Sabem que aconseguir això, aconseguir que l'horitzó aquest sigui diferent, trigarà molt. Però aquest Parlament, amb aquesta Proposició no de Llei, ha posat una primera pedra; una primera pedra per a anar creant una nova men-

talitat, pedra que subsistirà, com han subsistit les pedres d'aquest edifici, que ara ens acull, com hem subsistit nosaltres, malgrat una llarga i interminable conculcació dels drets, com a reacció, com a persones, com a catalans i com a poble, conculcació només alleujada per curts espais de llibertat i per una gran fe en la veritat, i una ferma esperança en el futur dels homes i de les dones de Catalunya.

Aquests són els motius, senyores Diputades i senyors Diputats, que han fet que nosaltres abonéssim plenament aquesta Proposició no de Llei, no com un instrument de lluita —com fan alguns—, sinó com un instrument de pau, com un instrument de convivència.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot en nom del Grup Centrista, té la paraula el Diputat senyor Albert Planasdemunt.

El Sr. PLANASDEMUNT: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Tinc l'honor, en nom del Grup de Centristes, de venir a donar l'explicació de vot i explicar les raons per les quals ens han motivat, primera, conjuntament amb tots els altres companys, a presentar aquesta Proposició no de Llei a la Mesa d'aquest Parlament, i no altra cosa, i no a fer unes acusacions o aprofitar aquesta tribuna, aprofitar-la per a unes reivindicacions que no crec que vinguin al cas.

Primer de tot, el Grup parlamentari de Centristes es congratula que s'hagi rectificat la motivació, i allà on anava dirigida aquesta Proposició no de Llei, que era en l'assignatura d'Ètica. Ens en congratulem perquè el Grup de Centristes desitgem que aquesta no sigui una assignatura optativa per als nostres infants i joves, sinó que sigui una assignatura obligatòria. Aquí s'han sentit paraules formoses avui respecte als drets humans; moltes d'elles les assumeixo, totes, i el nostre Grup les assumeix totes. Per aquesta raó és pel que desitgem que els nostres infants i joves vinguin obligats a conèixer els drets humans, aquest dret de respecte a la llibertat, i que poden i han de col·laborar moltíssim amb la convivència entre totes les persones, perquè entenem que el coneixement dels drets humans, de totes aquestes cartes que s'han fet en aquest sentit, són la base per a la democràcia, són la base per a privar que aquesta democràcia quedi enderrocada per qualsevol moviment totalitari, sigui d'un o altre signe. Per això nosaltres li hem donat suport, i ens congratulem, repeteixo una vegada més, que aquesta sigui una assignatura obligada i, a més, demanaria que a l'hora d'ensenyar-la fos ensenyada amb amor i afecte, perquè els infants la coneguessin de veritat i l'arribessin a estimar, perquè quan s'estima, senyors, és quan es practica, no basta amb conèixer, sinó que s'ha de practicar, i coneixent en profunditat, en profunditat i amor aquesta assignatura, és quan realment sabem fins allà on arriben els nostres drets i allà on comencen els nostres deures, que allà on acaben els nostres drets, comencen els drets d'un altre. I si la coneixem realment, no es donarien fets no solament com aquest que ha passat el darrer cap de setmana, sinó com aquells altres que també conculquen els drets humans, que perquè un home manifesti la seva llibertat d'expressió se'l lliga a un arbre i se li tirotegen les cames, o bé a aquells homes que estan complint amb un deure, que els marca la ma-

teixa societat, que és el de vigilància, que és el d'imposar la justícia, se'ls tirotegi pels carrers, també. Això, els drets humans ho contemplen, perquè els drets humans també els donen, a ells, unes llibertats. Per això, el nostre Grup votem sí, i molt fermament, a aquesta Proposició no de Llei. I aprofito per a felicitar aquest Parlament, perquè crec que la Proposició de Llei que avui s'acaba d'aprovar en aquest Parlament de Catalunya és una Proposició de Llei avançada, és una Llei que, tant de bo i Déu ho vulgui, segueixin tots els altres Parlaments autonòmics, els constituïts i els encara per constituir, segueixi el Parlament espanyol, perquè aleshores centrem la democràcia, a totes les autonomies i a nivell d'Estat, a tot Espanya, en una paraula, i així tindrem assegurades les nostres garanties, les nostres llibertats, i totes aquestes llibertats de les quals aquí s'ha fet un gran cant d'excel·lència.

També volem que s'expliquin la Constitució i l'Estatut; perquè un cop coneixem els drets i els deures que tenim, per a nosaltres i per als altres, llavors coneixerem aquelles dues lleis marcs que ens ajudaran a acabar de desenvolupar aquesta democràcia. Solament així arribarem a tirar endavant i privarem que cops com el 23 de febrer, o com qualsevol altre tipus de cop, puguin prosperar en el nostre país, perquè no trobaran ressò, no trobaran ressò perquè no trobaran terra abonada, trobaran una terra preparada per a rebutjar tot allò que sigui en contra de la democràcia.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Moció subsegüent a la Interp·lació al Consell Executiu sobre l'ordenació del sector del taxi

El Sr. PRESIDENT: El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la Interp·lació al Consell Executiu presentada pel Diputat senyor Ramon Viñals sobre l'ordenació del sector del taxi. Per a defensar la moció, té la paraula el seu autor, el Diputat senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en la meua anterior interp·lació al Consell Executiu sobre l'ordenació del sector del taxi a Catalunya, ja vaig donar-los una visió global del que representa aquest sector, tant pel que fa a la quantitat de viatgers transportats i a volum econòmic, naturalment, que en resulta, com pel que fa al nombre de treballadors que en viuen i a la baixa rendibilitat que n'obtenen, que tot això s'ha de dir. Recordaran que la meua conclusió sobre la situació actual del servei del taxi era que no es pot col·lapsar aquest servei, i certament arribaran a situacions límits i crítiques si no s'arriba a una solució total del problema. Opinió, certament, corroborada en el seu moment per l'Honorable Conseller de Governació, quan va dir aquí mateix: «El Consell Executiu de la Generalitat és conscient de la greu problemàtica que envolta el sector del taxi a Catalunya».

Tot això m'ha portat a presentar a la Cambra la moció que ara es debat. Moció certament ponderada i prudent, ja que —com ja ho vaig dir— no es tracta ni de bon tros de posar el Consell Executiu en una situació feble i la meua única, però única intencionalitat, és la que hauria d'ésser sempre la tasca primordial d'aquest Parlament, la de tro-

bar solució real i efectiva a un problema que toca més de disset mil treballadors a tot Catalunya.

En el punt primer de la moció es demana, simplement, que el Consell Executiu presenti, en el termini de sis mesos, a l'examen i control parlamentari un reglament del taxi a Catalunya, reglament que, per altra banda, ja va anunciar l'Honorable senyor Conseller quan ens deia: «L'Executiu és conscient de la necessitat del dit reglament, reglament que ha de contemplar problemes específics del sector a Catalunya, no recollits en el marc del vigent Reglamento Nacional.»

Per tant, sembla que tots estem d'acord en la necessitat del dit reglament, però potser en el que no s'estigui d'acord és en el termini dels sis mesos o en el fet de presentar-lo al Parlament. Doncs bé, senyores i senyor Diputats, potser no s'estarà d'acord en el termini, però si existeix la veritable intenció d'elaborar el reglament, aquest Diputat hauria acceptat sense problemes que s'esmenés la moció en aquest aspecte, ja que la intenció és més la de donar la sensació de serietat —fixant un temps prudencial per a presentar-lo—, que no la de venir amb exigències apresants. Recordin, a més, que, pel que aquí es va dir en nom del Consell Executiu, semblava que hi havia la intenció d'elaborar aquest reglament en el termini d'aquest any.

Per altra banda, quant al tema de l'oportunitat de presentar-lo al Parlament, cal, primer, aclarir que aquest no és un reglament, similar al dit «Reglamento regulador del servicio de autobuses y autoturismos de la Corporación Metropolitana de Barcelona», com tampoc no té res a veure amb cap de les moltes ordenances que sobre el taxi pugui elaborar qualsevol entitat local. És molt més, és molt més que tot això, és una norma de caràcter superior amb suficient entitat com perquè, en lloc d'anomenar-lo «reglament», se'n podria dir quelcom com «directrius del transport urbà i interurbà en automòbils lleugers a Catalunya», ja que s'aplicarà en substitució de la vigent regulació nacional de los «Servicios urbanos e interurbanos de transportes en automóviles ligeros».

Sigui com sigui, la regulació que elaborarà l'Executiu haurà d'ésser una ordenació marc, a la qual s'emmotllaran tots els reglaments i totes les ordenances que sobre aquest sector aprovin els ens locals de Catalunya, i, per tant, tindrà suficient categoria i transcendència perquè se n'ocupi el Parlament. I encara cal insistir en el fet que serà fins i tot una normativa molt superior a l'actual «Reglamento Nacional», ja que, contenint tot l'essencial d'aquest, estarà enriquit, com va dir l'Executiu, amb la problemàtica específica de Catalunya i haurà d'englobar, a més, les normatives que a l'Estat central estan ara repartides entre el Ministeri de l'Interior, el Ministeri d'Obres Públiques i el Ministeri d'Indústria, ja que sembla evident, i és un fet reclamat repetidament per la classe treballadora del taxi, que cal posar fi a l'actual dispersió de competències. I això és possible, ara aquí és possible, ja que la Generalitat acumula totes les competències i el mateix Govern, el mateix Govern, en les directrius que va aprovar sobre el Pla Territorial, advoca clarament per la unificació de competències. Per tant, senyores i senyors Diputats, es pot acceptar com a adient la presentació al Parlament del dit Reglament del Taxi a Catalunya i es pot acceptar com a oportú que es fixi un termini per a aquesta presentació.

Quant als punts segon i tercer de la moció, fan referència a un problema puntual: la crítica, la molt crítica situació del taxi dins l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Aquí ens trobem amb 11.400 taxis i amb un conflicte greu que requereix l'arbitratge de la Generalitat. Es fixaran que a la moció només es demana un informe no vinculant per part de la Conselleria de Política Territorial, i que en aquest informe s'inclogui una consulta democràtica als dits 11.400 treballadors, i res més. I si us plau, si us plau, que no es vulgui caure en el parany de rebutjar tot el contingut dels punts segon i tercer de la moció amb les referències que es fan a la que se'n diu «tarifa primera», ja que el punt neuràlgic del contingut són l'informe i la consulta que es demanen al sector. I qualsevol referència a una determinada tarifa podia haver-se esmenat —no s'ha fet— o es pot votar a part, ja que es tracta tan sols d'una possible aplicació. Aplicació, en aquest cas, immediata, això sí. Però, en últim cas, l'informe és el que hauria de dir-hi l'última paraula.

A més, que quedi clar que no es conculca cap competència de la Corporació Metropolitana, ni s'interfereix en la seva autonomia. El que sí que es fa i es pretén és que, mitjançant la intervenció de la Conselleria, la situació no s'agreugi ràpidament amb el corresponent perjudici per als ciutadans, i perquè això no succeeixi cal que el Parlament voti fermament aquesta moció i impossibiliti que l'Executiu es desentengui per complet del problema.

Aquí tots tenim una responsabilitat, i els costaria molt, però molt, d'entendre, a aquest 11.400 treballadors del taxi de Barcelona, el fet que no hagin merescut l'atenció del Parlament, quan sectors del treball molt més minoritaris, com el que representava al seu moment, ho poden recordar els senyors Diputats, aquell integrat en les empreses de la línia blanca d'electrodomèstics, o fins i tot d'empreses molt més petites com el Gossypium i altres, han estat objecte d'un tractament en profunditat per part del Parlament, i com, per exemple, també ho serà, n'estic segur, després de la interpellació que a continuació es presentarà sobre el sector de bombers, la problemàtica específica d'aquest sector.

I cal saber també que no és pas des d'avui, mitjançant la moció que aquest Diputat presenta, que els treballadors del taxi acudeixen a buscar ajut a la Generalitat, perquè ja el 31 de juliol de 1980 diverses centrals sindicals es van adreçar per escrit al Molt Honorable senyor President de la Generalitat i el 12 de gener d'enguany a la Conselleria de Política Territorial, i encara no han obtingut uns resultats immediats, cosa lògica perquè aquestes coses tots sabem que van a poc a poc.

A la fi, doncs, senyores i senyors Diputats, cal clarificar la situació i suavitzar les posiciones crispades que hi ha entre Corporació, taxistes i sindicat del sector, i sobretot, per això, s'introdueix dins de la moció que la Conselleria, com a element del seu informe, inclogui el resultat d'una consulta democràtica sobre l'explosiu problema de les tarifes, i em penso que en aquesta Cambra ningú no dubtarà de l'efectivitat d'una votació, i a la fi, com que ens trobem que tothom se subroga la representació total dels treballadors del sector, a la fi, amb una consulta, sabrem on som.

Per a acabar, he de dir que pel sol fet d'haver portat aquí, a la llum pública, aquest problema del taxi, he sofert

virulents i desconsiderats atacs d'alguna entitat poc interessada que els problemes sectorials es resolguin, però també he tingut la satisfacció de veure la resposta positiva dels mateixos treballadors, com quan abans-d'ahir, assistint com a convidat a una assemblea de treballadors de totes les tendències sindicals, em van donar el seu suport incondicional. Per tant, encara que em quedi amb el meu vot, senyores i senyors Diputats, encara que em quedi amb el meu vot, hauré actuat amb consciència de les meves obligacions i convençut de l'oportunitat del tema i del seu plantejament.

La tasca d'un Diputat independent és molt feixuga, però jo, que quedi clar, ni avui ni mai no la rebutjaré.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta moció no ha estat presentada cap esmena. No obstant això, d'acord amb l'article 130 del Reglament, tots els Grups parlamentaris hi poden expressar la seva opinió. Queda entès que, ja que tots els Grups poden intervenir en el debat, no hi haurà, d'acord amb el Reglament també, explicació de vot. De manera que ara els Grups parlamentaris, si ho desitgen, poden intervenir.

En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula el Diputat senyor Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya he de dir que nosaltres votarem no a aquesta moció. I amb tota la cordialitat també he de dir que ens hauria agradat votar altrament, però per una qüestió de rigor —la paraula rigor sembla que ara sigui moda; parlamentàriament hi ha mots que són moda: es va començar amb el posicionament, després la coherència, després la racionalitat, ara toca al rigor—, per una qüestió de rigor, el nostre Grup no pot votar a favor d'aquesta moció. Perquè entenem que la Generalitat no té competència sobre això. L'article 10, punt primer, apartat e) de la Llei de Règim Local, ho estableix amb claredat: és competència de les corporacions locals. Els articles 1, 2, 3, 4 i 5 del Reglament de Serveis de les Corporacions Locals ratifiquen aquest criteri, acullen aquest criteri, despleguen aquest criteri. El mateix Reglament de Serveis Urbans de Transports en Automòbils Lleugers, del 4 de novembre de 1964, ratifica altra vegada el mateix. I pel que fa a la Generalitat, pel que fa a l'actuació autonòmica, el Reial Decret 2115, del 26 de juliol de 1978, no acull dins el seu contingut cap referència al taxi. I pel que fa a l'Estatut, en l'article 11, punt 9, matèria de transports, queda ben clar que la Generalitat té una competència executiva, és a dir, l'execució de la legislació de l'Estat.

Per tots aquests motius ben curts, nosaltres, ho repetixo, hi votarem no, malgrat que ens hauria agradat fer-ho d'una altra manera, però el que és moda és moda, i en aquest cas el rigor ens ho impedeix.

Senyor President, senyors Diputats, moltes gràcies. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula el Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta moció que el senyor Viñals ha

plantejat penso que és interessant no simplement discutir-la, plantejar-la i votar-la, a partir de problemes tècnics, que penso que tenen una importància capital —és veritat, i el senyor Hortalà ja ho ha plantejat—, sinó també des d'un punt de vista polític, perquè el senyor Viñals no ens ha plantejat simplement un problema del taxi: ens ha plantejat algunes qüestions més.

La primera, i l'ha expressada molt clarament, és que ell, com a Diputat no adscrit, defensa els interessos d'11.000 taxistes. Jo li puc dir, perquè he parlat amb les organitzacions sindicals i professionals del taxi, que el senyor Viñals no defensa aquests interessos. I ho puc dir aquí, però no és un problema meu i de la meua opinió, sinó que aquesta és una veritat que es pot constatar en qualsevol moment, perquè la representació de treballadors es fa en un Estat democràtic, a Catalunya, a Espanya, a partir de les organitzacions sindicals i professionals. I hem de dir, i ho hem de dir amb molta claredat, que les organitzacions amb presència i amb més presència al sector del taxi diuen no a aquesta proposició, a aquesta moció que el senyor Viñals planteja al Parlament de Catalunya. I aquesta qüestió, és d'importància capital plantejar-la aquí, perquè tots i cada un dels Diputats ho sàpiguen.

L'altre tema d'importància capital que se'ns ha plantejat darrera d'aquestes propostes és que és necessari —segurament no ho diré amb les mateixes paraules que ell ho ha plantejat— eliminar els diferents nivells de competència que hi ha respecte al sector del taxi. Però és clar, la proposta que ell fa és una proposta amb la qual el nostre Grup no està d'acord. Nosaltres pensem que aquesta és una competència municipal i ha de continuar essent-ho. Per què? Perquè nosaltres pensem que aquest és un problema prou complex perquè, globalitzat des de la Generalitat de Catalunya, no es podrà resoldre. És clar, en aquesta moció no discutirem aquest tema, però també és important que el nostre Grup i que cada un dels Grups manifestin la seva opinió política respecte a aquest tema. Per tant, nosaltres no estem d'acord que això, que és competència en aquests moments de la Corporació Metropolitana i dels ajuntaments, deixi de ser-ho.

Hi ha un altre tema important, i és aquest de les tarifes úniques. Jo no vull entrar en aquest tema, i no hi vull entrar perquè en aquests moments, i a partir de la proposta del senyor Viñals i a partir que el Parlament de Catalunya no pot decidir aquest tema, difícilment podem discutir una qüestió que no és competència i en la qual, a més, no es donen els elements tècnics, polítics i d'altres per a resoldre'l. Però jo puc dir que en el moment que vulguem podem discutir això en profunditat, i estic disposat a demostrar amb xifres que aquesta proposta que es fa no és una proposta que va ni per als usuaris del taxi, ni tampoc per als taxistes, sinó que és un element que servirà a una minoria del taxi.

Ja he dit que això no és tant un problema de discutir en aquesta moció, però algun dia, segurament —i no aquí, sinó a altres llocs—, haurem de discutir-ho i haurem de donar-hi la nostra opinió.

I, finalment, hi ha l'altra qüestió d'importància política, que és en el tercer punt, i és que es planteja que es faci una consulta popular. La posició del nostre Grup respecte a aquestes idees, ja que no n'hi ha prou que votem que no,

sinó que hem d'explicar el perquè, és que pensem que aquestes qüestions no es poden resoldre d'aquesta manera, perquè, si no, per què tenim sindicats? Per què tenim organitzacions socials? I aquest és un tema molt important que cada vegada que aparegui al Parlament de Catalunya, els Grups polítics l'hem de plantejar amb molta força; els problemes s'han de resoldre a partir de les organitzacions socials i polítiques, que per a això hi són.

Per acabar, per ser breu, diria que el nostre Grup, per motius tècnics —a què no em referiré per aquesta brevetat; el senyor Hortalà ho ha dit ben clarament— i pels motius polítics que he explicat, dirà que no, però, al mateix temps, diem que ens preocupa la situació del sector del taxi i nosaltres pensem que el que cal és trobar propostes concretes que facin possible resoldre el problema del taxi.

Res més, moltes mercès.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Bé, respecte a aquesta moció, el nostre Grup el que pretendrà, d'entrada, és —com demanava el senyor Viñals— clarificar la situació; em sembla que val la pena que clarifiquem la situació perquè, si no, no ens entendrem, no ens entendrem.

D'entrada, diria que per a nosaltres aquesta moció conté una manca de precisió —ha estat una altra paraula, manca de precisió— a l'hora d'enfocar les competències que té la Generalitat en aquesta matèria, i precisament aquesta manca de precisió ens obligarà, a nosaltres, a votar en contra de la moció, i que quedi molt clar que no és perquè vulguem ignorar els problemes o no vulguem tractar els problemes del sector del taxi, sinó tan sols perquè la fórmula amb què ens els presenta el senyor Viñals no és correcta.

Respecte al primer punt de la moció, ens trobem que l'Estatut ens parla d'aquesta matèria en dos articles diferents: l'article 9, apartat 15, que atorga competència exclusiva a la Generalitat en matèria de transports terrestres —d'una manera genèrica—, transports terrestres, marítims, fluvials, per cable, juntament amb ferrocarrils, ports, aeroports i totes unes altres competències; i també l'article 11, apartat 9, que atorga a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en matèria d'ordenació del transport de mercaderies i viatgers. Per tant, hi ha un joc en dos articles: el 9, apartat 15, i l'11, apartat 9, que fan de difícil interpretació la norma estatutària i, concretament, el transport de viatgers.

Interpretació que encara se'ns complica més quan relacionem ambdós articles amb l'article 25.2 de l'Estatut. Precisament per això, el Consell Executiu, conscient que a Catalunya es dona una casuística específica no contemplada en l'actual Reglamente Nacional del Taxi, veu la necessitat d'una regulació del taxi a Catalunya. Per això, i per tal de clarificar el marc competencial que la Generalitat té en aquesta matèria, el Consell Executiu ha encomanat, mitjançant la Comissió de Transports de Catalunya, un estudi tècnic-jurídic amb dues finalitats concretes: una, establir les competències reals que té la Generalitat en matèria de transports de viatgers; segona, mirar quins són els criteris de qualificació jurídica que es poden donar a aquest sector. Qualificació que podrà venir, bé com a servei d'interès públic, com ho és actualment, bé com un

servei privat. Qualificació que permetrà que establim uns criteris, uns criteris i uns raonaments, per tal que siguin considerades les seves incidències i les seves repercussions, tant en el conjunt de la societat catalana com en el mateix sector. Una vegada sigui realitzat aquest estudi, sabem perfectament —el nostre Grup ho sap perfectament— la intenció que té el Consell Executiu de presentar al Parlament una sèrie d'alternatives possibles davant d'aquest tema i que sigui el mateix Parlament qui fixi la qualificació jurídica que es pot donar a aquest sector. A partir d'aquest moment, estarà en condicions de fer propostes normatives que podran, segons quines siguin, o bé sortir de l'Executiu o bé ser unes directrius generals, com deia el senyor Viñals.

En darrer terme, el que a nosaltres ens fa votar també en contra del primer punt de la moció és el fet que es demani que es presenti un reglament a la Comissió de Política Territorial del Parlament. No ho entenem; si això vol dir que es presenti un reglament, una normativa com un acte merament informatiu, per a això ja hi ha el *Diari Oficial de la Generalitat*, que és on surten les actes, les normes dictades per l'Executiu, i si del que es tracta és que es presenti aquí, com ha dit abans el senyor Viñals, per tenir un examen i un control parlamentaris aquest Reglament, —s'ha dit previ un debat i un control parlamentaris—, diríem que això no és procedent. Ja que queda molt clar que la potestat reglamentària és sempre originària i facultat exclusiva de l'òrgan executiu, i el Parlament de Catalunya, com a òrgan legislatiu que és, sempre fa lleis, no fa reglaments —em sembla que aquest és un principi que tots nosaltres hem de tenir molt clar.

Quant al segon i tercer punts de la moció presentada pel senyor Viñals, considerem que la resposta que la setmana passada el Consell Executiu va donar a la interpellació, va deixar molt clar que això era competència de la Corporació Metropolitana de Barcelona, i respectuós amb l'autonomia que tenen els ens locals, no creiem que el Consell Executiu hagi de prendre mesures que significarien una interferència en aquesta autonomia.

Que es vulgui tornar a plantejar el tema de la tarifa, ho trobo molt correcte, aquí no hi entraré, però diré que, en tot cas, s'ha de plantejar en un altre lloc, a la Corporació Metropolitana, no al Parlament de Catalunya. Ens sembla, en tot cas, que no costa gaire d'entendre l'estructura que actualment té el tema de llicències de taxis a Catalunya. D'una banda, hi ha les llicències VT, concretament conegudes per «uve te», viatgers-transport, i quant a aquestes llicències que fan referència als serveis interurbans, és a dir, fora del casc urbà, sí que és competència de la Generalitat donar-les o regular el sistema tarifari i també les condicions de prestació de serveis, però tot el que fa referència a les llicències municipals, és a dir, tot el que fa referència als taxis municipals i als taxis que actuen en el casc urbà, és competència plenament municipal que té aquestes atribucions tant de règim tarifari com de condicions de prestació de serveis, com d'atorgament de llicències.

El cas de l'àrea metropolitana és un cas concret amb una subvariant d'aquesta llicència municipal, en què tots els ajuntaments de l'àrea metropolitana han cedit a la Corporació les seves atribucions en matèria de taxis, de regulació del taxi dels seus municipis, i la Corporació té reco-

neguda aquesta competència en virtut de la seva llei creadora.

Per tant, volem deixar molt clar, nosaltres, que, la impossibilitat de votar aquesta moció, ens la planteja la seva formulació poc correcta, és a dir, incorrecta, en aquest cas; en la primera part, perquè no es pot presentar un reglament al Parlament perquè el Parlament no fa reglaments, i, quant a la segona part perquè no és competència de la Generalitat entrar-hi. Al costat de tot això no voldria donar la impressió que el Consell Executiu, com deia abans el senyor Viñals, vulgui defugir les seves responsabilitats. El Consell Executiu, sabem perfectament que està estudiant el tema —no que l'està estudiant, sinó que el té molt present—, que va encomanar a la Comissió de Transports de la Generalitat i, al seu dia s'ha fet i s'ha presentat —concretament el mes de febrer d'aquest any— un estudi molt detallat de l'estructura real del transport de viatgers a Catalunya, i, partint, precisament, de la base d'aquest estudi, o sigui, coneixent les estructures del sector, juntament amb aquest estudi jurídic-tècnic que s'està realitzant en aquests moments, en el qual es determinen les competències reals de la Generalitat i en què també s'intentarà determinar la qualificació jurídica del sector, en tot cas, el Parlament podrà entrar —creiem que seria bo que hi entrés en la qualificació d'aquest sector—, a partir d'aquí, donar una normativa al taxi de veritat, i no simplement, doncs, plantejar una moció que, en aquests moments —com la que s'ha plantejat avui— és d'una manera una mica inexacta i que creiem que no respondria a facilitar cap situació en el sector del taxi.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Joan Besa.

El Sr. BESA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la moció presentada pel Diputat no adscrit senyor Viñals, i presentada —hem de reconèixer-ho— amb ponderació, amb moderació i amb un sentit de la realitat que nosaltres —la realitat, sobretot, dels treballadors i dels empresaris del taxi— valorem profundament, té, com a mínim, la virtualitat de posar sobre la taula una situació conflictiva com n'hi ha moltes de conflictives dintre dels diferents sectors industrials que afecten el conflictiu ram dels transports, en general.

Nosaltres sí que creiem en la competència de la Generalitat per a regular aquest aspecte, en concret, del sector del taxi, i nosaltres no veuríem amb mals ulls que el Consell Executiu, dintre de la seva facultat reglamentària —i quan li sembli bé, i dintre de la seva prioritat legislativa— pugui, naturalment, adoptar les decisions que li sembli, d'acord amb la seva política en concret per regular el sector del taxi, que afecta molts empresaris i molts treballadors.

Menys d'acord podríem estar, sobretot, amb el paràgraf segon d'aquesta moció, amb el paràgraf segon d'aquesta moció, perquè substraure facultats que avui dia són —com s'ha dit aquí reiteradament, i que no tinc més remei que tornar a parlar-ne— competències dels ajuntaments per transportar-les, per transferir-les a un sector amb una política que podríem qualificar de centralista i, com a mínim, rebaixadora, d'alguna forma, de les facultats municipals en aquest sentit. Fins ara, fins ara, sens perjudici de la legislació anterior que hi havia, la regulació en ma-

tèria de preus dels serveis públics municipalitzats, venien donats pel Reial Decret 2226, del 22 d'agost del 77, per l'Ordre ministerial del 30 de setembre del 77, en els quals, sempre, la iniciativa per a plantejar revisions de tarifes als governs civils corresponia als ajuntaments, que les elevaven, i després, d'acord amb el Dictamen de la Comissió de Preus, passava a la regulació corresponent.

Transferides aquestes facultats, en virtut de l'ordre del 30 de novembre del 80, a la Generalitat, correspon, evidentment, a la Generalitat, entendre's i regular aquest sistema dels taxis, aquest sistema dels increments dels serveis públics municipalitzats.

Ja abans, les competències de les juntes provincials de preus havien passat a la Comissió de Preus de Catalunya, i, evidentment, les facultats decisives que abans tenia l'Administració central ara continua tenint-les el Consell Executiu. Però entenem que aquestes facultats decisives, aquestes facultats executives del Consell Executiu de la Generalitat, que crec que l'Estatut i els diferents decrets de transferències han donat a la Generalitat, no pot de cap manera substraure l'evident iniciativa municipal que han de tenir els ajuntaments per a decidir en matèria de política tarifària de taxis.

D'altra banda, si aquest Parlament es pronuncia sobre els preus, les tarifes dels taxis de l'àrea metropolitana de Barcelona, crea un perillós precedent perquè, d'alguna manera, sempre hauríem de venir a parar aquí, fins que no hagués sortir aquest reglament del taxi, de què se'ns ha parlat; qualsevol possible increment de la resta dels taxis de Catalunya. Això comportaria, naturalment, unes dificultats administratives, per les quals em sembla que no és convenient. Dintre, d'altra banda, d'aquesta política general legislativa de la Generalitat, ens sembla que per a afonçar realment el servei de taxi amb el que és, que és un servei municipalitzat, cal esperar, en definitiva, que això es pugui resoldre des d'un punt de vista que la Generalitat de Catalunya ens doni la seva llei de règim local corresponent, es regulin i es creïn els reglaments corresponents, com els increments de preus dels serveis municipalitzats, i, dins d'aquesta política, llavors és quan es pot marcar el procediment per a revisar i actualitzar les diferents tarifes.

Menys d'acord podríem estar també amb el paràgraf tercer de la moció presentada, perquè evidentment no creiem que el règim assembleari proposat pel senyor Viñals sigui un sistema adequat per a resoldre les tarifes de serveis públics. Naturalment, un servei públic afecta usuaris, afecta ciutadans; els representants dels usuaris també crec que tenen alguna cosa a dir quan es tracta d'un servei públic; els representants dels ciutadans amb ajuntaments democràtics són els ajuntaments democràtics. Llavors, nosaltres, naturalment, tampoc no podríem establir aquest «modus operandi» d'arreglar els sistemes tarifaris per un sistema més o menys assembleari que vingués, que decidís la tarifa que, democràticament, adoptés la majoria. Creiem que hi torna a haver uns altres interessos, usuaris i municipals i ciutadans pròpiament, que s'han de tenir molt ben considerats i que han d'estar molt ben escoltats i que, en definitiva, han de donar tots els criteris amb els quals s'ha de fixar aquesta qüestió.

En definitiva, per tant, perquè creiem que és una facultat, en el seu cas, reglamentària del Consell Executiu, per-

què envaeix les competències de la Llei de Règim Local, perquè naturalment, això fóra un precedent perillós de cara a les possibles i noves modificacions de preus de taxis de les altres parts que no són de l'àrea metropolitana, perquè creiem que s'ha d'esperar la llei de règim local que la Generalitat ens ha de donar per a l'àmbit propi intern de Catalunya, i perquè, en definitiva, tampoc no creiem que el règim assembleari sigui un bon sistema d'arreglar el sistema de tarifes i de preus, el nostre Grup estarà en contra de la moció presentada, s'ha de dir que amb tota correcció, amb tota moderació, pel senyor Viñals, en aquesta qüestió dels taxis que ha presentat al Parlament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Viñals, molt breument, perquè segurament s'han dit ja moltes coses.

Sé, senyor Viñals, que la seva presentació de la moció ha estat prudent, moderada i ponderada —ponderada ha dit vostè—; també ho ha estat el seu text... Però el problema és que és equivocada. És equivocada. És errònia, diríem. Per què? Primer, perquè, miri vostè, l'actual Reglamento Nacional del Taxi és un reglament elaborat amb lleis d'Executiu, aprovat pel Govern estatal, i no convé que el Parlament agafi competències de caràcter reglamentari. Primera qüestió. Segona, perquè és per això que no podem demanar al Consell Executiu que presenti un projecte de reglament al Parlament de què no sabríem què fer-ne, llevat de donar-li el tractament de llei; no essent una llei, no sembla oportú. Amb això no vull dir que nosaltres, els socialistes, no estiguem d'acord amb la modificació del reglament. Hi ha molts problemes en el reglament «nacional» i en el reglament de cadascuna de les entitats locals que regulen aquest tema —no totes, perquè no totes tenen el servei de taxis—, com per exemple, moltes d'elles, diguem-ne, per hipoteques que ja porta el Reglamento Nacional, com la inflació de taxis en segons quines zones, que no està ben regulada a través de la contingentació, i aquest és el problema clau, fonamental, del taxi a la Corporació Metropolitana: que hi ha massa taxis, que hi ha massa taxistes, claríssim. Segon, el problema de la pluriocupació, sí o no?, que sap vostè que és un dels problemes clau i difícil de resoldre en el reglament; el tema dels horaris, torns, etc. S'ha de canviar el reglament. Però que es canviï, si us plau, per qui l'ha de canviar, no pel Parlament. Primera qüestió.

Segona qüestió: que es canviï la tarifa. Miri vostè, jo no entraré ara en si s'ha de canviar o no la tarifa. Particularment, jo, jo personalment, crec que el problema és prou greu com perquè no se li pugui donar una consideració simplement esquemàtica a la qüestió. De tota manera, crec que qui no pot incidir en el canvi de tarifa és el Parlament i el Consell Executiu. De cap de les maneres. Per què? Perquè el canvi de tarifa és una competència de la Comissió de Preus de la Generalitat, a la qual poden accedir, a instància, a iniciativa, les entitats locals afectades, en aquest cas, per aquest tema, encara que també poden accedir a la Comissió de Preus col·lectius afectats d'usuaris o de treballadors, en aquest cas del taxi, en el supòsit que no

sigui atès el seu suggeriment de canvi de tarifes, en aquest cas, per la Corporació Metropolitana, també en l'exemple que estem donant. I aquest tràmit s'està seguint, de manera que taxistes i agrupacions de taxistes que entenen que cal implantar la tarifa única han presentat la seva petició a la Corporació Metropolitana; passat un mes que se li respongui negativament o no se li respongui, ells estan legítims per a accedir a la Comissió de Preus —que és la que hi ha d'entendre— per tal que la Comissió de Preus es pronunciï sobre la seva petició de tarifa única, sí o no. Però ni el Consell Executiu, ni el Conseller de Política Territorial, ni el Parlament de Catalunya, han d'entrar en aquest tema. Per tant, una altra equivocació o error.

I tercer, ja ha estat aquí reiterat: no és un problema d'assembleisme sí, assembleisme no. El problema fonamental és que les decisions de gestió en democràcia es porten per aquells òrgans que han estat prèviament elegits pels ciutadans o pels col·lectius que correspongui per tal de gestionar els assumptes propis, i després, si ho fan malament, no són votats —és d'esperar— per aquells qui en principi els votaren. Primera qüestió. Segona qüestió: que el col·lectiu d'afectats pel tema de la tarifa —senyor Viñals, i ja s'ha dit aquí— no són només els taxistes; entre altres coses hi ha ciutadans que utilitzen el taxi. No tants, perquè realment el taxi és un article car; això és un altre problema. Podria ser més barat, si hi hagués menys taxis, i per tant més carreres de taxi, amb la qual cosa entrariem en una dinàmica d'oferta-demanda que és la que possiblement podria resoldre el problema en profunditat i no tindríem la problemàtica que tenim. Però, en definitiva, no podem fer una consulta ni autoritzar des del Parlament una consulta en referèndum a un sector dels afectats i no al conjunt en tot cas dels afectats, si és que aquesta fóra un asortida, que al meu entendre no ho és, perquè per això hi ha els òrgans elegits democràticament per a resoldre aquesta qüestió.

Jo acabaria dient-li, senyor Viñals, que ha aconseguit vostè una cosa que no li agrada massa al seu ex-company de Grup, senyor Hortalà, perquè tinc la impressió que després de totes les intervencions que hi ha hagut, aquí i avui vostè donarà lloc a un corró contra natura (*rialles*), en tinc la impressió, i en això, senyor Viñals, segurament també hi hauria de pensar, perquè és massa coincidència.

Moltes gràcies. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: L'article 130 no preveu cap intervenció, cap nova intervenció després que els Grups han expressat la seva opinió. No obstant, per un acord de Mesa, el Grup o Diputat autor de la moció té la possibilitat de prendre la paraula per una durada de cinc minuts con a màxim. De manera que el senyor Viñals, si ho desitja...

El Sr. VIÑALS (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President, des de l'escó; jo ho demanava, res més, no per aquest acord de Mesa que desconeixia, sinó per contradiccions flagrants, i per tant em quedaré en petites coses puntuals, de matis; la posició sobirana del Parlament està manifestada. Jo, per exemple, voldria només dir-li al Diputat senyor Celestino Sánchez que jo no he dit mai que em subrogo la representació dels onze mil quatre-cents treballadors. Si us plau, això mai de la vida! Ni tan sols d'una majoria d'aquests treballadors. Precisament, la mentalitat de consultar els treballadors del taxi, que és una part important del problema, i que ajudaria molt a apaivagar un pro-

blema que pot venir després al carrer, és per saber on som, almenys aquests set, vuit, sindicats que hi ha i tres o quatre coses més, i la Corporació Metropolitana, perquè tothom se subroga la totalitat del que pensen aquests treballadors. Per tant, aquesta és la qüestió, i que quedi clar, que quedi clar, que la Conselleria, tal com jo ho demanava, el que havia de fer era un informe que, de totes maneres un dia —i el senyor Conseller ho va dir— haurà de fer, perquè és preceptiu que es faci, encara que no sigui vinculant, perquè ho diu la llei, per al moment en què la Corporació Metropolitana vulgui arreglar, canviar, baixar, pujar, les tarifes.

Quant als altres senyors Diputats que han parlat, jo els accepto —ara no ho vull fer llarg, no vull entrar en contraposició amb ells; tindria molts motius per a fer-ho—, però sí que al senyor Hortalà —i no pel tema del corró, perquè el corró roda, i les coses que roden i pesen poden rodar molt de temps— voldria dir-li que de rigor, quan es parla de rigor, se n'ha de tenir, i jo entenc que ell no n'ha tingut. Perquè ell ens ha dit, contràriament al que ha dit, per exemple, el senyor Besa, del Grup Centrista, que la Generalitat no tenia una competència. No comencem, precisament, a agafar-nos les coses pel cap baix. Ja tenim prou problemes d'interpretació d'Estatut i altres potestats, aquí a la nostra Catalunya, com per a agafar-nos les coses pel cap baix. I, a més a més, que clarament és una competència de la Generalitat, i el senyor Conseller ho va dir; va ser ell, no vaig ser jo, qui va anunciar que estaven preparant el reglament del taxi en substitució del reglament nacional. I el tenen. El tenen. Que s'opini que aquest Reglament, que és un Reglament de molta entitat, tingui una lectura parlamentària o no la tingui, això és un altre tema. I encara li vull dir que ell ha citat, com a límit, com a rigor, que en deia ell, com a raó perquè la Generalitat no pogués establir aquest Reglament, la Llei de Règim Local, que s'ha d'entendre que no és la que s'està fabricant, sinó la que és vigent actualment. Jo li haig de dir que la Llei de Règim Local, en el seu article 101, «Competència dels municipis», és molt genèrica i és molt divertida; diu: «Competencias de los municipios. e) Transportes terrestres —certament—, marítimos, fluviales, subterráneos y aéreos, estaciones, puertos y aeropuertos.» O sigui, que tenen avions i tot, no? I, a l'hora de la veritat, el que sí que s'aplica, el que sí que s'aplica és el Reial Decret al qual ha fet esment molt encertadament el senyor Martín i Toval, i amb aquest Reial Decret del Reglament Nacional del Taxi, partint d'aquest Reial Decret, tots els ajuntaments, inclosa la Corporació Metropolitana, són els que fan els seus reglaments, i no a l'inrevés.

I encara he de dir-li una altra cosa: a l'article 1 d'aquest Decret hi ha una diferenciació entre els ens locals i les corporacions metropolitanes, enteses aquí com a unió de diversos ens locals en una distància inferior a vint-i-cinc quilòmetres, i en el moment, en el moment en què es tracta d'una corporació metropolitana, en aquest moment, sempre és preceptiu, perquè es coordinin aquests serveis en totes les seves facetes, tarifes, sistemes, etc., l'informe previ del Ministerio de Transportes y Comunicaciones, i això actualment està traspasat a la Generalitat, i és una competència que la Generalitat ha d'exercir davant de la Corporació Metropolitana.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; anem a passar a votació la moció del senyor Viñals.

(El senyor Hortalà s'aixeca per parlar.)

El Sr. HORTALÀ (de l'escó estant): Per al·lusions, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo crec que no val la pena. (Rialles.) Perdonin, jo no he dit aquestes paraules amb cap intenció que pogués provocar la hilaritat de la Cambra. Jo he dit únicament que aquesta..., volia dir simplement que aquesta qüestió ja ha estat debatuda suficientment, que els arguments havien estat escoltats, i que les al·lusions no significaven gens ni mica res de pejoratiu per al senyor Hortalà ni per als altres Diputats que han estat esmentats nominalment.

El Sr. HORTALÀ (de l'escó estant): El que a mi em preocupa és que realment les lleis es llegeixin d'una manera tan laxa. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Dit això, passem doncs a la votació de la moció presentada pel senyor Viñals.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

La moció presentada pel senyor Viñals ha estat rebutjada per 1 vot a favor, 106 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la localització de nous centres penitenciaris

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu presentada pel Diputat senyor Oliart, del Grup Socialista, sobre la localització de nous centres penitenciaris.

Té la paraula, per a defensar-la, el Diputat senyor Oliart. Posteriorment podran fer-ho els diversos Grups esmenants i hi podran intervenir els altres Grups que no han presentat esmenes.

El Sr. OLIART: Senyor President, senyores i senyors Diputats. D'acord amb el que s'estableix a l'article 125 del Reglament d'aquesta Cambra, el Grup Socialista ha presentat la moció que ara defenso, subsegüent a la nostra interpellació del proppassat 29 d'abril, i ateses no sols les explicacions que considerem insuficients del Consell Executiu, sinó sobretot, atesa la necessitat que la Generalitat es doti d'una política pròpia, clara i concreta sobre localització de centres penitenciaris. I subratllo una política de localització de centres penitenciaris, per tal que ningú no pugui dir que sortim del marc de les competències estatutàries, ja que cal significar que per a determinar els nous emplaçaments de les presons, l'Estatut ens atorga les facultats que necessitem. Són les contingudes a l'apartat 9 de l'article 9, el qual reconeix a la Generalitat competències exclusives en matèria d'ordenació territorial i urbanisme. Aquí he de recordar que, havent-ho entès així, fou precisament el Ministeri de Justícia qui es dirigí l'any 1979 a la Generalitat provisional per tal que en virtut de les facultats ja traspassades, prenguéss la darrera decisió respecte a la localització dels nous centres.

Aquest fet representa un precedent important que cal

no oblidar, i és un argument polític de pes a utilitzar davant els nous responsables del Ministeri de Justícia i de la Direcció General d'Institucions Penitenciàries. D'altra banda, i malgrat que en el camp estricte de presons l'Estatut només ens confereix facultats d'execució, cal recalcar que l'actual legislació de l'Estat en aquesta matèria és favorable a una política de dispersió dels centres penitenciaris, atès que la Llei General Penitenciària, de caràcter orgànic i de perfils moderns i progressius, recomana, sense ambigüitat, l'acurada classificació dels interns segons les seves característiques i una major separació entre les presons, les quals coses només es podran assolir localitzant cadascuna d'aquestes presons en indrets diversos. Aquest context configura un marc jurídic i polític suficient per facultar-nos a dissenyar i a executar la nostra pròpia política de localització dels nous centres penitenciaris. Política necessària i urgent que, entre altres coses, evitaria les angoixes que estan sofrint ara algunes de les nostres comarques, aquelles que creuen que els caurà la grossa de la loteria de la gran presó. Perquè no ens enganyem, la gran presó, la mastodòntica ciutat penitenciària, ningú no la vol i ningú no la voldrà; però si deixem que la situació es degradi més, fins i tot llavors ningú no voldrà ni un simple mòdul de tres-centes cinquanta places.

I cal que afrontem la situació amb decisió i fermesa, que mai ningú no pugui dir que la Generalitat defuig les seves responsabilitats, que ens escudem en una lectura restrictiva de la legislació vigent per tal de passar-li la pilota a l'Administració central, en un tema que pot ésser i de fet és impopular. Perquè amb tota sinceritat he de dir que aquesta ha semblat ésser, al meu entendre, l'actitud adoptada pel Consell Executiu en el decurs dels darrers mesos, la qual si més no ha quedat reflectida en una política informativa confusa i desencertada, que jo m'atreveria a qualificar de tempteig de l'opinió comarcal per tal de situar les presons on es protesti menys. I voldria dir que l'art de governar consisteix en trobar les millors solucions, no en eludir els problemes. Si trobar sis emplaçaments és més difícil o sembla més difícil que trobar-ne un de sol, no hi fa res, es busquen els sis emplaçaments, i així es fa país i així es governa.

Crec que les raons dites són suficients per motivar la presentació d'aquesta moció, la qual pretén fixar els criteris generals i bàsics de la que, al nostre entendre, ha d'ésser una política catalana de localització de centres penitenciaris, a la vegada que la seva acceptació significaria el suport polític necessari perquè el Consell Executiu la porti a terme amb l'autoritat plena que li confereix un mandat del Parlament de Catalunya.

Una vegada explicades les motivacions a la presentació de la moció, passaré a defensar-ne el contingut. L'acceptació del primer punt significaria l'adopció per aquesta Cambra del criteri de dispersió de centres penitenciaris, i garantiria que no fos possible la construcció de més d'un mòdul de tres-centes cinquanta places a cada emplaçament. No voldria repetir arguments ja utilitzats amb motiu de la substanciació en el darrer plenari de la corresponent interpellació, però sí que em cal tornar a recalcar que tal política respectaria l'esperit i la lletra de la Llei General Penitenciària, i a la vegada salvaguardaria l'equilibri comarcal. L'aplicació d'aquests criteris en el disseny d'una

xarxa de presons a Catalunya, ens permetria construir la infraestructura necessària per dotar-nos d'un sistema penitenciari al nivell dels més avançats de l'Occident. Els seus avantatges sobre qualsevol alternativa basada en la concentració són ben palesos, ja que suposa una solució molt més política en repartir la càrrega de la presó sobre diferents punts del territori, possibilita una major especialització dels funcionaris respecte a un tipus determinat de reclusos, i permet una classificació real i efectiva dels interns; en ser una presó petita dona una major possibilitat que sigui assumida per la comunitat del territori en el qual s'instal·li i, en definitiva, evita el perill que construïm un gran camp de concentració on s'hi vagin col·locant, gradualment però sistemàticament, tots els centres penitenciaris del futur.

El segon punt de la moció que presentem a la consideració d'aquesta Cambra diu textualment: «abans que es decideixi l'emplaçament d'un establiment penitenciari, el Consell Executiu arribarà a una posició comuna i coincident amb el municipi o municipis afectats. L'adopció dels criteris inscrits en aquest segon punt és un reconeixement del poder de decisió dels ens locals en aquells temes que els afecten directament i significa, per als municipis en el territori dels quals s'hagi pensat situar-hi un establiment penitenciari, la garantia que res no serà fet a les seves espatlles en aquest tema, que no seran sorpresos per solucions d'última hora. És just que s'escolti i es tingui en compte l'opinió d'aquells que han de suportar les càrregues, de negociar amb ells les contrapartides necessàries i raonables, d'assolir conjuntament una mateixa posició. Fer-ho d'aquesta manera és trobar el camí per arribar a assumir col·lectivament les nostres responsabilitats i representa una actitud de coherència política amb tot el que suposa la forja d'una societat catalana harmònica, equilibrada i solidària.»

I ara, senyores i senyors Diputats, abans de demanar-los el seu vot, vull sortir al pas d'algunes objeccions que se solen fer a la política de dispersió de centres penitenciaris, sobretot pel que fa referència als preventius. Per exemple s'ha dit que pensar en alguns centres de preventius és simplement utòpic. Val a dir que el Projecte que elaborà la Generalitat provisional aplicava amb totes les seves conseqüències el criteri de la dispersió geogràfica. Cal recordar que fou aprovat per unanimitat pel Consell Executiu i que fou plenament assumit pels responsables de la Direcció General d'Institucions Penitenciàries. Ningú no el va considerar aleshores utòpic. D'altra banda, si considerem que els presos preventius representen el 80% de la població reclusa actual de la presó Model i que els presos preventius acostumen a estar una mitjana de divuit mesos esperant el seu judici, si, repeteixo, tenim en compte aquesta realitat, arribarem tots plegats aviat a la conclusió que no és possible una veritable reforma penitenciària si no es contempla també la dispersió dels centres penitenciaris. S'han esgrimit també arguments de comoditat per a advocats, jutges i familiars de presos, per tal de justificar la necessitat de concentrar tots els centres de preventius en una mateixa finca. Hi ha, efectivament, una certa base en aquesta argumentació, però cal fer, crec, algunes precisions.

De bell antuvi, dir que centres dispersos no equival a

centres comunicats. Tots ells haurien d'estar situats en un radi de trenta o quaranta quilòmetres, de Barcelona i amb comunicacions fàcils. De totes maneres, una possible solució per a facilitar la relació entre els processats i els seus advocats en el moment en què aquesta relació és més necessària, quan el judici està a punt de celebrar-se, podria consistir en habilitar alguna instal·lació de la Trinitat per a vuitanta o noranta interns en la qual podrien instal·lar-se vuit dies abans del judici. Un altre tipus d'objeccions que s'han formulat són les basades en raons econòmiques. Precisament són les més esgrimides pel Ministeri de Justícia. Sobre els arguments d'economia, de costos i serveis, el primer que he de dir és que manquen estudis comparatius, sols s'han limitat a dir-nos que fer-ho tot en una mateixa finca és més econòmic, però això és insuficient perquè no ens permet una valoració exacta del problema. D'altra banda cal assenyalar que els mitjans de què disposem i disposarem sempre seran escassos, però les coses les hem de fer ben fetes, és la nostra obligació irrenunciable. El problema, doncs, resideix en marcar-nos uns objectius clars amb unes prioritats establertes. Quan es fa això i la política és la correcta, els diners i la forma de finançament acaben sempre trobant-se.

També s'ha de dir que la solució de centres dispersos té els seus avantatges de tipus econòmic. Per exemple, no requereix un gran desembòs de cop sinó desembossos moderats repartits en el temps, a la vegada que permet la construcció de nous centres en la mesura de les necessitats reals. Però sobretot ha de quedar clar que el factor econòmic no pot ésser utilitzat com un argument essencial per fer-nos decidir per un tipus o altre de solució. Quan en la decisió hi ha en joc tota una concepció de reforma penitenciària i, a més, l'opció que se'ns proposa comporta una veritable agressió a l'entorn geogràfic i humà, l'argument econòmic és llavors un argument molt pobre.

Per totes les raons exposades, perquè pronunciar-se favorablement a la moció en els termes en què s'ha presentat vol dir dotar-nos d'una política correcta en el tema de presons i vol dir també donar un suport polític que li és necessari al Consell Executiu, jo els demano, senyores i senyors Diputats, el seu vot favorable, el qual no dubto atorgaran a una resolució d'aquest Parlament que s'inscriuria en la més pura tradició de la filosofia humanista d'Occident, aquella que veu l'home i la societat humana com un ideal de llibertat i de justícia.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Han presentat esmenes a aquesta moció tres Grups parlamentaris. El seus representants poden, doncs, prendre la paraula per a defensar-les. En primer lloc, per ordre de presentació, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. En el seu nom, el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Unes breus paraules només per a indicar que mitjançant la nostra esmena, que es refereix concretament al punt segon, nosaltres voldríem que quan parla que «el Consell Executiu arribarà a una posició comuna i coincident», digués simplement «intentarà arribar». La motivació d'aquesta esmena és molt senzilla. No creiem que hàgim de posar, hàgim d'encotillar tant el Consell Execu-

tiu per poder decidir l'emplaçament de centres penitenciaris, perquè en el supòsit que el Consell Executiu no pogués arribar a l'acord corresponent, a l'acord amb els ajuntaments, tal com queda indicat en el text de la moció, ens podríem trobar que fos l'Estat mateix el que designés quin ha d'ésser l'emplaçament dels centres penitenciaris. És exclusivament amb aquesta finalitat, i amb això acabo.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ha presentat també una esmena el Grup parlamentari de Centristes. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, hem presentat dues esmenes a aquesta moció presentada pel senyor Joan Oliart i Pons, Diputat del Grup Socialista. La primera, que feia referència al primer punt de la moció, era de modificació, i la segona esmena, presentada al segon punt, de supressió. Explicaré breument quin és el contingut de les nostres esmenes i la seva intencionalitat.

A la primera, quan dèiem de la substitució o modificació d'aquest apartat primer en el seu apartat últim, a partir d'«el Consell Executiu tindrà cura», afegíem nosaltres que «tindrà cura o vetllarà pel compliment dels requisits i condicions que estableix la Llei Penitenciària citada anteriorment i el seu Reglament penitenciari d'octubre del 80», amb tots i cadascun dels requisits i condicions, així doncs, no simplement tindrà cura que els mòduls siguin de tres-centes cinquanta places a cada servei penitenciari, ja que havíem observat que si bé la Llei Penitenciària sembla reproduir un text similar al que ve recollit a la moció presentada pel senyor Oliart, que hi hagi un mòdul de tres-centes cinquanta places a cada establiment penitenciari —la qual cosa vol dir que s'esgotarien aquestes unitats dintre de cada establiment penitenciari. Sembla, per altra banda, que el Reglament estableix una unitat de tres-cents cinquanta interns en completa separació física regimental, per tant assegura que existeixi una separació entre les diferents unitats i no necessàriament que estiguin en establiments o terrenys separats, sinó que dintre un mateix terreny podrien estar ubicades unitats, això sí, de tres-cents cinquanta interns, que complissin amb aquestes condicions de separació física regimental.

De totes maneres, aquest és un criteri a tenir en compte quant a la ubicació d'aquests establiments penitenciaris en què nosaltres no ens fariem forts en aquests moments, no entrariem a discutir si és millor que en un sol terreny existeixi una sola unitat o mòdul per a complir aquests requisits de la Llei Penitenciària i el seu Reglament quant al nombre màxim d'interns per unitat i aquesta separació física regimental. Per tant, repeteixo que no ens hi fariem forts. Si dins d'aquest mateix terreny, amb les dificultats apuntades pel senyor Diputat que ha defensat la moció, hi podrien existir diverses o una sola unitat o mòdul d'aquesta naturalesa. Per tant, en tot cas, nosaltres —ho repeteixo— no ens fariem forts en aquesta esmena presentada.

No obstant, si entrem a la segona, que la nostra esmena era de supressió, quan es diu que «abans que es decideixi l'emplaçament d'una cadena penitenciària, el Consell Executiu arribarà a una posició comuna i coincident amb el municipi o municipis afectats». I, malauradament, aquí hauríem d'estar en contra, no tant amb la intencionalitat

que està redactat aquest segon punt d'aquesta moció, no tant en el que es vol assenyalar en aquest segon punt de la moció, sinó en la seva formulació. No cal ara remuntar-nos, doncs, a doctrines jurídiques —si les competències són exclusives, compartides o concurrents, o com s'executen aquestes competències, si abans de l'exercici de competències hi ha d'haver un dictamen o informe previ dels interessats, si posterior a l'exercici de la competència ha d'existir o no, o pot existir una tutela que controli la fiscalització per un ens superior—, no arribaríem a tant, però sí purament i simplement assenyalar que si és competència d'un ens determinat o d'un òrgan determinat l'exercici d'una facultat determinada, li correspon a ell i no a un altre, a menys que existeixi alguna d'aquestes dificultats de què he fet jo esment molt ràpidament, per a l'exercici, ho repeteixo, d'aquesta competència.

Perquè, per altra banda, de la lectura d'aquest apartat, sorgeix ràpidament una pregunta: què passa si no s'arriba a una posició comuna o coincident? Jo crec que no podem, no podem —no apel·laré ara a altres termes de rigor, sinó purament i simplement, jo diria, doncs, utilitzant aquest llenguatge jurídic—, que no podem dir si és facultat del Consell Executiu, sembla que no, perquè en definitiva l'Estatut només li concedeix l'execució de les lleis de l'Estat en aquesta matèria. Es tractaria purament i simplement que el Consell Executiu tingués cura de la distribució arreu de Catalunya dels establiments penitenciaris, repeteixo que no seria adient, no seria adient que aquesta intencionalitat —que en el fons, ho repeteixo, nosaltres aplaudim, i que per altra banda recollim—, no seria bo que fos lligada a arribar necessàriament a una posició comuna o coincident amb el municipi o municipis afectats.

Per altra banda, també recollim —i suposo que altres esmenes aniran també en aquest sentit— la formulada pel senyor Alay en nom d'Esquerra Republicana, que diu: «el Consell Executiu intentarà arribar a...». Creiem que quan hi ha un mandat subsegüent o, fins i tot, dintre d'una moció que aquest Parlament dirigeix al Consell Executiu, ha de ser en termes molt precisos, en termes molt exactes, i arribar, a través d'aquestes recomanacions, no és potser el camí més adient, perquè, per altra banda, la vulneració, d'alguna manera, d'aquest precepte per una banda, o, per altra banda, el que no es vulgui, per les raons que sigui —perquè també s'ha dit, evidentment, que aquest és un tema no massa grat per als diferents municipis que els puguin tocar en sort o en desgràcia, el fet que tinguin en el seu terme municipal ubicat un establiment penitenciar—, el fet de no arribar, ho repeteixo, a posicions comunes o coincidents pot comportar greus problemes després, per a l'establiment.

Per tant, per aquestes raons, nosaltres —ho repeteixo—, dintre del mateix punt que he dit anteriorment, amb el primer punt nosaltres estariem d'acord, en tot cas, i per l'explicació donada, no ens fariem massa forts en l'esmena presentada. Però sí que hauríem de fer, respecte al segon punt, tot i acceptant la intencionalitat del presentador de la moció, certes i greus reserves a aquest segon punt.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'altre Grup proponent és el Grup de Convergència i Unió. Per a defensar l'esmena i

fer conèixer el seu punt de vista, té la paraula el Diputat senyor Ferran Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la moció que s'ha presentat, subsegüent a la interpellació del Diputat senyor Oliart, planteja una problemàtica al Govern de la Generalitat, com si aquest tingués tan sols competències exclusives en matèria d'ordenació territorial i urbanisme, i oblida per complet l'article 11 de l'Estatut d'Autonomia, que declara que «correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: 1. penitenciària»; i també que l'article 25 punt segon, paràgraf segon, diu literalment: «En el cas de les matèries assenyalades a l'article 11 d'aquest Estatut, o amb el mateix caràcter en altres dels seus preceptes, llur exercici s'haurà de sotmetre a les normes reglamentàries que l'Estat dicti en desenvolupament de la seva legislació.» Fent cas d'aquest articulat, cal veure el que disposa la Llei General Penitenciària, coneguda per la Llei de García Valdés, el qui fou Director d'Institucions Penitenciàries els anys 78 i 79, i en tan breu període aconseguí fer modificar els criteris de tractament dels presos. Doncs bé, aquesta Llei —que tan bons resultats ha tingut, tan bona acollida ha tingut entre penalistes i especialistes en temes de rehabilitació de penats— preveu en el seu article número 12: «los establecimientos penitenciarios no deberán acoger más de trescientos cincuenta internos por unidad». En recolzar-se qui presenta la moció en la Llei General Penitenciària interpreta la paraula «unidad» com equivalent a «establecimiento penitenciario» al qual sembla que es refereix el text de l'article. Però el problema de semàntica ens el resol el Reglamento Penitenciario, aprovat aquest mateix mes. En interpretar l'abast del dit article 12 de la Llei, quan en el darrer paràgraf de l'article 9 diu el següent: «Los establecimientos penitenciarios no deberán acoger más de trescientos cincuenta internos por unidad, entendiéndose por tal un departamento con completa separación física y regimental». És a dir, res s'oposa a que en el recinte d'un establiment penitenciar puguin coexistir més d'un mòdul o departament, cada un amb el límit màxim de tres-cents cinquanta interns, sempre i quan es construeixi amb completa separació física i regimental.

Un cop coneguda la legislació penitenciària, cal veure la situació de la presó d'homes de Barcelona. L'antiga Model ja no té de modèlic ni el nom; la situació en què es troba aquest establiment és absolutament catastròfica, és una autèntica bomba en potència, de la qual cal tenir consciència, i creiem que aquesta Cambra la té, perquè tant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, com la Comissió de Drets Humans ha escoltat l'Honorable Conseller de Justícia, i fins i tot la Comissió de Drets Humans, a través d'una Subcomissió creada a l'efecte, ha fet una visita a aquesta presó que continuarà fent per a aprofundir més en la seva situació, i acabar de fer-se'n més el càrrec. La situació fa que sigui urgentíssim el plantejament de creació de nous centres penitenciaris. Cal pensar que dues mil tres-cents persones s'apilonen en uns locals previstos per a una tercera part; cap mètode de reeducació no és possible. Cal, doncs, plantejar-se amb urgència la construcció dels nous centres d'acord amb una legislació per tothom considerada moderna i convenient. Ara bé,

això comporta actualment sis mòduls, i tenint en compte l'augment de l'índex de delinqüència, possiblement en caldran vuit. L'edificació d'aquests mòduls no serà possible en uns pocs mesos, caldrà, doncs, que tots plegats ens conscienciem de la seva urgència i necessitat, i que siguin en un radi d'acció molt proper a la ciutat de Barcelona, perquè els detinguts no quedin privats de les visites familiars i allunyats del suport dels seus advocats. No és bo ni convenient desarrelar els detinguts, i encara més quan el compliment de condemnes s'hauria de poder fer a Catalunya. En aquest sentit, també, l'Honorable Conseller de Justícia va explicar a la Comissió de Drets Humans, recentment, com rep cartes de presos catalans que demanen ésser traslladats a Catalunya, i no poden ésser ateses les seves peticions per manca de lloc, de simple espai físic.

D'altra banda, si analitzem la situació d'altres presons de Catalunya, a més de la de Barcelona, veurem que tampoc la situació no és, precisament, feliç: la presó de Tarragona, relativament nova, és absolutament plena, i a Lleida és en vies d'ampliació, ultra la construcció d'un nou establiment. Cal, doncs, comprendre i fer comprendre que són necessàries les presons —i, d'això, la Comissió de Drets Humans d'aquest Parlament en té plena consciència, plena consciència que voldria que la tingués la Cambra sencera. Per tant, els ajuntaments del voltant de Barcelona no han de veure les presons exactament amb els ulls que les estan veient. En plena ciutat hi ha la Model i la femina de la Trinitat, mentre que els futurs mòduls s'establiran lluny de les àrees urbanes d'aquests municipis. El Govern de la Generalitat respectarà les competències dels municipis, però no pot declinar les seves competències pròpies, ja que si se subordina la prèvia conformitat o acceptació del projecte per part de tots els municipis, ens podria portar a un camí sense sortida; és a dir, que tots els municipis de Catalunya es neguessin a admetre una presó. Per conseqüència, el Govern de la Generalitat, en matèria urbanística, no pot d'ara endavant condicionar l'exercici de les seves competències, que ha d'emprar tenint sempre en compte l'interès general del país.

Els entorpiraments o dificultats que per unes o altres raons poguessin arribar dels municipis afectats, encara que molt respectables, han de cedir davant de l'interès general. Cal, doncs, aconseguir un diàleg, un diàleg i que els municipis afectats ho siguin de la menor manera possible i rebin les compensacions suficients i satisfactòries. Nosaltres creiem que s'han de respectar les previsions legals existents, i així també ens proposem evitar que es constitueixin mòduls de més de tres-cents cinquanta places, i que, d'altra banda, el Govern de la Generalitat parli amb l'ajuntament o els ajuntaments afectats, abans que es decideixi l'emplaçament d'un establiment penitenciari; establiment penitenciari que no ha de ser —i en això estem ben d'acord amb la proposta del senyor Oliart— una presó gegantina, s'ha de distribuir i, en aquest sentit, també el Conseller de Justícia ja va explicar a la Comissió de Drets Humans com es distribuïrien tant com fos possible.

De tota manera, som conscients que algunes de les paraules que he dit no són la música més agradable d'escoltar; existeix un greu problema, el de la presó d'homens de Barcelona, i hem de resoldre'l, i l'hem de resoldre també tenint en compte que avui mateix hem aprovat una moció

sobre ensenyament dels drets humans. La situació dels presos al carrer d'Entença és una flagrant violació dels drets humans, perquè no estan en cap condició que sigui correcta i que sigui digna. I nosaltres, no solament hem d'ensenyar els drets humans als infants i als joves, sinó que hem de fer que s'apliquin.

I per a resoldre això de la millor manera, intentant perjudicar al mínim possible, i amb la major urgència, i tot respectant els terminis legals, hem d'aconseguir que es facin les presons com abans millor, procurant perjudicar al mínim possible, però tampoc no posant unes condicions que impedissin de treballar i que encotillessin de tal manera el Govern de la Generalitat que aquest no pogués prendre cap decisió.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat no ha presentat esmenes, però pot —si ho desitja— participar en el debat.

El Sr. RIBÓ: La Diputada senyora Assumpció Sallés.

El Sr. PRESIDENT: La Diputada senyora Sallés té la paraula.

La Sra. SALLÉS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup no va presentar esmenes a la moció presentada pel Grup parlamentari Socialista, perquè en principi estem d'acord amb la totalitat d'aquesta moció; ara bé, sí que voldríem afegir que alguna de les esmenes que s'han presentat, concretament la d'Esquerra Republicana, en el sentit de dir: «el Consell Executiu intentarà arribar a...», i continua, creiem que probablement s'apropa molt més a la realitat i a les possibilitats que en aquest moment tenim nosaltres, que no l'esmena tal com ve redactada pel Partit Socialista. De tota manera, anuncio que nosaltresensem votar sí a l'apartat primer i a l'apartat segon de la citada moció.

Ara bé, del que sí que s'ha estat parlant molt avui, pels Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, és del tema de les presons. Jo voldria recordar que el Parlament de Catalunya representa tot el poble de Catalunya, no un municipi o un altre municipi; representa tot el poble, i per tant, nosaltres hem de tenir molt clar que la reinserció social dels presos i dels detinguts és tasca de tota la societat. Per tant, en aquest sentit, no ens ha de fer por enfrontar-nos en un moment donat amb un municipi, si realment es creu que aquell és l'adequat per a situar-hi la presó, sinó tot al contrari. El que s'ha de fer és explicar de quina manera la societat ha d'assolir els seus propis delinqüents, i més que aquests no són unes persones que se les ha d'amagar, com abans es feia amb els bojos, i es continua fent actualment amb els psiquiàtrics, perquè també s'ha de veure on estan situats els psiquiàtrics, on estan situades les presons, i això no és així. Nosaltres, precisament, hem de tenir molt clar que el pres és una persona que està privada únicament de llibertat, però que continua tenint tots els drets humans que tenia al carrer; i això, després d'haver parlat precisament de drets humans aquí, en aquesta sala, en aquest hemicicle avui, crec que ho hem de tenir molt present.

Però un altre punt, que també volem nosaltres marcar, és que, del tema de les presons, ja se n'ha parlat molt, que ja és un tema per a posar-s'hi a treballar. Hi ha una gran

urgència en el tema de les presons, no vull llegir estadístiques, realment, perquè se n'han llegit moltes, però sí que voldria recordar que la presó de Barcelona, que és la que en aquests moments deu tenir el 90% dels presos que té avui Catalunya, està feta realment per a sis-cents quaranta-cinc interns, té una capacitat teòrica, i en aquests moments cada quatre interns ocupen el lloc d'un. Allà no hi ha promiscuitat. Viuen en la més completa indigència. No tenen ni tan sols un matalàs per a poder dormir. O sigui, els xicots que detenen els toca dormir a terra, perquè són normalment els qui hi entren per primera vegada i no coneixen el funcionament de les presons.

Ajunten vells amb joves, ajunten reincidents amb persones que detenen per primera vegada. Aquesta és una situació de què nosaltres hem de ser molt conscients. Coneixem les limitacions que en aquests moments té el Consell Executiu en el tema de les presons, però crec que té autoritat moral davant el Govern de Madrid. Ha de quedar en aquest moment molt clar que la Generalitat ha d'oferir uns terrenys, ha de buscar els terrenys apropiats, i aquests terrenys, evidentment, no poden ser lluny de Barcelona, perquè precisament el pres ha d'estar prop, no sols del seu advocat, com s'ha dit, que és molt convenient, ha d'estar prop dels jutjats dels quals depèn, sinó que també ha d'estar prop de la seva mateixa família. I aquest és el punt més important. Fins i tot en situacions que tenen sortides de cap de setmana, és evident que aquest pres ha d'estar a prop. Per tant, la solució que es va oferir d'arreglar la presó de Lleida i traslladar-hi uns quants presos de la presó de Barcelona, nosaltres no la considerem adequada. Pot ser una situació transitòria, però no és l'adequada. Els presos de l'audiència de Barcelona han d'estar a Barcelona, perquè la seva família és aquí. Per tant, no se'ls pot traslladar a Lleida. A més, serà un problema gravíssim de saber quins són els qui hi van i quins són els qui no hi van.

La població reclusa, a més, està augmentant en quantitat geomètrica. L'any 1975 hi havia mil interns en la presó Model. El 31 de desembre de 1980 n'hi havia mil set-cents noranta-set. Actualment, n'hi ha dos mil tres-cents. No és que la delinqüència hagi pujat, no és un problema de demagògia. De l'any 81 a l'any 80 la delinqüència baixa. El que sí que està augmentant en aquests moments és la lentitud dels jutjats, a causa de l'acumulació que tenen d'actes, que evidentment no poden despatxar. Llavors els reclusos es van quedant a les presons. I també en aquests moments hi ha més rigor en l'administració de justícia en el tema de les llibertats. Això ha fet que augmenti el nombre de presos. Això s'ha de tenir molt en compte en calcular la futura presó, les futures presons de Catalunya, per a quina quantitat de detinguts es fan.

Una altra cosa que nosaltres considerem fonamental és respectar les divisions que fa la Llei General Penitenciària. La Llei General Penitenciària és una llei molt moderna, és una llei, pràcticament, al nivell de les que hi ha als països més avançats d'Europa. I nosaltres, més que discutir ara, en aquests moments, què hem de fer, on hem de posar la presó, el que hem de demanar, primer, és uns llocs en concret i, després que es compleixi exactament el que diu la Llei General Penitenciària. No calen fer nombres, no cal que aquí ens molestem cada Grup parlamentari explicant el que creiem que ha de ser. N'hi ha prou de llegir-se aten-

tament la Llei General Penitenciària i complir-la. Això és l'únic que s'ha d'exigir en aquests moments al Consell Executiu de la Generalitat i s'ha d'exigir al Ministeri de Justícia a Madrid. S'ha de complir la Llei, no s'han de fer teories. És un problema que hi hagi mòduls, que hi hagi uns mòduls de tres-cents cinquanta persones per mòdul. És un problema que hi hagi una separació d'uns mòduls als altres, és un problema que estiguin separats els homes de les dones, que estiguin separats els joves dels vells, els qui estiguin detinguts per primera vegada dels reincidents, i, a més a més, que hi hagi una presó, un mòdul especial per als delictes d'imprudència, per als delictes que no suposen intencionalitat criminal, sinó els delictes de culpa. Això són els punts fonamentals, i jo crec que és el que aquest Parlament ha d'exigir en aquests moments. Això i recordar, sobretot, que els interessos generals estan sempre per sobre dels interessos privats.

I això va referit, precisament, al tema de la ubicació. Si en un moment donat no hi ha possibilitat d'arribar a un acord amb un municipi, això no justifica que, per interessos d'un nombre petit d'habitants d'un municipi, la gran població penal que té en aquests moments Catalunya hagi de quedar a la Model esperant que la Generalitat i el Ministeri de Justícia es posin d'acord. Això és un tema que s'ha de resoldre ràpidament, perquè, a més, hem de tenir en compte que en aquests moments la presó Model de Barcelona està en una situació gravíssima. Dintre d'uns dies hi entraran les deu persones, o les nou persones, millor dit, que van detenir en el Banc Central. Com aquests n'hi poden entrar més en el futur, i aquestes persones, posades dintre d'una població en les circumstàncies que viuen els presos de la Model, són realment perillosíssimes.

Per tant, jo crec que el Consell Executiu de la Generalitat ha de fer honor a l'eslògan amb què es va presentar a la campanya electoral, allò d'«anem per feina». El que s'ha de fer en aquests moments és fer una presó i urgentment.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Oliart desitja intervenir novament? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Oliart per a un temps màxim de cinc minuts, en el qual hauria de fer conèixer si el text final se sotmetrà a votació.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, seré molt breu i molt concret, perquè crec que els diferents posicionaments de cada un dels Grups han quedat ja definitivament expressats en el transcurs del debat d'avui i també de la interpellació del dia 29.

La moció socialista vol aconseguir el primer punt, evitar la possibilitat que es construeixi més d'un mòdul de tres-cents cinquanta places en cadascun dels emplaçaments, i, per al segon punt, que res no es faci sense el consentiment del municipi o municipis afectats.

Veurem ara si les esmenes presentades pels diferents Grups modifiquen substancialment aquests propòsits. Començarem per l'esmena del Grup parlamentari de Centristes. Quant al primer punt, el Portaveu del Grup de Centristes ha dit que no s'hi feien forts. Malgrat això jo voldria fer alguna consideració a la seva intervenció. L'esmena presentada pel Grup de Centristes, al primer punt i concretament al segon paràgraf, fuig de la concreció de la nostra redacció, i, en acollir-se a la lletra de la Llei General Penitenciària i del Reglament Penitenciari, deixa el tema

en una gran ambigüitat, perquè, efectivament, una lectura que fos restrictiva de la Llei General Penitenciària permetria, sense vulnerar-ne la lletra, la localització de més d'un mòdul de tres-centes cinquanta places a cada emplaçament. Però tota la Llei General Penitenciària i la filosofia que l'ha inspirada permeten també de no construir més d'un establiment penitenciari a cada indret. Nosaltres preferim aquesta interpretació i, òbviament, no assumim l'esmena.

Quant al segon punt, el Grup parlamentari de Centristes ha presentat una esmena de supressió de tot el text. Acceptar-la voldria dir deixar els municipis indefensos davant la política que volgués dur a terme l'Executiu. La salvaguarda de l'equilibri territorial passa perquè avui els municipis i demà els municipis i les comarques puguin defensar directament els seus interessos. La consolidació d'un poder comarcal sòlid i responsable no passa precisament per treure la veu als ajuntaments. Tampoc, òbviament, no assumim l'esmena centrista en aquest punt.

El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana no ha presentat cap esmena al primer punt, cosa que em fa creure que està d'acord amb el text de la moció i que l'assumeix; en canvi, sí que ha presentat una esmena de modificació al segon punt. On nosaltres diem: «El Consell Executiu arribarà», el Grup d'Esquerra Republicana diu: «El Consell Executiu intentarà arribar a...» Bé. Nosaltres acceptem aquesta esmena i l'assumim, perquè creiem que precisa el significat de la nostra intenció, la qual sempre ha estat que el Consell Executiu i els municipis puguin arribar a un acord sense entrebancs ni posicions de força per cap de les dues parts.

L'esmena que presenta el Grup parlamentari de Convergència i Unió al primer punt de la moció és un text que, al meu entendre, modifica substancialment el sentit de la nostra proposta, per tal com no evita que es construeixi més d'un mòdul de tres-centes-cinquanta places a cada emplaçament, sinó que, tot al contrari, deixa la porta oberta perquè sigui possible construir els mòduls que es creguin convenients a cada emplaçament elegit. Aquesta filosofia no és la nostra per totes les raons ja suficientment expressades, i, per tant, aquesta esmena no pot ésser assumida. Però, si, com dedueixo de les paraules del Diputat senyor Camps, el Grup de Convergència i Unió està d'acord a evitar el gegantisme, també com nosaltres, però tem que el Consell Executiu quedi massa encotillat, nosaltres estariem d'acord a proposar una esmena transaccional en el segon paràgraf del primer punt, que on diu: «El Consell Executiu tindrà cura d'evitar que es construeixi més d'un mòdul», diria: «El Consell Executiu procurarà d'evitar que es construeixi més d'un mòdul de tres-centes cinquanta places en cada establiment penitenciari.»

Quant a les raons per què no assumim l'esmena presentada en el segon punt, són pràcticament les raons que he esmentat quan m'he referit a l'esmena del Grup de Centristes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo demanaria que, si és possible, el text arribés a la Mesa (*Pausa.*) És a dir, s'entén que en el segon punt s'ha assumit una esmena, i en el primer punt es proposa una transacció (*Pausa.*) És que la qüestió

planteja un punt que hi ha una decisió de la Mesa segons la qual el Grup o Diputat interpellant no pot esmenar la seva mateixa moció. Pot acceptar esmenes; però no pot esmenar-la. (*Pausa.*) Pot modificar la seva moció per intentar de recollir les esmenes. En aquest cas, doncs, podem interpretar que el Grup que ha presentat la moció, el Diputat que ha presentat la moció assaja amb aquesta redacció d'assumir l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió. El Grup de Convergència i Unió ho interpreta així?

El Sr. CAMPS I VALLEJO (*de l'escó estant*): Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, aleshores, evidentment, no hi ha problema. El text a votar és el que ara ha indicat el senyor Oliart, que em sembla que queda bastant clar. És a dir, el darrer paràgraf del primer punt diria: «El Consell Executiu procurarà d'evitar que es construeixi més d'un mòdul de tres-centes cinquanta places en cada establiment penitenciari.» I el punt segon diria: «Abans que es decideixi l'emplaçament de l'establiment penitenciari, el Consell Executiu intentarà d'arribar a una posició comuna i coincident amb el municipi o municipis afectats.» Anem, doncs, a votar aquest text.

(*El senyor Capdevila s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CAPDEVILA (*des de l'escó*): Demanariem votació separada de cada punt.

El Sr. PRESIDENT: Sí? Doncs, anem a votar el primer punt de la moció tal com ha quedat modificada.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el primer punt que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El primer punt ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

I votem ara el segon punt d'acord amb el text esmenat.

Els Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El segon punt de la moció ha estat aprovat per 87 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels cossos de bombers

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels cossos de bombers, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana presentarà la interpellació el Diputat senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari ha estat sempre preocupat per totes aquelles qüestions que afecten la seguretat ciutadana. Ha estat el que va fer una proposició perquè es fes un pla que donés el màxim de seguretat al poble de Catalunya, a la població de Catalunya, en matèria de defensa civil.

Naturalment, la qüestió d'incendis afecta directament

tota la defensa civil, és un dels factors que més l'afecta, i per això ens ha portat a fer aquesta interpellació al Consell Executiu.

Ja en temps de la Generalitat provisional, l'any 1977, quan era Conseller de Governació el senyor Frederic Rahola, es va iniciar la redacció d'un pla normalitzat. En realitat, era un avantprojecte del servei contra incendis. La redacció definitiva havia d'estar feta el desembre del 79. Fins l'any 80 no es va publicar l'anomenat *Servei contra Incendis i de Salvaments de Catalunya*, en un volum d'unes cinc-cents pàgines que és un autèntic programa del que havia de ser en el futur un servei de tanta transcendència per al país. No és solament això. L'Honorable senyor Conseller de Governació, amb motiu de l'incendi forestal de Gerri de la Sal del passat mes d'agost, i en declaracions fetes a tota plana en diversos diaris, en feia esment i assenyalava que a la tardor passada s'impulsaria aquest pla amb la creació de sis brigades que formaven un servei nacional i únic de tres departaments tècnics: el de serveis cooperatius, el de prevenció, el d'organització global, comptant cada un d'ells amb les corresponents oficines per a les seccions, tècniques i de projectes, oficines de compres, manteniment, magatzems, etc. Al mateix temps, s'indicava que el servei nacional atorgaria convenis amb agrupacions i entitats alienes a la Generalitat, com les de socorrisme, Creu Roja i radioaficionats. En aquestes declaracions al periòdics —entre altres, al diari «Avui» i al «Diari de Barcelona»— s'assegurava que la Generalitat impulsaria, el mes de setembre, els serveis d'extinció d'incendis, bo i afirmant que això costaria molts diners i que les diputacions hi farien la seva aportació; que aquesta no seria suficient, i que, per tant, s'hauria de recórrer al Parlament de Catalunya, perquè del que es tractava era que els ciutadans tinguessin la seguretat de sentir-se protegits en cas d'incendi.

Per a combatre els incendis, la Generalitat havia previst la quantitat de 741 milions de pessetes a distribuir entre les quatre actuals províncies catalanes, per a l'any 1981. Es feia ressaltar que la major part s'invertiria abans de l'estiu perquè el primer de maig es pogués disposar ja del material. Però, tornant a la memòria que es va publicar del *Servei contra Incendis i de Salvaments de Catalunya*, i en la pàgina 233 —que correspon al programa d'implantació—, hi havia unes dades concretes per al compliment del dit programa. Es deia que l'aprovació de l'estudi, és a dir, de la memòria, s'havia fet durant el segon semestre del 1980; que els convenis i acords amb diputacions, s'havien fet el segon semestre del 80 i el primer semestre del 81; que la contractació de Projectes tindria lloc, igualment, el segon semestre del 80 i primer del 81; en el mateix espai de temps, que hi hauria el Projecte de vehicles, el Projecte d'edificis. Es deia que al segon semestre del 80 estaria feta la campanya forestal, el pla de campanya forestal. Hi havia altres conceptes, com escola, magatzems i tallers, que eren períodes més amples, però que tots ells començaven el 1981 per a acabar uns el 82, altres el 83. Pel que fa a les dotacions de personal, a partir del gener del 81 i fins al 86, d'una manera gradual. Pel que fa a funcionaris i a voluntaris s'establia, també, que començava l'any 81, amb una quantitat, per —també progressivament— anar augmentant fins al 1986. Pel que fa als equips forestals, es parlava

de dos-cents cinquanta per al 1980 i quatre-cents tretze per al 1981. En realitat, les transferències d'ICONA tenien una especial importància pel que fa als incendis forestals i voldria, en aquest cas, que se'ns digués en quina situació està, concretament, la coordinació dels serveis corresponents de la Generalitat amb ICONA.

Desitjariem que el senyor Conseller de Governació, l'Honorable senyor Conseller de Governació, pogués donar resposta a les onze preguntes que formulàvem en la nostra interpellació, per escrit, al mateix temps que donés una àmplia satisfacció a la inquietud que, en aquest aspecte, té el nostre Grup, i que he intentat de reflectir amb aquestes paraules.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré contestar totes les onze preguntes que m'ha fet el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, però, per a donar coherència a la resposta, no les contestaré per ordre correlatiu; penso, no obstant, que el Grup interpellant trobarà totes les explicacions que em demana i, si no fos així, no cal dir que la Conselleria de Governació és a la seva disposició per a ampliar qualsevol de les dades que figuren en la resposta que ara els faré.

El 27 de juny de 1980 es va crear la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya, a través de l'assumpció dels serveis i de les competències de les quatre diputacions catalanes en matèria d'extinció d'incendis i de salvaments, i s'inicià la programació dels serveis per a Catalunya, a partir de les dades existents en l'estudi anomenat *Servei contra Incendis i de Salvaments de Catalunya*. El 24 de juliol es creà l'estructura de la Direcció General, que fou modificada i complementada el 28 de novembre, i es definí la composició de la Comissió Nacional de Coordinació. El Pla anual d'inversions per al 1981, amb l'estratègia bàsica de parcs de bombers, fou informat favorablement per la Comissió Nacional de Coordinació, en la sessió del 18 de novembre i aprovat per resolució del Conseller de Governació, del 5 de desembre de 1980.

Paral·lelament a les actuacions anteriors, es prepararen els Projectes necessaris per a la realització de les inversions programades i les propostes de conveni i de col·laboració a sotmetre als ajuntaments i a altres entitats. Els plans i els Projectes van ser fets tots, tal com s'havia previst, amb poques diferències, quant al programa, de temps; el que no s'ha pogut fer en el temps en què estava previst —i explicaré per què— és l'aplicació material d'aquests programes, d'aquests plans, que depenen d'altres factors. Efectivament, la materialització real de la programació anterior ha estat dificultada per les raons següents: primera, la no-aprovació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya fins al 29 d'abril de 1981, que ha impedit, fins a aquesta data, la contractació del personal tècnic necessari per al desenvolupament a fons dels programes previstos; segon, la necessària tramitació, a través de cadascuna de les diputacions provincials, dels pressupostos extraordinaris destinats a finançar les inversions que afecten els serveis de la seva demarcació respectiva. El Reial

Decret 3/1981, del 16 de gener, aprovant determinades mesures sobre el règim jurídic de les corporacions locals, impedeix la formació de pressupostos extraordinaris, tal com es feia en exercicis anteriors, i imposa que els pressupostos d'inversions que els substitueixen s'aprovaran conjuntament amb els pressupostos ordinaris. Com que les diputacions provincials no han pogut aprovar fins ara el seus pressupostos ordinaris, a causa de la indefinició d'ingressos que ha provocat l'Administració central, resolta en l'ordre del 23 d'abril —BOE, número 98, del 24 d'abril del 81—, les inversions previstes no han pogut ser materialitzades. Malgrat això, i per a aquelles inversions de terminis de lliurament més llargs, hi ha compromisos de còpia de materials i de fabricació, per part de les empreses que millors ofertes han presentat, que permeten, en cas d'aprovació immediata dels pressupostos d'inversions, de disposar de la major part dels vehicles i del material, abans que s'acabi el proper mes de juny. Val a dir que algunes diputacions provincials han aprovat ja, la darrera setmana, els seus pressupostos ordinaris i els extraordinaris inclosos, i, per tant, aquestes previsions de disposar de la major part, vull dir, de més d'un 80% del material previst, abans que s'acabi el mes de juny, amb lliuraments a partir de la primera setmana de juny progressius, es mantindrà.

L'execució d'aquests programes exigeix una inversió, per a la brigada de Barcelona, de 255.181.000 pessetes, per a la Diputació provincial de Barcelona; per a la Diputació provincial de Tarragona, de 169 milions de pessetes; per a la Diputació de Lleida, de 189 milions de pessetes; per a la Diputació de Girona, de 136 milions de pessetes. Els Projectes, els plecs, les bases particulars i el mode de tramitació d'aquestes inversions van ser aprovats pel Consell Executiu de la Generalitat, a proposta del Departament de Governació, en Decret de l'11 de febrer de l'any que som.

Les consultes i les propostes de convenis amb ajuntaments foren realitzades a la primeria de desembre de 1980, per aquells municipis que disposen de cossos de bombers professionals, concretament, Girona, Lleida, Reus i Tarragona, i, a manca de dades segures, es retardaren fins al primer d'abril, per part d'altres municipis —dades segures, volem dir, dades segures sobre material que, com s'ha dit, no es podia, de cap manera, garantir que es tindria si no hi havia abans l'aprovació dels pressupostos de les diputacions provincials.

A hores d'ara, el procés està íntegrament en marxa i les consultes acabades i, a l'espera dels acords municipals corresponents, que van arribant de dia en dia, puc dir concretament que els acords estan pràcticament resolts a les quatre províncies, pendent, no obstant, de la confirmació legal per part dels plens respectius.

La renovació dels convenis a Girona, on els signats per la Diputació i subrogats per la Generalitat són encara vigents, s'està fent en aquests moments; hi va haver justament abans-d'ahir una reunió que garanteix la seva prolongació per a tot l'any que som.

Els acords amb les altres entitats —Creu Roja i altres institucions— estan també parlats i convinguts.

La constitució de les comissions de brigada i de parc principal es faran tan bon punt estiguin els convenis signats amb els diversos ajuntaments —es comprèn que no es

poden fer abans que no s'hagi dut a terme aquest procediment que, com els he explicat, està pràcticament acabat.

La coordinació amb les diverses organitzacions operatives, a les quals m'he referit abans, amb motiu de convenis en curs, ha estat realitzada a través de la Comissió Nacional de Coordinació, de la qual formen part i on s'han debatut els principis bàsics de les tasques a realitzar conjuntament. A nivell operatiu, la integració de l'ICONA i bombers voluntaris en els serveis dependents de la Direcció General ha estat total a Girona i a Barcelona, i ho serà a Lleida i Tarragona, tan aviat com l'estructura bàsica de les brigades, que hem de crear i que no podem crear abans d'haver conclòs els acords amb els ajuntaments, sigui realment operativa. Recordem la impossibilitat de constituir-les abans de l'aprovació de les consignacions pressupostàries respectives. La coordinació amb la Creu Roja ha estat, fins ara, limitada als contactes generals en el si de la Comissió Nacional de Coordinació. En aquest moment, no obstant, com els deia abans, s'està treballant intensament en l'establiment dels acords de col·laboració operativa a nivell local. Ja va ser discutida, i pràcticament aprovada, aquesta col·laboració i el seu programa en la reunió de la Comissió Nacional del dia 22 d'abril.

En relació amb la campanya forestal per a aquest any, no es disposarà, com s'ha dit abans, dels mitjans necessaris fins durant el proper mes de juny, a causa dels condicionaments a què han estat sotmesos l'aprovació dels pressupostos d'inversions. Malgrat això, cal considerar que encara que l'època de perill es defineix entre l'1 de maig i el 31 d'octubre, el 80% dels focs de bosc són entre el juliol i l'agost. Mentrestant, a Lleida i a Tarragona —les zones més desateses—, mentre no puguem disposar d'aquest material, l'ICONA reforça la vigilància, i les unitats de bombers de Girona i Barcelona han rebut instruccions de mobilització immediata fora del seu àmbit normal d'actuació, a petició dels serveis d'ICONA per a ser traslladats a qualsevol indret del país.

La interpellació fa esment d'un enrariment del clima de relacions entre els cossos de bombers i la Generalitat que —em plau dir-ho— no existeix. Les relacions entre cossos de bombers a Catalunya no han estat sempre fàcils, per la qual cosa aquest aspecte ha estat tractat, des de fa temps, amb especial cura, sobretot des del primer moment de la creació de la Direcció General.

La formació dels bombers és un tema importantíssim davant l'increment del risc originat pel progrés tecnològic i obliga a la introducció de noves tècniques de prevenció i de lluita contra sinistres. L'escola de bombers és, per això, una necessitat ineludible i peremptòria. El ple funcionament de l'escola de bombers requereix l'equip tècnic de direcció —de què no ha estat possible disposar fins a l'aprovació del pressupost de la Generalitat—, la preparació dels cursos i materials didàctics, la infraestructura bàsica de camps de maniobres i material i locals adequats, que no tindrem disponibles fins que no s'acabin les obres del parc de Bellaterra, la tardor vinent. Però l'establiment de les noves brigades de Lleida i Tarragona no permet esperar el funcionament real de l'escola per iniciar la formació de nous bombers. Per això, a part de la col·laboració que en aquesta tasca poden fer els bombers professionals de Lleida, Reus i Tarragona, després de la formalització dels

convenis de col·laboració amb els ajuntaments respectius, proposats ja, com els he explicat, s'ha preparat un equip de vint monitors per a la realització d'uns cursos de formació ràpida, que permetin els coneixements bàsics de la seguretat personal, el coneixement i la utilització correcta de vehicles i materials, tècniques d'extinció d'incendis, etc. Aquests cursos es realitzaran, en part, en els llocs de residència dels nous bombers, i, en part, a causa de la utilització d'un determinat material en les instal·lacions existents al parc de brigada de Barcelona.

Les tasques de prevenció d'incendis i, en general, d'altres sinistres, presenten dues vessants complementàries: la informació i la divulgació públiques i la normativa. Les campanyes d'informació i sensibilització han d'anar precedides d'estudis que permetin orientar-les correctament cap a objectius precisos i cap a sectors de població específics. Cal encetar per a cada grup social el missatge com el mitjà d'informació més adequat.

Finalment, cal poder assegurar la continuïtat del primer impacte i l'avaluació dels resultats obtinguts. A més, una campanya ben orientada suscita a la població moltes consultes; una campanya d'informació i sensibilització no es pot endegar ràpidament. Tornem amb això al problema inicial: fins a l'aprovació dels pressupostos d'enguany, que permeten la contractació de nous tècnics, el servei de prevenció ha disposat solament del reduïdíssim personal de la secció de prevenció de l'antic Servei Provincial de Prevenció i Extinció d'Incendis de la Diputació Provincial de Barcelona, personal que ha hagut de continuar la tasca que havia anat desplegant en l'àmbit d'aquesta província, és a dir, assistència tècnica en el control de la seguretat de les sales d'espectacles, de ball i de joc per part dels Governos civils, també dels bars musicals i les piscines, i la col·laboració amb ajuntaments que tenen ordenança de prevenció en vigor en el control de la seguretat d'indústries, sobretot en zones residencials, etc.

De totes maneres, s'han produït notables actuacions de sensibilització i informació a través de conferències i pel·lícules realitzades a escoles i associacions diverses; s'han fet contínues visites de grups escolars als parcs de bombers, i s'han promogut; s'ha introduït un curs de prevenció d'incendis en el programa de l'Escola d'Estiu per a mestres de Rosa Sensat amb la intenció que siguin els mateixos mestres els qui traslladin la problemàtica de la prevenció a les seves escoles. A la primera quinzena de juny s'iniciarà una campanya de sensibilització, de prevenció forestal, amb l'objectiu fonamental d'aconseguir, si és possible, aquest estiu, un comportament més prudent dels ciutadans que visiten el bosc, o que tenen prop d'ell el seu mitjà de vida, i a la vegada millorar l'eficàcia de les vies d'alarma en cas d'incendi. En el terreny dels riscos industrials, urbans en general, s'ha organitzat a l'Escola d'Administració Pública, per primera vegada a Espanya, un curs de prevenció d'incendis per a tècnics municipals, del qual es faran successives edicions per tal que tots aquests funcionaris tinguin l'oportunitat de complementar la seva preparació en una matèria de tant interès.

En l'aspecte normatiu existeixen bàsicament les ordenances d'àmbit municipal establertes per pocs ajuntaments de Catalunya, a excepció feta d'aquells de l'àrea metropolitana de Barcelona. El servei de prevenció és i po-

tenciarà la seva disponibilitat per assessorar els ajuntaments en aquest aspecte, i per revisar aquelles revisions de projectes i inspeccions que li sol·licitin, tant d'una manera especial com perquè així ho especifiquin les mateixes ordenances municipals, en el qual cas es requereix, evidentment, la conformitat prèvia de la Direcció General.

En relació amb les normatives específiques per a locals de públic o concurrència, siguin hospitals, establiments hotelers, etc., existeix un reglament general de l'Estat, potser excessivament matisat i confús. Entenem que les transferències de competències fixades a l'Estatut permeten reglamentar més precisament des de la Generalitat, i vull anunciar que ja s'hi està treballant conjuntament amb altres Departaments implicats.

Finalment, tant en l'aspecte de prevenció com en l'organització dels serveis d'extinció d'incendis i de salvament, assolir, tal com se'ns demana en la interpellació, la jurisdicció única a Catalunya, depèn de dues coses: depèn de l'aprovació de la Llei de Bases d'Administració Local, pel que fa referència als serveis d'extinció, i de la Llei de Protecció Civil, pel que fa referència als serveis de prevenció. Complint el mandat del Parlament de Catalunya del seu moment, el Departament de Governació està negociant —i crec que ha arribat el moment de poder concretar dades, més endavant informarem la Cambra— amb el Ministeri de l'Interior les competències que la Generalitat hauria d'assumir en matèria de protecció civil, i per tant, ben aviat podrem parlar segurament de normes de prevenció en aquesta matèria.

Finalment, pel que fa referència a l'anunci d'inversions, acudint al Parlament per demanar més diners, en matèria d'extinció d'incendis, vull informar la Cambra, i espero que al seu moment trobarem el suport de totes les senyores i senyors Diputats, que el Pla d'Inversions de l'Emissió de Deute Públic de la Generalitat de Catalunya contindrà una partida important de cara a completar la nostra actuació en aquest camp.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alay desitja utilitzar el torn de rèplica? *(Pausa.)*

Té la paraula el Diputat senyor Alay.

Els torns de rèplica són únicament de cinc minuts.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré no arribar als cinc minuts en aquest torn de rèplica. L'Honorable senyor Conseller ha fet una àmplia exposició per respondre als onze punts que concretament s'havien plantejat. En uns casos ens ha manifestat la impossibilitat que el Consell Executiu pogués fer honor a la promesa de posar en marxa, d'endegar aquest Pla, per causes pressupostàries, la qual cosa és evident, tots les coneixem; els pressupostos no van ser aprovats fins fa poc. Això és evident i en aquest aspecte naturalment no es pot pas censurar, però hi ha altres qüestions en què potser, que són de tipus normatiu, en què potser sí que caldria un major aclariment, perquè en realitat no estaven afectades per una qüestió pressupostària. Per exemple, no s'ha comentat en virtut de quin reglament actuaran els voluntaris; tampoc no s'ha apartat de quin tipus de coordinació hi ha establert en serveis d'ambulàncies; no s'ha parlat de quin tipus de campanya i de l'estat en què es troba en realitat la campanya de sensibilització, a través dels mitjans de co-

municació, per a la prevenció d'incendis; s'ha parlat bastant àmpliament d'ICONA, que en dues províncies em sembla que hi ha una coordinació completa, però en realitat no s'ha parlat de per què no hi és en les altres —si no ho he entès malament és això el que ha volgut dir el senyor Conseller. El que sí que és evident és que ICONA, abans de ser transferida a la Generalitat, cada any al mes de maig havia presentat el seu pla, les seves instruccions davant la temporada d'alt risc; aquest any volem saber el perquè ICONA no ha fet res i tampoc no ho ha fet la Conselleria.

S'han reunit les comissions de treball previstes en el pla del 80? És una cosa que tampoc no s'ha dit, i això no costava diners, no estava afectat per la qüestió pressupostària. Ha parlat de les relacions amb els ajuntaments de Barcelona, Lleida, Girona, Reus i Tarragona; però no sé, potser ho he entès malament, però no he entès que s'hagin integrat. Si no s'haguessin integrat, en realitat el Servei Nacional de Prevenció d'Incendis estaria format per les restants poblacions de Catalunya, i aleshores seria en realitat un servei integrat per gent del camp, no amb prou experiència en qüestió d'incendis, i per part de voluntaris.

S'ha parlat de la protecció civil i, concretament, podem afirmar que l'Estat la té molt avançada... Hi ha una normativa d'incendis, però també hi és a l'Ajuntament de Barcelona i altres de Catalunya. Pel que fa a Barcelona, fins i tot l'àrea de protecció civil tindrà una important repercussió. La Generalitat, per contra, que sapiguem, no ha fet res. I sabem ara que sí que hi ha una certa col·laboració amb l'Estat, sembla que s'ha iniciat, perquè ens ho ha dit l'Honorable senyor Conseller.

Respecte a la Creu Roja, semblava, havíem entès nosaltres, per declaracions fetes el 22 de novembre passat, amb motiu de l'operació Ícaro, o Ícaro, que el senyor De la Mata Gorostizaga, que és el President de l'Assemblea Suprema de la Creu Roja espanyola, havia manifestat: «nosotros no somos más que una entidad colaboradora de la protección civil y consiguientemente la responsabilidad no recae directamente sobre nosotros sino sobre las autoridades nacionales o autonómicas en la materia». En aquest cas, després d'aquestes manifestacions suposàvem que venia a ser ja una manera de desentendre's, en fi... de donar el màxim de facilitat als poders autonòmics perquè actuessin en aquest respecte.

Respecte a l'estudi del 1980, el llibre de les 500 pàgines, voldria saber si està aprovat o no; segons els informes que tinc, potser són erronis, no està aprovat, però si no ho està potser és perquè calia haver-lo modificat; aleshores, demanaria si és aquest el cas, per què no s'ha modificat?

Per acabar voldria dir que no penso pas que hi hagi hagut unes negligències per part de l'Honorable Conseller, sinó que més aviat hi ha hagut una deficiència interna de la mateixa Conselleria. Ho dic perquè em consta que el tema d'incendis ha estat sempre una gran preocupació del senyor Vidal i Gayolà, i ho corrobora el fet que, per les informacions que tinc, i que penso que són certes, quan ell era President de la Diputació de Girona va posar en marxa un servei d'incendis eficaç i ho va fer certament molt bé. Aquesta informació l'he rebuda per diversos conductes, i em plau de fer-la pública aquí. La nostra voluntat és que

allò que es va fer a la Diputació de Girona pugui fer-se actualment al nivell de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja utilitzar el torn de rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Simplement per aclarir, senyor President, els dubtes, per intentar, si més no, aclarir els dubtes del Diputat interpellant. La campanya de sensibilització, ho he dit, començarà la primera quinzena de juny; no hem pogut abans per manca de recursos.

Potser no m'he explicat bé quant a la col·laboració amb ICONA. No cal dir que la col·laboració amb ICONA, ara que ICONA està transferida a la Generalitat, no podria ser menys profunda de com ho era en anys anteriors. Quan he explicat que al nivell de Barcelona i al nivell de Girona ja es funcionava conjuntament, era perquè a Barcelona i a Girona hi ha serveis d'extinció d'incendis que ja funcionen, de la Generalitat, i per tant es pot establir la col·laboració. A Tarragona i a Lleida, en aquest moment encara només hi ha els serveis d'ICONA, no hi ha encara els de la Generalitat; per tant no es pot establir la col·laboració, però els d'ICONA hi són igual. En el moment en què tinguem el material, que serà, tal com he dit, a partir de primers de juny —aquest material justament va destinat amb preferència, íntegrament millor dit, a Tarragona i a Lleida, que són els llocs més necessitats d'equips contra incendis—, doncs, s'establirà la col·laboració; és a dir, en aquest moment no es col·labora simplement perquè falta una de les dues parts, que som nosaltres.

Però ICONA hi és, ICONA té el mateix pla que tenia els anys anteriors, ICONA posa durant la campanya forestal les esquadres forestals igual que els anys anteriors; a més a més hi haurà el nostre equip de personal, que ja està en procés de contractació, que vindrà a reforçar aquells equips minsos dels anys anteriors, i, a més a més, l'equip tècnic necessari per a poder atendre les necessitats de cada una d'aquestes dues demarcacions, sobretot, a les quals hi concentrarem els esforços principals, que són la de Tarragona i la de Lleida, les més abandonades.

El Reglament de voluntaris s'està portant a terme. Pensem, no obstant, que es pot començar encara que el Reglament no estigui aprovat; el que convé és que la gent treballi i que es pugui actuar d'una forma immediata.

Intervenció d'ambulàncies en el servei. Això és previst, és el conveni que els referia amb ICONA; a més a més és un conveni en el qual nosaltres hi aportem diners. No sé si vostès ho recordaran, però en els pressupostos de la Generalitat, pel que fa referència al Departament de Governació, es va aprovar una subvenció important d'alguns milions de pessetes per la Creu Roja, que anava justament destinada a establir aquest conveni de col·laboració permanent, constant, a nivell local en tota la xarxa de la Creu Roja a Catalunya.

Bé, els bombers de les altres localitats de Catalunya que treballen amb caire professional, que són bàsicament —deixant de banda el fet concret molt localitzat, i d'altra banda molt important, de la ciutat de Barcelona— els de Tarragona, Lleida, Girona i Tortosa, d'aquestes ciutats,

no es poden integrar als serveis de la Generalitat, perquè atemptarien contra l'autonomia municipal: són dels ajuntaments, no els podem prendre. El que sí que podem fer i estem fent —ja dic en aquest sentit que tenim dificultats per a arribar a un acord, fa molts mesos que vàrem començar a parlar d'aquest tema— és intentar uns convenis que permetin la integració per via de convenis, no per via d'absorció, dels serveis d'aquestes quatre poblacions al servei d'extinció d'incendis i salvaments de Catalunya.

Voldria dir que, sense integrar aquestes quatre localitats en el servei, no es pot dir que fos un servei servit per gent del camp, és a dir per pagesos, i no és en el sentit pejoratiu de la paraula. Per dir-ho més clar, entre altres coses a la província de Barcelona fa temps que funciona un servei professional magnífic; a la província de Girona funciona també un servei professionalitzat, que està donant molt bons resultats, i a Tarragona i a Lleida hi portarem professionals a partir del moment en què tinguem el material, que com he dit ja s'està en pla de contractació.

Pel que fa referència al llibre de les 500 pàgines que ha estat citat aquí, aquest és un estudi orientatiu que fa el plantejament a deu anys, i no és un estudi, entenc jo, per a trobar una forma legal; és un estudi que orienta tota l'activitat però que, a mesura que es va posant en pràctica o que s'intenta de posar en pràctica, es veuen les limitacions d'una previsió feta a tan llarg termini i fa que constantment es vagin fent modificacions per a adaptar-lo a la realitat concreta.

L'estudi serveix de guia, l'estudi serveix, doncs, diguem-ne, de norma general d'actuació, però els resultats finals i els resultats immediats, d'altra banda, no es poden ajustar estrictament a un estudi que feia una previsió a llarg termini. Per aquesta raó, precisament, i perquè aquestes previsions que s'ha vist, prèviament, que no podien ésser complides en la seva totalitat, sinó que caldria fer-hi un ajust constant en el temps, no ha estat sotmesa a l'aprovació de cap òrgan executiu de la Generalitat de Catalunya, sinó que ha estat rebut, ha estat acceptat i serveix de guia i de norma per a les actuacions que s'estan duent a terme.

Res més, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre els fraus electorals

El Sr. PRESIDENT: Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre els fraus en les eleccions sindicals. Té la paraula el Diputat senyor Cuadras, en nom del Grup.

El Sr. CUADRAS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Estem, segons l'opinió del nostre Grup parlamentari, davant d'un tema important, d'un tema que a la vegada que és important és molt greu. És el tema del frau electoral a les eleccions sindicals. El nostre Grup parlamentari ha presentat aquesta interpellació al Conseller de Treball de la Generalitat per una qüestió de principi. El Grup parlamentari del PSUC creu que aquest és un aspecte molt important en tot el procés de democratització que el país està vivint; tot el que pugui fer-se per garantir la transparència, la puresa, la representativitat

dels elegits respecte als seus electors, sigui en l'àmbit que sigui —i en l'àmbit del món del treball és certament important— mai no serà sobrer. Què persegueix el frau? Quins objectius persegueix el frau? Fonamentalment, dos objectius: d'una banda, falsejar els resultats de les eleccions per atribuir representativitat a qui no la té; segon, crear confusió entorn del procés electoral, deformar-lo i minimitzar-lo, per tal de treure importància als seus resultats. En aquest sentit, jo voldria donar lectura davant la Cambra d'un document que tinc en el meu poder del Consell de Treball; és un document del 31 del X de l'any 80. No el llegiré tot, evidentment; simplement, dos paràgrafs que em semblen importants.

En relació amb la convocatòria electoral, el Consell de Treball diu: «A fi que els treballadors es dotin de representants que puguin ésser interlocutors vàlids a les empreses i, en definitiva, procurin trobar les solucions dels greus problemes econòmics que ens afecten a tots», i segueix: «el Consell de Treball vol cridar l'atenció sobre el fet que el resultat d'aquestes eleccions també configurarà la composició de tots els organismes amb representació sindical, IMAC, etc., així com el mateix Consell de Treball, segons els resultats globals de cadascuna de les Centrals Sindicals presents. Em fa l'efecte que no se li escapa a ningú que malament es pot establir aquesta representativitat, admetent el frau, i que es distorsiona greument la composició d'aquests organismes amb la representació sindical. També voldria llegir un altre document que també tinc en el meu poder —aquest és del 14 de novembre de l'any 80, també—, també del Consell de Treball, i que, en relació amb el frau, en el seu segon apartat diu— i ho llegeixo textualment—: «Frau electoral. Es considerarà frau electoral el canvi de número de la seguretat social, les empreses censades on no s'hagin celebrat eleccions i hagin enviat acta a l'IMAC, l'existència d'actes d'empreses inexistents i, en general, la modificació de dades essencials». Bé, a mi em fa l'efecte que no se'ns escaparà tampoc —i a això em referiré també al final— que aquest és un tema la importància i la gravetat del qual no afecta únicament i exclusivament de cara al resultat d'aquestes eleccions sindicals sinó que, si no hi ha una actuació ferma i decidida del Consell Executiu —i dintre del Consell Executiu a qui correspongui—, de cara a les futures o properes eleccions sindicals.

Em fa l'efecte que a partir del document aquest que hem llegit del Consell de Treball referent a la configuració del frau electoral, aquesta existència del frau electoral va començar a prendre cos quan es va comprovar que havien entrat a l'IMAC, durant el mes de desembre, més actes que durant la resta de tot el procés electoral. És evident que aquesta circumstància, com a mínim, havia de causar estranyesa, però també és evident que la sospita de l'existència de frau electoral tenia ja fonament, i jo diria un fonament seriós. En aquell moment, basant-se en les llistes confeccionades per l'IMAC, el sindicat de Comissions Obreres va procedir a comprovar l'autenticitat dels resultats de 250 actes, sobre les quals hi havia, en principi, sospites. El resultat d'aquest mostreig va donar el resultat següent: de 250 actes, 220 eren fraudulentos. Què apareixia en aquest mostreig? Irregularitats de signe divers, per exemple, primer, actes corresponents a empreses que no existien; segon, actes d'empreses que existien però en les

quals no s'havien celebrat eleccions; tercer, actes amb dades d'identificació que no corresponien a les empreses ressenyades; quart, actes corresponents a empreses amb plantilla inferior a sis treballadors. És a partir d'aquí que el sindicat de Comissions Obreres obligà enèrgicament la Conselleria de Treball que assumís la seva responsabilitat i clarifiqués la situació, ja que, entre altres coses, per alguna cosa li havien traspasat l'IMAC. En aquest sentit, hi ha una carta, que és a la qual em referia abans —de la qual penso que potser no cal donar lectura per no cansar a la Cambra—, que és la carta que el sindicat de Comissions Obreres va adreçar a la Conselleria el dia 19 de gener del 81. Posteriorment, es va anar comprovant un augment vertaderament greu, escandalós, de les proporcions d'aquest possible frau electoral, i causa autèntica estranyesa l'actitud de la Conselleria de no voler agafar amb decisió, des del primer moment, la investigació, i no voler depurar les responsabilitats en aquest possible frau electoral.

Però el sindicat de Comissions Obreres precisament a partir de la importància de la valoració que es feia d'aquest problema, de la gravetat d'aquest problema, s'adreçà, a través del seu secretari general, el senyor José Luis López Bulla, a l'Honorable President de la Generalitat, demanant-li la seva intervenció en la clarificació del frau electoral, perquè és evident que això tenia una transcendència que s'escapava fins i tot del pur àmbit sindical, del pur àmbit de les relacions laborals, que tenia importància per al procés de democratització, però també per a tot el procés de consolidació de les institucions d'autogovern a Catalunya.

Em sembla clar que, per a la consolidació precisament de la democràcia i de les institucions autonòmiques a Catalunya calen també garanties sobre el resultat de les eleccions sindicals. És per això que considerem que havia de ser la Conselleria de Treball qui des del primer moment agafés a les seves mans —perquè té els mitjans necessaris per a fer-ho— la investigació del frau en la seva totalitat; perquè, ara, el que s'està investigant no és sobre la totalitat del frau, sinó sobre les actes denunciades que, ni de bon tros, per les sospites que tenim nosaltres, significa la totalitat del frau o del possible frau. Senyor Conseller, escoltarem amb molta atenció la seva intervenció, però permeti'm que le digui que observem ja una greu negligència de la Conselleria en la seva actuació, i, sobretot, també una mala gestió de l'IMAC. Nosaltres creiem que Catalunya no es pot permetre això, pel que he dit abans de la consolidació dels organismes d'autogovern del nostre país, però també perquè no podem donar imatge d'ineficàcia. Així, senyor Conseller, no es fa país. Tampoc no podem permetre que la corrupció s'installi en el sindicalisme i en les institucions, en l'Administració; per això cal exigir la màxima fermesa en l'exigència de responsabilitats, en la depuració d'aquestes responsabilitats i anar fins a les últimes conseqüències, tant en els implicats directament, perquè les actes a l'IMAC havien de presentar-se prèvia presentació —i valgui la redundància— del carnet d'identitat, i per això se sap tant qui ha presentat les actes com els qui han actuat amb negligència en el compliment de les seves funcions públiques.

Ho repreteixo: aquest és un problema per a avui, per a aquestes eleccions, per la distorsió que signifiquen sobre la

representativitat sindical, però també és un greu precedent que influirà de cara a futurs processos electorals. És per això —i aquí acabo— que el Grup parlamentari del PSUC, i atès l'abast general de la qüestió plantejada, demana al Consell Executiu: quina és la seva posició envers la responsabilitat que cal exigir a les diferents parts implicades en els fraus comprovats? Quines mesures pensa prendre el Consell Executiu per a evitar en el futur la repetició d'aquests desgraciats fets? Com i quan pensar donar per concloses les investigacions empreses al voltant d'aquesta qüestió?

Res més. Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula el senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats. De tots és prou conegut que durant el proppassat 1980, i concretament arran de la publicació de la Llei 8/80, del 10 de març, que aprovava l'Estatut dels Treballadors —en el qual s'establia una nova regulació dels drets de representació dels treballadors a l'empresa— es va iniciar un procés d'eleccions de representants sindicals a l'empresa que havia d'acabar el 31 de desembre del mateix any.

El Departament de Treball manifestà, des d'un primer moment, el seu interès i la seva preocupació per aquest tema, atesa la seva importància, tenint en compte que s'elegien els legítims representants dels treballadors, que són els qui intervindran en els assumptes d'aquest Departament de Treball, i més quan, a partir del 3 de novembre de 1980, es publicà en el *Butlletí Oficial de l'Estat* el Reial Decret 2342/80, del 3 d'octubre, pel qual es transfereix a la Generalitat de Catalunya els Instituts de Mediació, Arbitratge i Conciliació del seu àmbit territorial, que és l'organisme encarregat per la llei del disposit de les actes electorals, la proclamació oficial dels resultats i de lliurar certificacions dels resultats globals, amb la qual cosa s'atribuïa al Departament de Treball la competència que fins aleshores era de l'Estat en matèria d'elecció de representants sindicals a les empreses. El Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya manifestà en diverses ocasions la seva intenció que aquest procés d'elecció de representants sindicals en les empreses que s'ha estat realitzant, fos presidit pels principis de control de les parts protagonistes i de la màxima claredat i transparència en tots i cadascun dels moments del procés. A tal efecte, entenem que no s'han escatimat mitjans i que s'han realitzat tots els esforços necessaris perquè aquests principis de control, claredat i transparència fossin una realitat. Així, en cap cas no s'ha negat, sinó ben al contrari, s'ha facilitat, la participació de les centrals sindicals en el procés, a través de diversos mitjans, com els interventors sindicals amb l'IMAC. Sense oblidar la importància de la intervenció que en aquest tema ha tingut el Consell de Treball que, a través de la seva Comissió Permanent, constituïda en comissió de seguiment, ha exercit una vigilància constant i amb detall de tot el procés electoral. Això ha suposat, a la pràctica, que totes les centrals sindicals han tingut un accés directe i immediat a totes les actes electorals, la qual cosa ha imprès un claredat absoluta al procés electoral, en concordança amb els principis mantinguts pel Departament de Treball.

Així mateix, hem de remarcar, tot i que pugui semblar innecessari, la total neutralitat amb què ha actuat el Departament de Treball, que en el compliment estricte de les normes legals, ha limitat la seva actuació a rebre les actes electorals, valorar i computar els resultats electorals a través dels Instituts de Mediació, Arbitratge i Conciliació —que han estat transferits a aquest Departament de Treball en el ple procés electoral, a través del Reial Decret abans esmentat.

També el Departament de Treball, a diferència del que va succeir a la resta de l'Estat espanyol, va anar publicant periòdicament els resultats parcials de les eleccions sindicals, perquè entenia que aquesta mesura podia contribuir al bon funcionament i claredat del procés electoral, i que donar a conèixer aquests resultats parcials a l'opinió pública, a més de poder fomentar la seva participació, era complir un deure d'informació als ciutadans, que estava d'acord amb la claredat amb què es volia donar tot aquest procés electoral.

La transferència dels quatre IMAC, el de Barcelona, el de Tarragona, el de Lleida i el de Girona, suposà la necessitat de nomenar un coordinador que en el tema de les eleccions sindicals, que ja s'estaven realitzant en aquell moment, imposés la imprescindible unitat d'actuació als quatre organismes. Amb aquest fi, es disposà l'adscripció temporal per aquesta qüestió d'un inspector de treball, el senyor Xavier Crespan, les funcions principals del qual eren organitzar la infraestructura de persones i mitjans necessaris per al bon funcionament de les funcions encomanades al Departament de Treball en el tema de les eleccions sindicals, unificar criteris referent a les diferents qüestions de tipus administratiu i de procediment que s'anaven plantejant —per això es mantenien periòdiques reunions amb els directors de l'IMAC—, i donar instruccions d'interpretació i de procediment, d'acord amb les disposicions de la Comissió de Seguiment, amb la qual mantenia estrets contactes a fi de facilitar totes les dades i actes que es sol·licitaven. Igualment, s'ocupava de recollir i centralitzar les dades electorals amb la finalitat de publicar periòdicament els resultats electorals parcials que s'anaven produint. I, finalment, s'ha ocupat del control i fiscalització de les denúncies d'actes electorals presentades, tal com s'explicarà després.

Seguint en la mateixa línia d'actuació d'aquest Departament, de donar la màxima claredat al procés electoral i, al mateix temps, la més gran participació a les mateixes centrals sindicals, es va veure la conveniència que per part de les centrals sindicals afectades es nomenessin interventors que en els mateixos locals de l'IMAC poguessin controlar «in situ» la marxa del procés electoral, i es va facilitar per això la possibilitat de revisar totes les actes electorals que es dipositaven a l'IMAC, també de fer fotocòpies de les actes, i de mantenir entrevistes amb el director o bé un altre funcionari de l'Institut, a fi d'aconseguir la informació de tots aquells punts que es plantejessin, per tal que en tot moment tinguéssim total coneixement de la marxa del procés electoral, i del funcionament intern del mateix Institut.

Per tot això, a la reunió del dia 3 d'octubre de 1980, de la Comissió Permanent del Consell de Treball, el representant del Departament manifestà que, a la vista de l'imme-

diat traspàs de l'IMAC, s'establiria una oficina d'informació d'eleccions sindicals en aquest organisme i s'admetrien interventors de les diferents opcions que concorressin a les eleccions. A la vista de la posició del Departament, el representant de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya retirà aquest punt com a proposta a plantejar en el següent ple del Consell de Treball. Així doncs, s'establí que a l'IMAC pogués haver interventors de totes les centrals sindicals legalment constituïdes, perquè participessin i efectuessin el seguiment del procés electoral. Com a conseqüència de tot això, aquest Departament, a través d'una circular interna, va establir que les centrals sindicals podrien nomenar interventors, als quals es dotaria d'una credencial, que seria presentada a l'IMAC, i es nomenaria un titular i un suplent; que a aquests interventors se'ls facilitaria una sala o un despatx, segons les possibilitats; que era aconsellable de fixar les hores de reunió o d'entrevistes; que es facilités la possibilitat de fer fotocòpies de les actes electorals proclamades i que es donés tota la informació possible, al mateix temps que es recollien els suggeriments formulats. En definitiva, s'establí que se'ls donessin les màximes facilitats per al desenvolupament de la seva missió de control i claredat.

Independentment de la funció i de la tasca desenvolupada pels interventors sindicals a l'IMAC, s'havia de tenir en compte que en el Reial Decret del 27 d'octubre de 1979, pel qual s'estableix l'estructura orgànica de l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació, es donava una participació directa a les centrals sindicals i organitzacions empresarials a través de l'article 14 a), pel qual es constituïa una Comissió provincial composta per tres representants dels sindicats, tres de les organitzacions empresarials i tres de l'Administració. Donat que aquesta Comissió coincidia amb la del Consell de Treball, en reunió de la Comissió Permanent d'aquest òrgan de data 22 d'octubre del 80, s'acordà que el Consell de Treball assumiria les funcions de la dita Comissió paritària, constituït en òrgan màxim de tot el procés electoral, sense perjudici del dret inalienable de les parts d'acudir a la jurisdicció competent quan ho consideressin oportú, i de garantir la intervenció i el control de la resta de les centrals sindicals no presents en el Consell de Treball, a través de la possibilitat de nomenar els seus interventors davant de l'IMAC. Així es va constituir una Comissió de Seguiment, la composició de la qual, referent al nombre de membres, era proporcional a l'existent a la Comissió Permanent del Consell de Treball. Així, sense perjudici de reconèixer el Consell de Treball com a òrgan màxim del procés electoral sindical i que com a tal elaboraria les normes d'actuació, s'atribueixen a la Comissió de Seguiment les funcions de control i supervisió del procés electoral, forniment de dades a través de les actes, i la possibilitat de constituir-se com a òrgan d'arbitratge, si la voluntat de les parts així ho decidís.

Aquesta Comissió de Seguiment, composta pels representants de Comissions Obreres, UGT, Foment del Treball i un representant del Departament, es va anar reunint durant tot el procés electoral a fi de revisar totes i cadascuna de les actes electorals dipositades a l'IMAC, per a la qual cosa aquest Departament els facilità les fotocòpies de les actes, així com els llistats d'actes que s'elaboraven bé pels diferents IMAC o bé pels serveis centrals de

la coordinació de les eleccions, i totes les dades relatives a aquest tema que es van sol·licitar, com podia ser el llistat d'empreses de Catalunya, facilitat per l'Institut Nacional de Seguridad Social.

Penso que podem dir que el Departament va actuar sempre amb la màxima voluntat de col·laboració amb la Comissió de Seguiment, sense escatimar mitjans personals ni materials, amb la finalitat de facilitar al màxim la seva tasca de control i de fiscalització, ja que coincideix aquesta important funció de la Comissió de Seguiment, amb la voluntat, sempre manifestada, d'aquest Departament, d'imprimir la màxima claredat i transparència a tot el procés electoral.

Durant el passat mes de desembre es va apreciar a l'IMAC de Barcelona un augment desproporcionat pel que fa al dipòsit d'actes electorals, per part de determinades centrals sindicals. Si bé era lògic i previsible que en el darrer mes del termini s'incrementés el nombre d'empreses on es van realitzar eleccions sindicals i com a conseqüència s'esperava un augment considerable d'actes, tanmateix va cridar l'atenció el fet que aquest augment no fos proporcional a la tònica general de la marxa del procés electoral. En concret, s'observà que una de les centrals sindicals concurrents al procés electoral, fins aleshores molt minoritària, presentà una quantitat anormal d'actes electorals, en algunes ocasions superior a les presentades en aquells mateixos dies per les centrals fins aleshores majoritàries.

Al mateix temps —i amb això entrem ja a l'any 1981— es comencen a sentir veus, i fins i tot és denunciada a través del mitjans de comunicació la possibilitat de l'existència d'anomalies en les eleccions sindicals. Des del primer moment, el Departament de Treball es va proposar d'investigar a fons aquestes anomalies, a efectes de clarificar totalment el procés electoral, i per aquest motiu es va disposar que s'adoptessin totes les mesures necessàries per a l'aclariment dels fets. La mateixa Comissió de Seguiment acordà un termini per a la presentació de denúncies, el qual, per imperatius legals i als efectes de no crear una permanent inseguretat pel que fa al resultat final, s'establí que finalitzaria el 28 de febrer. El Departament va disposar que s'atenguessin amb la urgència i seriositat que el cas exigia totes les denúncies que les diverses centrals sindicals anessin presentant. Així es formà un equip de funcionaris sota la direcció i la intervenció directa de la Inspecció del Treball, el qual va començar la seva tasca de revisió d'actes electorals denunciades, el dia 6 de febrer de 1981. Es citava en compareixença, davant de la Inspecció del Treball, el titular o representant de l'empresa el nom del qual figurava a l'acta electoral denunciada, així com el president de la mesa electoral i el representant electe, al mateix temps que se sol·licitava que portés el document justificatiu del pagament de quotes de la Seguretat Social, el «Sete 1» i el «Sete 2», i llibre de matrícula, als efectes de comprovar documentalment les dades contingudes a l'acta electoral, tals com el cens de l'empresa, noms dels treballadors que apareixien a l'acta i les seves signatures. Tot això unit a la declaració dels afectats citats en compareixença, que es plasmava en un imprès ja confeccionat, i el qual signaven els interessats, donava suficients elements de prova per considerar correcta o incorrecta l'acta elec-

toral denunciada. Seguint aquest procediment es va iniciar la tasca de revisió d'actes electorals el dia 6 de febrer, citant mitjançant telegrama les empreses afectades, atesa la urgència del tema, i s'ha de ressaltar el bon exemple de ciutadania que han ofert les persones afectades, les quals han col·laborat en tot moment de manera eficaç en l'aclariment dels fets.

Un cop finalitzat el termini establert per a la presentació de denúncies, s'aprecia que la central sindical Comissions Obreres ha presentat un total de denúncies de nou-centes vint-i-tres; UGT, vuit-centes trenta-tres, i USO, dues-centes vuitanta-cinc. La suma total dóna dues mil quaranta-una, de les qual tres-centes seixanta-cinc es trobaven repetides, és a dir, que dues centrals sindicals havien denunciat la mateixa acta electoral, per la qual cosa les actes electorals a comprovar eren mil sis-centes setanta-sis. Es van cursar telegrams citant el titular o representants de les empreses i els presidents de mesa i representants electes que apareixien en aquestes mil sis-centes setanta-sis actes electorals. El resultat va ser: en van comparèixer mil cent noranta-vuit; d'aquestes van resultar correctes dues-centes vuitanta-nou; en van resultar incorrectes nou-centes nou, i com a conseqüència d'això s'invalidaren mil cent-u delegats. Pels quals, per ordre de menys a més, les institucions afectades van ser CSUT, no afiliats, Comissions Obreres, UGT, USO, aquestes dues últimes amb una sensible participació més important.

No van comparèixer en quatre-cents setanta-vuit casos per devolució de telegrama, per ser incorrecta l'adreça que apareixia a l'acta electoral, o per altres causes desconegudes. Aquestes darreres s'han investigat actualment, mitjançant la comprovació de l'adreça a les guies telefòniques o amb altres medis, i a través de la comunicació telefònica, i fins ara se n'han comprovat cent trenta-dues, de les quals quaranta-nou eren correctes, vuitanta-tres incorrectes, i el nombre de delegats invalidats ha estat de sis a Comissions, trenta-tres a UGT, seixanta-sis a USO i dos no afiliats, amb la qual cosa el resultat total dóna —i ara diré la data d'avui, perquè quan vaig fer l'informe fa sis dies no coincideix—, d'un total de denúncies comprovades de mil quatre-centes trenta-una; actes correctes, tres-centes quaranta-cinc; actes incorrectes, mil vuitanta-sis; número de delegats invalidats, mil tres-cents dotze; en el mateix ordre de correspondència i proporcionalitat dit anteriorment.

Resten pendents tres-centes quaranta-sis actes electorals, perdó, dues-centes quaranta-cinc, avui, a les quals s'ha cursat requeriment escrit a la Inspecció del Treball per tal que compareguin, amb apercibiment de practicar acta d'obstrucció en cas de no compareixença. Excepte en dos o tres casos en els quals s'ha observat l'existència de duplicitat d'actes, en la resta es tracta d'actes electorals referides a petites i mitjanes empreses en les quals no s'han realitzat eleccions sindicals, essent correctes les dades que apareixen a l'acta relatives a nom i adreça de l'empresa, telèfon i número de Seguretat Social, i totalment inventades les relatives al nom del president de mesa, secretari, vocal i representants electes, la qual cosa es comprovava com ja hem assenyalat, mitjançant les declaracions del representant o titular de l'empresa i de la documentació aportada —llibre de matrícula de personal, i documents de cotitza-

ció a la Seguretat Social—, que demostraven indubtablement que cap dels noms que apareixien en l'acta no corresponia als treballadors de l'empresa. Era evident, per tant, la incorrecció de tals actes electorals, i, atès que es tractava de defectes no esmenables, s'ha procedit immediatament a descomptar dels resultats totals els delegats invalidats. I això ha estat la causa del lleuger retard amb què s'han facilitat els resultats totals a Catalunya.

Tanmateix, no és lògic que acabi aquí l'actuació d'aquest Departament, i encara que el fet de descomptar aquests delegats invalidats hagi suposat en alguns casos modificacions importants i essencials en els percentatges totals obtinguts per les diverses centrals sindicals —així, en el cas d'una central sindical minoritària que inicialment superava el 10% de delegats, un cop descomptats els delegats invalidats per aquest procediment, ha quedat amb el 8,44%—, creiem que és necessari exigir les responsabilitats que d'aquests fets es deriven, amb la qual cosa aquest Departament s'atindrà al més estricte compliment de la llei. Per a això, un cop completades totes les dades, es remetrà tot l'expedient amb la informació necessària al gabinet jurídic de la Generalitat per tal que dictaminis sobre el procediment jurídic a seguir i en concret sobre si és procedent la comunicació a la jurisdicció competent perquè hi ha indicis de delictes i en concret de falsedat de document oficial. De cara al futur, es prendran totes les mesures necessàries per tal d'evitar que aquests fets es puguin repetir, facilitant tots els mitjans materials i personals perquè, com en aquest procés electoral, la Comissió de Seguiment pugui complir les seves funcions i establir des d'un començament un procediment de revisió d'actes electorals que puguin plantejar dubtes quant a la seva exactitud o que siguin denunciades per les parts, la qual cosa impedirà que puguin repetir-se en el futur fets com els ja exposats.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Cuadras desitja el torn de rèplica? (*Pausa.*) Té la paraula el Diputat senyor Cuadras.

El Sr. CUADRAS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breu, perquè, bé, em sembla que hauria de tornar a repetir el que ha estat la meua exposició inicial. Evidentment, a mi em semblaria satisfactòria l'explicació del senyor Conseller de Treball si la pregunta nostra hagués estat que ens expliqués com ha anat tot el procés d'eleccions. Aquesta no era la pregunta que nosaltres fèiem. Ha dedicat una bona part de la seva intervenció, jo penso que fins i tot en quant a espai la més nombrosa, a explicar-nos el procés. Repeteixo: aquesta no era la pregunta. Nosaltres preguntàvem a partir que hi ha el coneixement de l'existència de frau, a partir que hi ha la comprovació de l'existència de frau, què es pensa fer. I penso que aquí només ens n'ha contestat una part, que és la segona, i de l'altra ens ha dit que l'estudiaran, però no hi ha una resposta concreta sobre què es pensa fer quant a la responsabilitat a exigir als diferents implicats en el frau electoral.

Em fa l'efecte que aquest és el tema més important, perquè, és clar, en el problema de quants delegats hi estan afectats, quants delegats han estat anul·lats, la resposta del senyor Conseller és molt hàbil. Però vostè sap que aquest

no és el problema, perquè jo puc presentar una acta en què digui que hi ha tres delegats de tal central, un de tal altra i un altra de tal altra, i aquí apareixen tres centrals implicades, però només una persona amb responsabilitat, i, en tot cas, una central amb responsabilitat, que és la que presenta l'acta, i, concretament, la persona que amb el seu carnet d'identitat presenta l'acta. Perquè n'hi poden posar el meu nom com que he sortit elegit en una empresa com a delegat sindical, però la responsabilitat no és meua. En tot cas, la responsabilitat és de qui ha posat el meu nom en aquella acta. I vostè, senyor Conseller, això ho sap. Aleshores, la resposta jo, francament, la considero insuficient, i, en tot cas, el meu Grup parlamentari es reserva el dret a exercir el que preveu el Reglament de poder presentar en el terme de vint-i-quatre hores una moció.

Res més, moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'Ajuntament de Deltebre

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja el torn de rèplica? (*Pausa.*) No és necessari. Molt bé. Aleshores passem a l'altra interpellació, la presentada al Consell Executiu pel Diputat senyor Maties Vives, del Grup del Partit Socialista Unificat, relativa a l'Ajuntament de Deltebre. Per a la presentació té la paraula el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb tota la brevetat que sigui possible però procurant no deixar-nos cap cosa dins el tinter, per presentar una interpellació que el nostre Grup parlamentari no hauria volgut portar a aquesta Cambra, perquè, en tant que afecta un possible enfrontament o unes possibles discrepàncies entre una decisió del Consell Executiu de la Generalitat i una corporació local de Catalunya, entenem que la via de solució no hauria d'ésser aquests debats en el si del plenari del Parlament de Catalunya. Una interpellació que en el moment en què es va formular preguntava amb quins criteris pensava actuar en un tema determinat, la manca dels dos terços dels regidors a l'Ajuntament de Deltebre per dimissió d'uns determinats regidors electes i d'uns possibles substituïts d'aquelles vacants, però que avui, i després de la publicació al *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 8 d'abril de l'ordre de creació de la Comissió Gestora de l'Ajuntament de Deltebre, pren, sense perdre gens ni mica la seva vigència, un sentit diferent.

En realitat, la nostra interpellació apuntava cap a preguntar al Consell Executiu, davant les nombroses referències de premsa aparegudes en relació amb el possible nomenament d'aquesta Comissió Gestora, amb quins criteris s'hi pensava actuar. En aquest moment és conegut el resultat. Desconeixem els criteris, malgrat que és lícit en el nostre cas de pensar quins han estat en el nomenament d'aquesta Comissió Gestora. I varem presentar aquesta interpellació perquè entenem que, si és greu que l'home a vegades ensopegui dos cops amb la mateixa pedra, quan aquest home és, a més, un Conseller del Consell Executiu de la Generalitat el cas ja és molt més greu. En aquesta Cambra varem veure la proposta d'un Diputat del Grup Socialista, una pregunta en relació amb la possible resolució d'un tema similar a aquest referit a l'Ajuntament

d'Ascó. Això va donar peu a una, diuen, retirada des dels tallers d'impressió del *Diari Oficial de Generalitat* de quelcom semblant a aquesta ordre de la Conselleria de Governació i al nomenament d'una ponència perquè de forma unitària tractés de la possibilitat, i la discutís, d'establir uns mecanismes per a anomenar aquestes comissions gestores, o, si s'esqueia, trobar un altre mecanisme per a suplir aquest nomenament i, en definitiva, per a omplir els buits que es produïssin en els diferents ajuntaments de casa nostra; ho diuen, senyor Conseller, no ho he afirmat. En definitiva, ens referim de nou al problema de criteris per a aquests nomenaments. Criteris que, quan s'ha escaigut, l'Administració central ha resolt a partir del Reial Decret del 13 de març, en una forma en què podem estar d'acord o no, en tot cas ho ha resolt, però que, evidentment, a Catalunya, i pel que fa a aquest tema en concret, queda pendent la forma de resolució.

Quin és el problema, per a nosaltres, en el cas concret de Deltebre o en qualsevol altre de similar? En primer lloc, evidentment, resoldre el problema de la manca de quòrum d'aquest ajuntament. En segon lloc, que aquesta resolució del problema no pugui representar en cap cas un mecanisme de substitució d'alcaldes per la via del nomenament des de qualsevol instància diferent de la dels mateixos regidors escollits en aquest ajuntament. En tercer ordre de coses, que aquest nomenament de Comissió Gestora, acceptant la recomanació que fa aquella Ponència unitària que el Parlament va nomenar al seu moment, que aquest nomenament de la Comissió Gestora, repeteixo, no sigui un mecanisme per a canviar el que va ser la voluntat popular de tal o tal municipi, en aquest cas Deltebre, el mes d'abril.

També ha de representar el nomenament d'aquesta Comissió Gestora, per a nosaltres, que no signifiqui un mecanisme per a desvirtuar el que van ser resultats d'aquestes mateixes eleccions locals, però també ha de respectar, senyor Conseller, la legitimitat dels elegits que resten a l'ajuntament, dels elegits no dimissionaris. I entenem, en aquest ordre de coses, que l'Ordre del 4 d'abril pretén resoldre el problema. No en dubtem pas, d'això, però en tot cas no respon a cap de la resta de condicionants que són necessaris en aquest nomenament d'una comissió gestora. Es tracta, per tant, per a nosaltres, d'un error que entenem que és esmenable. Voldriem escoltar de boca del Conseller que efectivament això va ésser, jo no diria una lleugeresa, però si més no, sí un error també esmenable. I entenem que això és més greu, perquè aquesta ordre no va tenir en compte cap d'aquells condicionants, però al mateix temps tampoc no va tenir en compte la realitat d'un municipi com el de Deltebre. Un municipi que ha portat a terme una llarga marxa, una llarga batalla contra el que podia representar la dependència d'un nucli determinat, Tortosa, fins a l'any 1977; un municipi que té greus problemes, té problemes d'aigua, té problemes de clavegueres, té problemes en relació amb la seva situació econòmica i social, hi passa un riu a cinquanta metres i l'aigua l'han de portar amb bótes; un municipi que parteix de l'existència de dos nuclis que tenen la seva pròpia personalitat, malgrat la seva voluntat inequívoca de constituir un únic municipi, la Cava i Jesús i Maria; un municipi, en definitiva, en què calia tenir present tot aquest estat de coses, totes aquestes situacions a l'hora d'anomenar una comissió gestora.

I nosaltres pensem que en aquest nomenament el Consell Executiu de la Generalitat ha estat insensible davant d'aquesta situació, i al mateix temps ha estat poc respectuosa envers el que entenem nosaltres que hauria d'ésser aquest mecanisme de nomenament. Perquè podem nomenar la millor comissió gestora del món en tal o tal municipi, però si aquesta gestora no és acceptada per la resta de regidors que segueixen a l'ajuntament, si aquesta comissió gestora no compta amb el suport de totes les forces polítiques presents a la localitat i que al seu moment es varen presentar a les eleccions municipals, si aquesta comissió gestora, en definitiva, no parteix del principi —que creiem que és d'una obvietat que no faria falta traslladar-ho al plenari d'aquest Parlament— de negociació amb el conjunt d'aquestes forces polítiques i socials, en aquest cas concret de Deltebre —i això no s'ha produït i quan s'ha produït no s'ha respectat el que s'havia tractat en aquestes reunions—, és lògic que és plenament responsable el Consell Executiu de les decisions que es puguin prendre enfrontades o discrepants amb el que en aquestes reunions s'havia acordat.

Per tant, al nostre Grup parlamentari, davant de la presentació de la interpellació preguntant amb quins criteris es va nomenar aquesta Comissió Gestora i quins criteris es pensen fer servir en casos similars, ens agradaria escoltar de boca de l'Honorable Conseller de Governació que l'Ordre del 4 d'abril és una ordre que cal deixar sense efectes, és una ordre que cal, o bé anul·lar, o bé cercar el mecanisme perquè no sigui portada a la pràctica; que a partir d'aquí s'iniciï una negociació seriosa amb el conjunt de forces polítiques de Deltebre, amb totes les forces polítiques, i no només perquè siguin escoltades, sinó per arribar a un acord sobre la composició d'aquesta Comissió Gestora en el futur, a partir de la via oberta el 27 d'abril a la Diputació de Tarragona i a partir, en definitiva, del que hauria d'ésser la constant en el nomenament d'aquestes comissions gestores, i que ens permetessin resoldre el problema de Deltebre i també el problema d'Ascó i de la resta de municipis que es troben en aquesta situació, i que aquesta gestora fos la gestora evidentment acceptada per la majoria dels ciutadans de Deltebre i pels mateixos regidors que resten avui a l'Ajuntament. Això fins avui, fins aquí no ha estat d'aquesta manera. El nostre Grup parlamentari pensa que encara hi som a temps. I repeteixo allò que deia a la introducció d'aquesta interpellació, que a nosaltres, pel fet de no agradar-nos portar aquí enfrontaments o possibles discrepàncies entre uns determinats organismes de les corporacions locals i el Consell Executiu de la Generalitat —i ens agrada encara menys quan aquestes discrepàncies es col·loquen en un terreny que poden portar a enfrontar l'Administració de l'Estat amb la Generalitat, amb aquella corporació local al mig com una pilota de ping-pong—, ens agradaria escoltar que aquells possibles errors que segons el nostre criteri han existit seran esmenats, la forma de fer-ho i que, definitiva, no hi haurà, senyor Conseller de Governació, tercera pedra en aquest tema.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor Vives, duros a quatre pessetes, no. Vostè sap com jo que és absolutament impossible fer una comissió gestora en un municipi on hagin passat els fets que es varen produir a Deltebre, o els fets que es varen produir a Ascó, amb l'absoluta unanimitat de totes les forces polítiques. Jo no hi veig sortida, a la unanimitat, i em sembla que, si vostè medita mínimament aquest fet, arribarà a la mateixa conclusió a la qual em sembla que puc arribar jo; hi poden arribar tots els senyors Diputats, hi pot arribar la Cambra; és justament per aquesta raó que jo vaig presentar, la primera vegada que es va intentar nomenar una comissió gestora —perquè l'experiència va demostrar clarament que fer una comissió gestora, quan han dimitit més de la meitat dels membres que componen una corporació local, i tots els que els seguien en les seves respectives llistes, és impossible, pràcticament, sobretot si es vol respectar, com vostè molt bé ha dit, la voluntat popular i es vol reconstituir la representació popular d'aquest Ajuntament, de la mateixa forma com els electors ho van demanar—, i després el vaig retirar, perquè el Parlament em va dir que això havia de passar per l'article 108 —perquè l'utilitzés com a treball de base la Ponència corresponent a la Comissió d'Organització, etc., del Parlament de Catalunya—, un projecte de llei que convocava eleccions municipals anticipades i que no ha tingut la sort que tots plegats ens esperàvem. Perquè, és clar, vostès deuran conèixer la resolució de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei de Mesures Urgents de Règim Local, signada el 19 de maig de 1981, que diu: 1. Resulta problemàtic donar ara solucions parcials a aspectes diversos que resten, en tot cas, vinculats a l'estructura general del règim local, màxim quan ja hi ha mecanismes legals que, si no són del tot satisfactoris, sí que poden donar almenys solucions provisionals als més urgents i importants. Així, la possibilitat que ofereix la Disposició Final Quarta de la Llei d'Eleccions Locals, per a constituir una comissió gestora per al proveïment de vacants produïdes per la dimissió de regidors, quan aquestes no poguessin ser cobertes per membres de la mateixa llista i l'ajuntament no comptés amb el quòrum màxim exigít per a prendre determinats acords. 2. Es creu convenient, per tant, que tots els aspectes que ara podien ésser objecte d'una llei especial siguin tractats en la futura llei de govern local en una forma estructural i definitiva, 3. La Ponència recomana, doncs, a la Comissió que es facin les gestions necessàries a fi que s'exerciti, davant la Mesa del Parlament i la Junta de Portaveus, la iniciativa prevista en l'article 108 del Reglament del Parlament, per a l'elaboració conjunta de la llei de govern local, signada al Palau del Parlament, el 19 de maig de 1981.

Bé, jo vaig fer un esforç que va ser acceptar —s'ha treballat sobre el text, s'ha arribat a aquesta conclusió— i, aleshores, em torno a trobar en la mateixa situació de partida: si hem de solucionar els problemes, no tenim cap més sortida, com vostè sap, senyor Vives, perfectament, que aplicar la Llei d'Eleccions Locals, Disposició Final Quarta. Bé, això és el que vaig intentar fer i explicaré com vaig intentar fer-ho —evidentment, amb uns criteris, amb uns criteris que no són els seus, ben bé; hi ha coincidències en algunes coses, divergències en algunes altres. Vostè em

preguntava en la seva interpellació, en primer lloc, si el Consell Executiu pensava nomenar una comissió gestora per al municipi de Deltebre sense esperar els resultats dels treballs de la Ponència sobre mesures urgents a adoptar en relació amb determinades corporacions locals. Efectivament, jo vaig constituir una comissió gestora per ordre del Departament de Governació —per tant, per ordre del Conseller, de mi mateix— per a l'Ajuntament de Deltebre, abans d'esperar els resultats dels treballs de la Ponència sobre mesures urgents a adoptar en relació amb determinades corporacions locals, perquè, notòriament, com vostè ha dit, la meva ordre era del 4 d'abril i la resolució de la Comissió corresponent és del 19 de maig. Per què vaig actuar d'aquesta manera? Per una raó molt simple: Vostè, que coneix bé el municipi de Deltebre —i jo també el conec bé ara, el coneixia abans, però el conec magníficament bé, tinc una gran experiència sobre el tema de Deltebre— vaig entendre que convenia trobar una solució pont; jo esperava la Llei d'Eleccions Locals Anticipades, però, com vostè sap molt bé, l'Ajuntament de Deltebre, que fa poc temps que té personalitat, després de la segregació del municipi de Tortosa, té una sèrie de problemes —no cal especificar-los, vostè n'ha esmentat alguns prou importants—, té en curs, i aturada des de fa temps, la portada d'aigües i el sanejament a la localitat, que havia estat iniciada pel municipi de Tortosa, i en el moment de la segregació el municipi de Tortosa havia assumit crèdits importants per a dur a terme l'obra i calia trobar una sortida, perquè, per exemple, en matèria de contribucions especials, sense tenir el quòrum suficient, l'Ajuntament de Deltebre no podia prendre acords, l'Ajuntament de Tortosa havia de tornar uns diners que no havien estat aplicats a una obra del mateix municipi de Tortosa sinó de l'ara municipi de Deltebre; és a dir, consideràvem que era important trobar una solució per mentrestant, i ja vindria a continuació la Llei d'Eleccions Locals Anticipades que resoldria el tema, en definitiva. La intenció meua, la intenció del Departament de Governació va ser, per tant, trobar una solució per mentrestant no arribés la Llei. Bé, aquesta solució per mentrestant resulta que ja no pot ser per mentrestant perquè la Llei no arriba. Amb quins criteris? Miri, nosaltres no hem fet la Llei d'Eleccions Locals. Segurament —i ho vaig dir el dia que vaig ésser interpellat sobre un cas semblant, sobre aquest mateix cas, segurament; no, sobre aquest no, sobre un altre; bé, devia ser pel d'Ascó—, es podria millorar aquesta Llei, però la tenim, i, de moment, no n'hi ha d'altra, i aquesta Llei, a la Disposició Final Quarta, diu el que diu, i diu exactament: «Las vacantes» —ho diré en castellà, perquè així serà més ràpid— «de concejales que puedan producirse durante los tres primeros años de mandato se cubrirán por el que hubiere sido candidato en la misma lista y siguiere al último de los electos en el orden de la misma, de acuerdo con lo establecido en el artículo 11.6 de esta Ley. 2.» —i aquí hi ha el paràgraf important, en aquest cas— «en el caso de que de acuerdo con el procedimiento anterior no quedarán más posibles candidatos a nombrar o las vacantes se produjeran en el último año, y sólo si la corporación careciese entonces del quorum de los dos tercios exigidos para determinados acuerdos, se constituirá una comisión gestora integrada por todos los miembros de la corporación que

continúen y las personas de adecuada idoneidad y arraigo» —fixi's bé quin terme més expressiu!, més, diguem-ne procedent de la legislació anterior: «las personas de adecuada idoneidad y arraigo», i més confusionari, perquè ja m'explicarà qui és capaç de dir de forma objectiva quines són las personas «de adecuada idoneidad y arraigo» — «que designa la Diputación provincial para completar el número legal de miembros de la corporación.» Bé, en un dictamen que va ser llegit el dia de la segona convocatòria del Ple que havíem convocat perquè prenguéssin possessió la gestora, el senyor Secretari va llegir, a instància del senyor alcalde, un dictamen en el qual es posava en dubte i es deia que —a reserva de legalitat— la Generalitat tingués competència en matèria de designació de comissions gestores, perquè es fa referència a la Diputació provincial en aquesta Disposició Final Quarta, apartat segon.

Bé, sense entrar en aquest tema perquè no és el tema que motiva la seva interpellació, diré, en tot cas, que aquesta competència que aquí s'esmenta per a la Diputació provincial, per a nosaltres és una competència que ha d'exercir la Generalitat de Catalunya. I la va exercir, i, aleshores, el criteri, el problema és: amb quin criteri es busquen les persones de «adecuada idoneidad y arraigo». Bé, a mi em va semblar, perquè la Llei no ho especifica —en tot cas, després ha sortit un Decret, sospitosament aparegut en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, el dia 16 d'abril; després diré per què sospitosament— que apareix un Decret que ja ho clarifica, però fins ara no ho clarificava ningú i, per tant, els termes dels criteris, els havíem de buscar nosaltres, i aleshores vam pensar que bé havíem de consultar i bé havíem de parlar amb els partits polítics presents a Deltebre sobre si els semblava, en primer lloc, que s'havia de fer una gestora, sense arribar massa a concrecions —això és cert; amb tot, hi vam tenir algun contacte— amb els responsables de política municipal dels partits a nivell de comitès executius nacionals; vàrem decidir dur a terme la gestora i vàrem entendre —fixi-s'hi bé—, com també vàrem entendre els representants de les entitats cíviques de Deltebre, convocades pels membres restants de l'Ajuntament a una reunió que es va celebrar molt poc temps després d'haver dimitit els qui es varen retirar, que la forma de buscar criteris, la forma de trobar les persones de «adecuada idoneidad y arraigo», en aquest moment, passava pels partits polítics, i si del que es tractava era de reconstituir la voluntat expressada pels ciutadans a les eleccions municipals, aleshores, i els ciutadans en les eleccions municipals havien votat determinats partits polítics, els homes dels quals havien ocupat les llistes corresponents, el que s'havia de fer era anar a aquests partits polítics i dir-los: «senyors, els seus representants han provocat el conflicte; vostès tenen l'obligació d'arreglar-ho»; d'aquesta manera, els partits solucionen el problema, deixen constituït l'Ajuntament de la mateixa manera que la voluntat popular el va crear, i aquí pau i allà glòria. I així es va fer. Aleshores, em vaig adreçar, tal com creia que era el meu deure, al Partit dels Socialistes de Catalunya, i, no cal dir-ho, al meu propi Partit, a Convergència i Unió, els quals conjuntament van preparar una llista de persones, perquè jo crec, en principi —si tots ho creiem, que crec que sí, perquè si no no seríem aquí—, que la participació po-

lítica en un estat democràtic es fa a través dels partits, i que els partits, d'alguna manera, encarnen la voluntat popular, que era la millor manera de fer-ho. Bé, aquesta llista preparada va començar a tenir aviat contestació, i és que, de contestació, qualsevol llista que es faci en tindrà sempre; no constituïrem —i assumeixo aquesta responsabilitat; suposo que ara potser tota una sèrie de raons que són més explicables, i perquè es tracta d'un municipi més petit, i perquè aparentment no hi ha conflictes, no tindrem problemes amb una altra gestora que hem constituït, que és la de l'ajuntament d'Espot—, rarament es constituirà una gestora sense que hi hagi problemes, sense que una part important de la gent hi estigui d'acord, perquè el sol, doncs, fa ombra segons com, i les coses, doncs, no agraden ben bé tothom. Aleshores, jo, que entenc perfectament això, hauria volgut evitar-me aquest problema. I ja he dit abans quines eren les passes que havia donat perquè això es pogués solucionar a través de la Llei que en aquest moment el Parlament no ha considerat que fos oportuna.

Bé, això és el que vaig fer, i això és el que vaig fer. Aleshores, em pregunta si es tindrà present el conjunt d'entitats cíviques de Deltebre, i, en la mateixa pregunta —contestaré primer aquest incís— hi ha una altra part que diu «i l'existència de dos nuclis habitats amb personalitat pròpia com són la Cava i Jesús i Maria». Evidentment, que ho vaig tenir en compte; però li diré que ho vaig tenir en compte —i no m'avergonyeixo de dir-ho davant de la Cambra— doncs, en fi, amb una certa, diguem-ne, posició de segona línia. Per què? Perquè a mi em sembla que la gent que ha d'opinar sobre qüestions de tipus polític no són les entitats cíviques sinó els partits polítics. Si jo pregunto al Club de Futbol la Cava —entitat notablement arrelada en el municipi de Deltebre, per diverses i moltes raons— quina és l'opinió del president sobre les persones que he de nomenar a la gestora, estic preguntant una persona que no està legitimada per a contestar, perquè, si bé ha estat elegida democràticament, ho ha estat per a dirigir un club de futbol i no per explicar al Departament de Governació quines persones han de regir els destins del seu municipi. I estic completament segur que si hi ha acord en la gestió —que no ho sé— del president del Club de Futbol de la Cava com a entitat esportiva, segurament no hi hauria el mateix acord en els seus socis, per tal que el senyor que presideix, en aquests moments, el Club de Futbol de la Cava, o el de Jesús i Maria, poguessin donar opinions de caràcter polític sobre les persones que han de regir l'Ajuntament. Per tant, em va semblar que per deferència havia de fer unes consultes d'aquest tipus, però que, en tot cas, havien de tenir preferència, per damunt de qualsevol consulta, les que fes als partits polítics, i, sobretot, als partits polítics directament afectats per la situació municipal de Deltebre, pel fet d'haver estat ells, justament, els qui havien retirat els seus representants, els quals, per tant, eren responsables del problema, i que, per tant, entenia jo que eren els qui l'havien de solucionar.

Així i tot, vaig estar a Deltebre, vaig fer consultes amb, em sembla, dues entitats de Jesús i Maria i dues de la Cava —perquè em va semblar que seria suficient, les més importants, segons em varen dir—, vaig veure quina era la problemàtica, expressada per les persones que parlaven,

evidentment, a títol individual —no ho podien fer en representació, com he dit abans, dels seus associats per aquests temes—, i vaig tenir també molt en compte l'existència de dos nuclis habitats amb personalitat pròpia com són la Cava i Jesús i Maria. Només hi ha un problema, només hi ha un problema, i és que aquesta personalitat pròpia no està reconeguda legalment, es a dir, jo no puc prendre en consideració, perquè la Llei no els atribueix representació política, la Cava i a Jesús i Maria com a dos nuclis diferenciats; el que he de fer és prendre en consideració —tal com es fa en el moment de fer les eleccions municipals— la totalitat del municipi de Deltebre en el seu conjunt. Tal com, a més a més, vol la gent de Deltebre, si hem de creure que les manifestacions que s'han produït darrerament són autèntiques, que jo crec que sí. Aleshores, entenc que vaig procedir amb acord complet amb la voluntat, fins i tot popular, de Deltebre, clarament manifestada, d'una forma espontània, o d'una forma dirigida —aneu-ho a saber—, però d'una forma, si més no, sorollosa, durant la primera i la segona convocatòria d'aquest Ple que no va poder acabar feliçment tal com jo havia previst. Això és el que vaig fer.

Bé; i se'm pregunta quina és la posició del Consell Executiu davant de la situació de Deltebre i d'altres en situació similar. La posició del Consell Executiu és, senyor Maties Vives, que no podria ser d'altra: complir la llei. Nosaltres no tenim el privilegi sinó l'obligació de complir la llei; nosaltres, el Consell Executiu, i tots vostès, com a Diputats, i tots els ciutadans de Catalunya i de l'Estat espanyol, pel fet de ser-ho. I la llei ara ens dona un camí que abans no teníem. Per què ens dona aquest camí? Perquè, com els deia abans, el dia 16 d'abril de 1981 —després faré unes petites consideracions sobre aquest fet— el Ministeri d'Administració Territorial publica en el *Butlletí Oficial de l'Estat* un Reial Decret, el 693/1981 del 13 de març, que ve a solucionar alguns dels problemes que plantejava el senyor Maties Vives, alguns dels problemes que plantejaven d'altres partits polítics i d'altres persones, alguns dels problemes que hi havia de falta d'interpretació.

Bé, concretament, i ara referint-me ja al Decret, i fent aquelles consideracions que els havia promès que faria, diré el següent: el Decret és del 16 d'abril de 1981. El dia 18 era el dia de Dissabte Sant, per tant el dia 16 d'abril de 1981 era el dia de Dijous Sant. El dia 20, el dia de dilluns de Pasqua. Explico tot això perquè convé fer una certa cronologia. Nosaltres publiquem el dia 8 d'abril una ordre, en el *Diari Oficial de la Generalitat* del 4 d'abril, creant la Comissió gestora de l'Ajuntament de Deltebre. A continuació redactem unes normes dient que deu dies després —per seguir bé el mateix procediment establert en la Llei d'Eleccions Locals— es faria la sessió constitutiva de la Comissió gestora de l'Ajuntament de Deltebre. Per què la sessió constitutiva? Perquè la Llei d'Eleccions Locals diu, tal com els he llegit: «En el caso de que, de acuerdo con el procedimiento anterior, no quedaren más posibles candidatos a nombrar para las vacantes que se produjeran en el último año, y sólo si la Corporación careciese entonces del quórum de los dos tercios exigidos para determinados acuerdos, se constituirá una comisión gestora.» Jo entenc que «constituir» vol dir fer una cosa nova. Aleshores, com que no hi havia normes interpretatives d'aquesta Llei, si

«constituir» vol dir fer una cosa nova en un estricte sentit gramatical, vam pensar que una Comissió gestora era una cosa nova, és a dir, una cosa distinta de l'ajuntament. I aleshores, bé, fent aquesta interpretació, nosaltres vàrem fer unes normes que deien que deu dies després, igual com si es tractés d'unes eleccions municipals, com si hi haguessin hagut eleccions municipals, tal com diu la Llei d'Eleccions, es constituirà efectivament, en un Ple extraordinari, la Comissió gestora de l'Ajuntament de Deltebre. I com que enteníem que constituir una cosa, que ja he dit que per a mi, i gramaticalment, en sentit d'efecte, vol dir fer una cosa nova, perquè fer una cosa nova exigia necessàriament, també, elegir els representants d'aquesta cosa nova, vol dir que vàrem disposar que s'elegís el president d'aquesta Comissió gestora i els membres que havien de constituir la Comissió de Govern. Bé; aquesta va ser la nostra interpretació. Tot això derivat d'una ordre publicada el dia 8 d'abril, amb data del 4 d'abril, que va, doncs, generar una circular que va ser tramesa a l'Ajuntament de Deltebre i comunicada també al Governador civil i a la Junta electoral per tal que en tinguessin coneixement. Els deu dies s'acomplien el dia 18, i el dia 18 es va convocar la primera convocatòria d'aquesta sessió que nosaltres suposàvem que seria l'única necessària. Haig de dir que en previsió, justament perquè començava a conèixer, o començo, o conec, però em sembla que conec força bé el territori de Deltebre, en previsió, vaig trametre una carta al Governador civil de Tarragona anunciant-li que suposava que hi podia haver alteracions de l'ordre públic. I li demanava que, en tot cas, prenguéss les mesures oportunes.

Bé; hi va haver alteracions de l'ordre públic. Les mesures oportunes no varen servir. El dia 18 es fa la primera sessió; no es pot constituir; al cap de quaranta-vuit hores, en segona convocatòria. El dia 20, dilluns de Pasqua, en la sessió de constitució, el senyor alcalde ordena al secretari que llegeixi un dictamen en el qual es posa en dubte i fins i tot s'acusa d'il·legalitat el procediment que ha fet servir la Generalitat, basant-se, exactament, en els mateixos criteris del Decret 693/1981, del 13 de març, publicat el 16 d'abril en el *Butlletí Oficial de l'Estat*. El dictamen reproduïx tota l'argumentació basada en aquests mateixos criteris. Aleshores, jo faig el raonament següent: si això apareix en el *Diari Oficial* el 16 d'abril vol dir que ningú, abans del 16 d'abril, excepte que tingués accés a la documentació que es lliura en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, no podia conèixer el contingut del Reial Decret. El dia 16 d'abril era Dijous Sant. El dia 17, que és el dia en què es podria començar a llegir el *Diari Oficial*, si arribés al seu dia, era el Divendres Sant. Dubto que cap jurista, el dia de Divendres Sant, es dediqués a fer un dictamen treballant tot el Divendres Sant. Perdonin els juristes, no és que tingui res en contra d'ells, però em sembla que el Divendres Sant no es fa un dictamen. El Dissabte Sant, habitualment, tampoc no es treballa. El diumenge era el dia de Pasqua. El dilluns de Pasqua, el senyor secretari de l'Ajuntament de Deltebre llegeix per encàrrec del president de la corporació un dictamen en el qual és evident el coneixement d'aquest Decret. Aleshores, de tot això, jo en dedueixo que la persona que va fer el dictamen coneixia el Decret abans de la seva publicació. I, aleshores, les conclusions treguin-les vostès mateixos.

Bé; també podria dir ara: «i diuen» —com vostè deia després—, «i diuen» que es va retirar un determinat decret quan ja estava en màquines. «Diuen»; vostè ho ha dit molt bé. Jo podria dir també «diuen»; no ho dic. Deixo que vostès mateixos treguin les conclusions i, en tot cas, després parlin del «diuen». Perquè és que, a més a més, si es llegeix el Reial Decret 693/1981 —no els llegiré tot el Decret, evidentment—, tant a l'exposició de motius —evidentment és a la disposició de tots vostès, el poden consultar—, tant a l'exposició de motius com en tot l'articulat es parla de constituir comissions gestores en aquells municipis que des de les eleccions municipals de fa dos anys encara no tenen ajuntament perquè cap partit polític ni cap agrupació de veïns no va presentar-hi cap llista. Sempre es parla només d'aquest supòsit, excepció feta, fixin-s'hi bé, de l'article tercer, en el qual hi ha un apartat segon, que és el darrer de l'article —podria haver-hi estat afegit tranquil·lament després d'haver estat redactat el Reial Decret—, que diu: «En el supuesto de que el nombramiento de locales gestores no signifique la designación de comisión gestora completa —supòsit que no es pot donar quan l'ajuntament s'hi ha de constituir de bell nou perquè no n'hi ha hagut mai—, si vacase la alcaldía —que en el supòsit que contempla el Decret hauria de vacar per força, perquè no hi ha ajuntament—, procederá a la elección de nuevo alcalde —només si 'vacase la alcaldía'—, en cuyo acto tan sólo los concejales —no els vocals gestors— tendrán la condición de electores.» Bé; jo he quedat sorprès d'aquesta filigrana legislativa; n'he quedat sorprès. Potser és una casualitat, evidentment, però he quedat sorprès, i aleshores cadascú que en tregui les conclusions que vulgui.

Evidentment, tenint en compte que això va ser publicat el 16 d'abril, que el *Diari Oficial* no arriba a Catalunya fins al cap de quatre dies, que als quatre dies era el dia 20 —de vegades més— (*rialles*), i bé, que per tant no es podia consultar, el que és evident és que, havent estat publicat el dia 16 d'abril, hi podrien haver seriosos dubtes que l'acte que estaven fent sense conèixer la redacció del *Diari Oficial*, el dia 18, podia tenir algunes coses que no podien ésser; si més no podien ésser discutides, tot i que nosaltres havíem pres l'acord el dia 4 d'abril. Bé; però és igual. El temim a sobre la taula i aquest Decret ens condiciona. Ens condiciona. El senyor Martín Villa, senyor Maties Vives, li ha solucionat els seus problemes. És a dir, els dubtes que vostè tenia, els dubtes que vostè tenia, els criteris que vostè perseguia, els criteris que vostè hauria aplicat en el supòsit que hagués estat en el meu lloc, els hi ha marcat amb un Decret el Ministeri d'Administració Territorial del qual és titular el ministre senyor Martín Villa, Don Rodolfo. (*Rialles*.) Bé. Aleshores, nosaltres el que hem de fer és complir aquest Decret, i el complirem. I ara és quan ens trobem amb dificultats per a poder-lo complir. Ja farem tot el que sigui a la nostra mà, ja estem negociant, ja estem parlant amb tothom, ja estem intentant una sortida que satisfaci totes les parts implicades... Jo espero trobar la col·laboració necessària per part de tothom, també per part del Grup interpellant; suposo, espero, gairebé diria «sé», que no em faltarà, però, en tot cas, demano la col·laboració de tots vostès, perquè és que per via d'aquest Decret del Ministeri d'Administració Territorial, la Generalitat, que és de tots nosaltres, és en camí de fer un paper

molt dolent. I aleshores, com que em sembla que la voluntat de tots els Diputats que seuen en aquesta Cambra és la de preservar el principi d'autoritat de la Generalitat de Catalunya i de preservar l'exercici de les competències que legalment ha assumit, espero i desitjo que tots plegats m'ajudaran a salvar aquesta filigrana legislativa contemplada en el punt 2 de l'article tercer del Reial Decret 693/1981, del 13 de març, del Ministeri d'Administració Territorial, publicat el dia de Dijous Sant.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Maties Vives desitja un torn de rèplica?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Només hi ha una qüestió d'ordre prèvia. Nosaltres no sabem si es poden fer dictàmens o no els Divendres Sant, perquè no sabem si és un nou reglament de la Generalitat. El que sí que sabem és que les interpellacions comporten un temps en les intervencions, que agraïm molt que hi hagi hagut una laxitud en la intervenció del senyor Conseller, i demanariem que també hi fos en el torn de rèplica.

El Sr. PRESIDENT: Hi estic molt d'acord, però es veu que inexplicablement no han funcionat els llums. (*Remor de veus.*)

El Sr. VIVES: Senyores i senyors Diputats, recordant el que deia ara el Portaveu del nostre Grup, espero que tampoc no funcioni el llum si em passo una miqueta —en el temps, en el temps, no en cap altre terreny— per explicar una sèrie de qüestions en torn de rèplica a l'Honorable Conseller de Governació, i dir-li que hi ha una part de la seva intervenció que ha vingut descol·locada en el temps, perquè les històries de lladres i policies en relació amb el *BOE* i amb els decrets que apareixen a Madrid i es tenen aquí abans d'hora ja les vam sentir ahir; vam sentir una part d'aquestes històries de lladres i policies i avui no tocava. Avui no tocava, això.

En tot cas, jo crec que les coses són més senzilles, ja ho he dit abans. L'Honorable Conseller ha fet una explicació llarguíssima per dir que si s'havia equivocat és per una sèrie de raons, que ara jo explicaré, sense dir que s'havia equivocat. I, en definitiva, aquest és el nus del problema. El Reial Decret del senyor Martín Villa no vindrà a resoldre cap problema a aquest Diputat, que no ha estat constituït com a Corporació local. En tot cas, si vostè ho creu convenient, n'hi pot resoldre algun a vostè, que és Conseller de Governació. Perfecte. I vagi per endavant que la nostra predisposició a col·laborar en la resolució, no d'aquest problema, sinó d'aquest i de qualsevol que es plantegi en tots els municipis de Catalunya, hi és per endavant, i crec que ha quedat palès en el mateix cas de Deltebre. La llàstima és que quan hem parlat, quan vostè ha parlat amb representants nostres a l'Ajuntament de Deltebre, el que s'ha dit després no s'ha traduït en fets a l'hora del nomenament de la Comissió gestora.

Una sèrie de qüestions. El problema de criteris en relació amb el nomenament de la gestora: aquest és el tema. Aquest és el tema. Però es nomena aquesta Comissió gestora; no si cal o no cal nomenar una Comissió gestora, que jo ja he dit en la meua intervenció que estàvem plenament d'acord que la via millor per a resoldre en aquests moments, i fins que no estigui aprovada per aquest Parlament la llei de Govern Local de Catalunya, és el nomenament

d'aquestes Comissions gestores. El problema és saber com nomenem aquestes Comissions gestores. «Idoneidad y arraigo», expressions de la legislació anterior. Potser sí, senyor Conseller, però en tot cas expressions d'una llei que el Grup parlamentari Minoria catalana, el Grup parlamentari del PSU i de Socialistes de Catalunya i la resta de Grups parlamentaris que des de Catalunya tenen representació a Madrid van votar en unes Corts democràtiques. Per tant, no ens excusem. «Idoneidad y arraigo» com a conceptes que cal tenir en compte a l'hora de nomenar aquestes Comissions gestores.

És clar, el senyor Conseller ens ha dit: «bé, és que com que allí hi havia dos partits polítics que són els que van provocar el problema, Convergència i Unió i el Partit dels Socialistes de Catalunya, vam consultar amb ells dos i després, pau i glòria». Bé, de glòria, no sé si en aquest moment a Deltebre n'hi ha. El que és segur és que no hi ha pau, després del nomenament d'aquesta Comissió gestora. Però, a més a més, senyor Conseller, no impliqui cap partit polític en aquesta decisió: la firma, la signatura que hi ha al capdavant de l'Ordre del 4 d'abril, diu «Joan Vidal i Gayolà, Conseller de Governació»; no vulgui descarregar sobre el Grup Socialista, sobre el Partit Socialista, la responsabilitat d'una decisió que és exclusivament seva. I bé, el Grup Socialista, per al·lusions, pot dir el que vulgui en el decurs d'aquest debat, però, en tot cas, no els traspassi la pilota de quelcom que és de la seva exclusiva responsabilitat.

Jo li preguntava si va tenir en compte les entitats socials de Deltebre —fossin de la Cava o fossin de Jesús i Maria—, vostè m'ha fet una explicació, al marge de les seves acostumades lectures de les diferents ordres, decrets i lleis que van apareixent en el decurs de la història, en relació que no calia que les consultés; després ha resultat que sí, que n'havia consultat, dues d'un lloc i dues d'un altre, i que va consultar les que li van dir. Bé, qui li va dir? Perquè, és clar, aquest també és un criteri important, si resulta que l'equip de futbol de la Cava no se'l pot consultar i, en canvi, pot consultar l'entitat d'escacs de Jesús i Maria o l'esbart dansaire de la Cava. Aquest és un criteri que, en tot cas, vostè ha d'explicar davant de la Cambra, però és que resulta que, a més a més de les entitats, en aquest moment hi ha un document a Deltebre, que té dues mil cinc-centes signatures al darrera, i que si vostè el reclama o, potser sense reclamar-lo, un dia d'aquests li deuran portar, en el qual hi ha una sèrie de noms i una sèrie de criteris de «idoneidad y arraigo», que segurament amb el Reial Decret del senyor Martín Villa el poden ajudar a resoldre aquest problema.

Miri, jo no he dit que la Cava i Jesús i Maria tinguessin personalitat jurídica pròpia, jo he dit que tenien personalitat pròpia, i això és molt diferent, senyor Conseller, de la interpretació que vostè li ha donat. Són dos nuclis que tenen una història, una tradició; són dos nuclis que tenen unes formes de vida pròpies i específiques de cadascun d'ells, però, per damunt de tot, són dos nuclis que tenen, majoritàriament, la voluntat de conviure en un únic municipi —Deltebre— a partir de la seva segregació de la pàtria mare, en aquest cas, de Tortosa, que durant tants anys van tenir, i que, en cap moment, no van desitjar aquesta immensa majoria de ciutadans de Deltebre. Per tant, no

confonguem les coses, perquè, és clar, resulta que vostè m'ha contestat que va tenir en compte els dos nuclis de població habitada, però resulta que quan fa un nomenament, els set senyors que vostè ens nomena, tots són del nucli de la Cava, i, és clar, això no lliga, i aquest és el gran problema que ha provocat a Deltebre, no l'ha provocat la «idoneidad y arraigo» de tal o tal persona —malgrat que en podríem parlar, fora d'aquí, evidentment, davant d'un jutjat, en tot cas—, no l'ha provocat el fet que el nom dels senyors comencés per «s», per «p» o per «m», l'ha provocat el fet que aquests senyors que vostè ens va nomenar per a la Comissió Gestora de l'Ajuntament de Deltebre —de la trajectòria moral dels quals no dubto gens ni mica— representen, al municipi de Deltebre, la voluntat segregacionista dels dos nuclis amb personalitat pròpia. I vostè, senyor Conseller, sap que això és així; vostè, senyor Conseller, ara que coneix Deltebre, sap que aquest és el problema, i que això és, per tant, el que cal resoldre.

Miri, vostè segurament va trucar al senyor Governador civil de Tarragona dient-li que hi havia alteracions d'ordre públic. Escolti, el que no pot fer un Conseller de la Generalitat —i si m'equivoco, em rectifica— és que, quan preveu que en un lloc hi haurà alteracions d'ordre públic, passi la pilota de resoldre aquest problema —competències o no competències, al marge. Hi ha altres formes de resoldre el problema, i evidentment, a mi m'estranya que un senyor Conseller signi una ordre que sap ell mateix que provocarà alteracions de l'ordre públic i que, en definitiva, penso que la via de solució no és precisament la que vostè va utilitzar; tampoc no era la d'anar-hi vostè amb un garrot a intentar dissoldre, d'entrada, les possibles alteracions —per cert, agraeixo que no ens hagi explicat qui va provocar aquestes alteracions, perquè per a això hi ha jutjats de guàrdia, per a això hi ha altres instàncies, independents de les nostres, que segurament ho podrien aclarir molt millor. Hi hauria molt a parlar sobre aquesta qüestió, però, en tot cas, la via de solució era una altra.

Senyor Conseller de Governació, dues coses per acabar: miri, si vostè creu que és impossible, impossible, de resoldre a Catalunya un problema similar a aquest, respectant la voluntat popular, expressada en unes eleccions, senyor Conseller de Governació, deixi'ns aquesta Conselleria a nosaltres, perquè aquesta impossibilitat l'incapacita per a continuar ocupant aquest lloc (*remor de veus*). Senyor Conseller de Governació, senyor Conseller de Governació, vostè ha dit que abans no coneixia el municipi de Deltebre, i malgrat tot va crear una comissió gestora. Senyor Conseller de Governació, vostè diu que ara el comença a conèixer, i jo, que he estat molt per la zona, encara no el conec del tot, ni aquest ni cap altre dels municipis de Tarragona —i li agrairia al senyor Conseller que tingués amb aquest humil Diputat la tranquil·litat i la serenor d'ànim que ell ha tingut en el decurs de la seva intervenció i, per tant, el ple respecte a les intervencions parlamentàries que es produeixen des d'aquesta tribuna —, i, en definitiva, si aquest és el problema, un desconeixement de la situació de Deltebre, no pateixi que aquest Diputat li oferirà demà al matí la possibilitat que, mitjançant una moció, ara que el coneix bé, pugui rectificar aquelles posicions que, al nostre criteri, continuen essent errònies de la seva decisió el 4 d'abril.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, suposo que desitja replicar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, constato —si vostès volen, amb una certa satisfacció, perquè la constatació em dona una certa raó— que el senyor Vives continua venent duros a quatre pessetes. Escolti, jo m'hi apuntaré al final, sap? (*Rialles.*) És clar, si vostè té les solucions màgiques a tots els problemes, doncs, serà qüestió, potser, de comprar duros amb aquest valor.

No pateixi, jo continuo mantenint el meu criteri que és impossible, en una gran majoria, pràcticament en tots els casos —hi haurà un percentatge mínim, mínim, mínim, de casos que no serà així—, crear una comissió gestora i mantenir la voluntat popular, i, si no, al temps, però no es preocupi, no plegaré per això. Estigui tranquil.

No plegaré per diverses raons: primer, perquè vostè no m'impresiona, perdoni, i segon, perquè estic segur que si jo plegava, vostè no solucionaria el problema, i com que quedaríem allà mateix, m'estimo més continuar jo. (*Rialles.*)

Bé, no és que jo creés una ordre —suposo que és això el que ha volgut dir vostè— pensant que tot seguit hi havia d'haver alteracions d'ordre públic —és evident que no ho hauria fet—, el que passa és que com que jo estic més informat que vostè, pel que veig, del municipi de Deltebre, encara que vostè fa temps que hi va i que el coneix, i jo fa poc, la qual cosa, d'altra banda, és un avantatge a favor meu, doncs, i a més he seguit atentament l'evolució d'aquest problema, vaig entendre que hi podia haver, al seu dia, alteracions de l'ordre públic, i jo no tinc forces, tinc setanta-cinc mossos d'esquadra, senyor Vives, vostè ja ho sap, aleshores, no tinc cap més solució que recórrer a qui les té, per a evitar que es produeixin problemes; no va servir de res, però és igual, no va servir de res.

Hi ha una cosa que vostè no entén bé —em sembla, a criteri meu, evidentment, l'equivocat puc ser jo—, tot i que coneix bé el municipi de Deltebre, segons diu, i és que la gent de la Cava i la gent de Jesús i Maria, en aquest moment, i ho han demostrat, em sembla, prou clarament, no es consideren de la Cava i de Jesús i Maria, es consideren de Deltebre, per tant, fins i tot per a respectar la voluntat de la gent de Deltebre, crec que els problemes d'ara endavant —jo ja els vaig enfocar d'ara endarrera— s'han de preveure, no en funció de la Cava i de Jesús i Maria, sinó en funció de Deltebre; la voluntat de mantenir el municipi ha quedat prou palesament demostrada, per tant, no crec que sigui prudent enfocar les coses d'aquesta manera.

Conec el document que, segons vostè, diu que té dues mil cinc-cents firmes, i segons deia gent de Deltebre, vinculada al document, en té quatre mil, és igual, no vindrà de mil cinc-cents firmes; conec el document, el conec, i li dono importància, el conec i l'accepto i el respecto —només per al seu coneixement. Les entitats que vaig visitar a Deltebre —dues de Jesús i Maria i dues de la Cava—, em van ser suggerides per l'Ajuntament, és a dir, pels membres que continuen de l'antic Ajuntament.

Finalment, voldria deixar constància —ahir ja en vam fer una referència, parlant de lladres i policies, que diu

vostè—, no és cert que jo hagi promès mai res que després no hagi complert. Les hipòtesis no es poden prendre com a afirmacions, per tant, les hipòtesis de treball sí que les he fetes, i n'he fetes diverses, en tot cas, no he promès mai res que després no hagués complert. I sobretot, senyor Vives, per favor, jo no m'he equivocat; m'han fet equivocar, que és un altre tema, i vostè sap a causa de què i a causa de qui.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, és a dir, les preguntes amb resposta oral.

Preguntes amb resposta oral

Els senyors Diputats tenen ja la llista de les preguntes previstes per a aquesta sessió plenària i, per tant, ens n'estalviarem la lectura, donada l'hora que és. A més a més, haig de dir també que per acord de la Mesa la durada serà estrictament d'una hora, de manera que si veiem que acabem una pregunta als cinquanta-cinc minuts, ja no en començarem una altra.

La primera pregunta de la llista és la que formula a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques el Diputat senyor Francesc Padullés, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre l'explotació del massís del Pedraforca.

Té la paraula el senyor Padullés per un temps màxim de cinc minuts, d'acord amb el Reglament.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre l'explotació del massís del Pedraforca

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument, espero no esgotar ni tan sols els cinc minuts. Voldria començar dient que és estrictament una pregunta el que jo faig a l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Des de fa mesos, s'està fent una explotació a cel obert als voltants del massís del Pedraforca, que té unes característiques d'afectar trenta-tres hectàrees i amb una previsió de treballar-hi durant cinc anys. Aquesta explotació ha aixecat, per una banda, una allau de preguntes i, per altra banda, una allau de protestes. Protestes protagonitzades pels ajuntaments del voltant, preguntes fetes a través de la premsa, protestes fetes a través de la premsa, preguntes i protestes fetes a través d'entitats excursionistes, entitats d'aquella zona del Berguedà, del Bages, etc., és a dir, de tot arreu.

I no és perquè sí, que hi hagi hagut aquesta allau de preguntes i aquesta allau de protestes. No faré referència a les característiques del massís del Pedraforca, perquè suposo que totes les senyores Diputades i tots els senyors Diputats ho coneixen, però, en tot cas, si fes falta, se'n podria parlar; tampoc no faré referència a la riquesa natural que hi ha en aquella zona —jo aquests dies he rebut un escrit de la Unió Excursionista de Catalunya en el qual hi ha de forma molt detallada tot tipus de riquesa natural d'aquella zona. D'altra banda, hi ha, en relació amb aquesta riquesa natural, la dificultat de tonar-la a posar en condicions

després de l'explotació, tot i que en el projecte que hi ha previst es preveuen vint anys perquè això torni a estar igual com està en aquests moments, i, per altra banda, hi ha el perill d'allaus en funció de les característiques d'aquesta explotació —i aquest Diputat que els parla també ha rebut aquets dies un escrit donant tot un seguit de dades, i que no passo a llegir en funció del temps.

La nostra pregunta és, donada tota aquesta situació: què pensa fer la Conselleria de Política Territorial?

A aquest Diputat que els parla no se li escapen les dificultats d'intervenir en aquest afer, per part de la Conselleria, per part del Consell Executiu, per molts motius, però, essencialment, per la qüestió de les competències que en aquests moments té la Conselleria. Però, precisament, perquè el tema ha aixecat aquesta allau de preguntes i de protestes, precisament perquè és important, precisament perquè, malgrat que no tinguem les competències que hauríem de tenir, hem d'intervenir, per això aquest Diputat ha fet la pregunta: què pensa fer el Consell Executiu en relació amb aquest afer?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, respecte a la pregunta del Diputat senyor Padullés sobre què pensa fer el Departament respecte a aquest problema, aquest greu problema, jo li explicaré no el que pensa fer sinó el que ha fet, i el que pensava fer, i en un moment determinat va deixar de fer, i també el perquè en un moment determinat pensava això i ho va deixar de fer.

Com vostè molt bé ha dit —i pot molt bé imaginar-se—, aquestes protestes, aquestes no protestes, jo diria aquests documents de la Unió Excursionista, etc., també han arribat a la Conselleria, també van arribar a la Conselleria, després, poc després de l'11 de març, em sembla que és, que és quan es fa l'ocupació per via d'exportació forçosa de les trenta-tres hectàrees del Pedraforca per part de la Companyia de Carbons del Pedraforca.

Primerament, cal dir que, evidentment, aquesta ocupació es fa per una resolució del 4 de desembre de 1980 del Consell de Ministres; amb aquesta resolució s'exigeix a l'esmentada Companyia de Carbons del Pedraforca que, per una banda, pot fer aquesta expropiació a cel obert però, per l'altra, ha de portar a terme l'adequada restauració d'aquesta explotació.

Bé, el primer pensament un cop vistos els documents o un cop vistes les denúncies, un cop vistes aquestes protestes dels periodistes, etc., dels diferents grups, la primera impressió que va tenir el Departament, anant sobre el terreny a veure-ho, realment va ser desastrosa, aquesta és la veritat. Perquè és molt difícil, en una zona de pendents importants, i aquesta explotació a cel obert comporta una obertura de sots fins a seixanta metres —que és el que permet la resolució del Consell de Ministres—, saber exactament si són seixanta metres de profunditat o no són seixanta metres, i, per tant, el que suposa són importants moviments de terra. Per tant, la primera impressió, jo diria que deixats portar pel nostre ànim conservador d'un espai natural important com és el del Pedraforca, jo diria que va

ser «bé, apliquem la mateixa llei que hi ha en tràmit en aquests moments en aquesta casa pel que fa referència a la zona volcànica de la Garrotxa, i, per tant, preventivament, utilitzem les competències, que sí que són nostres, de declaració d'espai natural; parem això d'alguna manera».

Bé, jo no li haig d'amagar, senyor Diputat, que en el moment que aquesta opinió de la Conselleria també va ser coneguda bàsicament al Berguedà, van començar pressions d'un altre tipus, absolutament també legítimes. Per una banda, de l'empresa, per una altra, dels sindicats del Berguedà, concretament d'una central que jo no sé si és majoritària o no és majoritària al Berguedà, però com a mínim sí que és majoritària, concretament, en l'explotació de la qual parlo. En aquest lloc es jugaven 170 llocs de treball, s'hi jugaven 100 llocs de treball més pel que fa referència, m'imagino, al transport, etc. Evidentment, això ens va fer pensar que potser abans d'entrar un projecte de llei aquí del tipus del que vostès estan discutint ara pel que fa referència a la Garrotxa, nosaltres havíem d'intentar aprofundir més i veure exactament quins tipus de legislació comparada, quins tipus de solucions es donaven en altres llocs, en altres paratges fora d'aquí en què també hi ha aquests tipus d'explotacions a cel obert.

En un primer moment, per les notícies que nosaltres tenim, pels documents que nosaltres tenim, és evident que tant ICONA com el Servei de Parcs de la Diputació de Barcelona s'han oposat a aquesta explotació, malgrat que darrerament els informes del Servei de Parcs de la Diputació de Barcelona, com així mateix els d'ICONA, assenyalen el que els he dit abans, és a dir, que les experiències estrangeres fan creure que la restauració és possible, aquesta restauració de la qual ja els he dit abans que la resolució del Consell de Ministres feia esment.

El problema està a assegurar que aquesta restauració es faci. El problema està a crear un marc per tal que l'Administració s'asseguri que la companyia explotadora la porti a terme. Perquè, certament, en la resolució del Consell de Ministres es veu clar que, quan es dona el permís per a l'explotació dels carbons del Pedraforca, es diu que això es fa perquè així al mateix temps s'assegura la persistència d'una explotació subterrània que és a la vora, que no haurà de tancar. Concretament, es refereix a Carbons de Berga, que és deficitària, i a través de l'explotació del Pedraforca la companyia salva les pèrdues que pot tenir en el Pedraforca.

Nosaltres, a partir d'aquests moments, en aquesta problemàtica, tenint en compte que si posàvem impediments massa forts en aquests moments, des del 12 de març, a Carbons del Pedraforca significava també el possible tancament de Carbons de Berga, hem fet el següent. En primer lloc, hem encarregat al Servei Geològic del Departament que defineixi si el Projecte té suficients garanties d'evitar els esllavissaments. És a dir, concretament, que els tècnics, d'altra banda reconeguts a la Universitat de Barcelona, de prestigi, ens donin un criteri sobre els problemes dels esllavissaments. Perquè hi ha una cosa que jo també li vull dir amb tota sinceritat. Les primeres notícies també que a partir del 12 de març es feia aquesta ocupació van venir de l'Ajuntament del terme municipal en el qual es fa l'explotació. I jo vaig tenir la impressió que per a aquest Ajuntament el problema no era d'esllavissaments, ni era d'arbres;

era un problema absolutament de compensacions. I en part jo li diré que amb el fet d'una ocupació forçosa de 33 hectàrees, amb un dipòsit previ de 66.000 pessetes, segurament l'ajuntament tenia tota la raó d'exigir un tipus de compensacions superiors. El que passa és que jo no sé, ni ho vull saber, què exigia, i el que passa és que llavors la companyia va fer el dipòsit previ obligatori que per llei li tocava, i res més. Però, evidentment, no he vist clar tampoc per part de l'Ajuntament, que hi hagués perills —al menys pel que em va lliurar l'Ajuntament—, que hi hagués perills clars d'esllavissaments. I, per tant, en aquest sentit, s'han encarregat al Servei Geològic de la Generalitat —i jo poso a la seva disposició els estudis que està fent el tècnic Puigdefàbregas— els estudis per a veure fins a quin punt hi ha aquest perill d'esllavissaments.

D'altre costat, cal que el projecte de restauració que en la resolució del Consell de Ministres es demana, i que no ha estat aprovat, perquè la companyia no l'ha lliurat al servei de mines del Ministeri d'Indústria, s'acceleri per tal que també es lliuri, i per tant que també la Generalitat tingui coneixement de com es vol fer i com es vol realitzar aquest projecte de restauració. El Servei del Medi Ambient té encarregat també dictaminar uns criteris d'urgència i de restauració per a l'aplicació a Carbons de Pedraforca, i que aquests criteris serveixin també a l'hora de valorar aquest projecte que s'ha de presentar a la secció de mines del Ministeri.

I finalment també en el servei jurídic —vostè ho ha dit molt bé— l'altra cosa que també vam fer és que analitzés els mitjans legals de la difícil i complicada casuística que en aquests moments, en el moment en què ens trobem de competències, existeixen entre la Generalitat i el Ministeri d'Indústria. Això quant a accions puntuals. Servei Geològic, que estudiï els perills d'esllavissaments; això es a la seva disposició en aquests moments; serveis del medi ambient, que dictaminin criteris per a la restauració, urgents també; i el Servei Jurídic, que ens digui exactament fins a quin punt ens podem moure en matèria de competències. I en aquest mateix marc jurídic, el fet de la preparació d'una llei de regulació d'activitats extractives a cel obert, a presentar aquí, en aquest Parlament, dintre d'espais d'interès natural, definits dintre de la mateixa llei. I aquesta llei, d'urgència, hauria de comprendre els punts següents: la necessitat de preservació dels espais, les bases legals en les competències de la Generalitat en espais naturals protegits, que són exclusives —article 9.10 de l'Estatut— en règim de mines i energètic, que són en el marc de la legislació bàsica de l'Estat —article 10.2— i en expropiació forçosa, contractes i concessions administratives —article 10.2. Aquesta llei ha de tenir una coherència amb les llei de l'Estat, amb la Llei de Mines i de Monts. Hauria de fixar tot el problema de la restauració i els costos d'aquesta restauració per les empreses; fins a quin punt aquests costos de la restauració fan inviable l'activitat econòmica d'aquesta empresa. L'Administració ha de sortir per tal que no la faci inviable del tot. Evidentment, aquesta llei ha de tenir una certa provisionalitat mentre no hi hagi una llei de conservació de la naturalesa més general i que s'ha de portar també a aquesta Cambra. D'alguna manera això suposa una coordinació pel que fa referència a les lleis també de l'Estat en l'aspecte de conservació de la naturalesa.

Aquest projecte, esborrany, que nosaltres en aquests moments tenim, contempla els àmbits territorials, les activitats afectades, les normes de projecte i de tramitació de la restauració on s'han de portar, on s'han de lliurar; a part de mines, per exemple, no s'ha de portar des del punt de vista de la Generalitat; la inspecció, les fiances, això que dèiem, les fiances que des del nostre punt de vista es queden curtes; les sancions, perquè aquest és un punt que jo crec que és important, perquè l'incompliment, o els incompliments greus que es puguin produir en aquestes resolucions i en aquests acords del Consell de Ministres de matèries que no són nostres en el moment de concedir, per exemple, matèria energètica, si s'escau, la sanció de l'incompliment de la restauració pogués arribar a l'anul·lació de la concessió. En definitiva, crec que aquest tipus de norma que nosaltres presentarem a aquesta Cambra pot també ajudar a resoldre, d'una manera més general, el problema de les extraccions a cel obert.

Per tant, senyor Padullés, les coses que hem fet: Servei Geològic, que hi hagi un informe del Servei Geològic de la Generalitat respecte al problema dels esllavissaments; el Servei del Medi Ambient, que dictaminin els criteris perquè hi hagi un projecte de restauració, que el projecte de restauració es presenti —que no s'ha presentat— a la secció de Mines del Ministeri d'Indústria, i que els criteris de restauració, els pugui fixar el servei del Medi Ambient de la Generalitat; i el Servei Jurídic, l'anàlisi de les competències que en aquests moments tenim, per un costat, i, per tant, això ens porta a la preparació d'aquesta normativa de la qual més o menys jo li he dit els punts que creiem que ha de contemplar.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Padullés desitja replicar? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, molt breument. He dit al començament que era una pregunta, i en funció que és una pregunta, no una interpellació, em considero respost quant al que jo volia saber. Algunes consideracions, només.

La primera és que, abans de fer aquesta pregunta, aquest Diputat que els parla, no només va llegir la premsa, sinó que a més va anar a veure el comitè d'empresa i l'empresa de Carbons del Pedraforca per conèixer l' explotació directament i parlar amb ells.

I li dic això perquè jo també hi he anat, i ho he vist, etc. Però, fonamentalment per un tema que, si els informes jurídics que jo tinc no són falsos, és evident que, l'explotació, no l'ha parada el senyor Conseller en consideració als llocs de treball, perquè, a més, no l'hauria poguda parar. En aquests moments, el Consell Executiu no hi té competències. Ja no entro en si s'havia de parar o no. Ho dic perquè, si els meus informes no són falsos, no té el Consell Executiu competències per a fer una cosa d'aquesta mena. Ho dic per treure d'aquí l'ombra que hi ha hagut una bona voluntat, etc.

En tot cas, el problema està en aquests moments en com es pensa fer la repoblació, perquè és una mina que té un permís directament del Consell de Ministres, que té la característica de mineria energètica, i això té pas per sobre de tot, i el problema està en com s'impedeix que es malmetin més enllà de les 33 hectàrees, que les coses es facin bé,

que no tinguem perills d'allau, etc. En aquest sentit, la resposta era estrictament a una pregunta; em satisfà en la mesura que s'està fent tot un llistat de coses. Li agrairia que, ja que ha anunciat uns documents que estan a la meua disposició, me'ls fes arribar aquí, a la bústia del Parlament, si us plau, i en tot cas més endavant en podrem tornar a parlar d'una altra manera.

Per al seu coneixement, Carbons de Berga no té res a veure amb Carbons del Pedraforca, i si malauradament Carbons del Pedraforca hagués de tancar, no afecta gens ni mica Carbons de Berga.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, només per dir al senyor Padullés que evidentment jo no pensava pas que les meves paraules fossin interpretades per vostè com un..., en fi, com un acte de bona fe; ja sé que mai no seran interpretades així. Era aquesta la meua intenció; només, tan sols per dir-li que sí, que jo crec, doncs, que en aquests moments les competències són complicades i que malgrat que és evident que això es tracta d'explotacions en règim d'energia, jo crec que a través de la Llei del Sòl nosaltres podríem, almenys, com a mínim, entrar en un contenciós amb l'Administració i amb l'empresa i aturar les obres.

Pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament dels representants de la Generalitat davant els organismes econòmics, institucions financeres i empreses públiques de l'Estat

El Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta següent, que és la formulada pel Diputat senyor Carlos Cigarrán, del Grup Socialista, al Consell Executiu, sobre el nomenament dels representants de la Generalitat davant dels organismes econòmics, institucions financeres i empreses públiques de l'Estat, la competència dels quals estigui en territori català. El senyor Cigarrán té la paraula.

El Sr. CIGARRÁN: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, en el debate celebrado en este Parlamento sobre el Plan de Acción Económica que se celebró el 11 de noviembre de 1980, se aprobó una resolución en la cual se acuerda que el Consell Executiu, en el término más breve posible, presente un plan de actuación para asumir las competencias del apartado 2 del artículo 12 del Estatuto de Cataluña, y ejecute las que se preveen en el artículo 53, nombrando sus propios representantes en las organizaciones económicas, instituciones financieras y empresas públicas del Estado, la competencia de las cuales esté en territorio catalán y no sea por su naturaleza objeto de traspaso. Sobre esta resolución que tiene dos partes de cumplimiento, podríamos entender que la primera parte, la parte de presentar un plan de actuación para asumir las competencias en materia de industria y energía, ha habido una sesión informativa el 18 de febrero, una sesión informativa sobre la política industrial y energética del Departamento, que podría entenderse que daba cumplimiento a una parte de esta resolución, aunque para nosotros la explicación que ha dado el señor Conseller de Industria y

Energía no respondía a las expectativas que en esta resolución habían sido aprobadas.

No obstante, la pregunta a la que me voy a referir no hace referencia a la primera parte de esta resolución aprobada sino a la segunda parte, a la segunda parte que es el nombramiento de los representantes de la Generalitat en los organismos y en las empresas públicas de la Generalitat, en las empresas públicas de Cataluña por parte de la Generalitat.

La resolución dice: «en el término más breve posible»; claro está que el término más breve posible puede interpretarse más corto o más largo; no teniendo una fecha fija de ejecución de esta resolución, puede interpretarse que se le pueden dar largas y que el término más breve posible, en función de las dificultades que se vayan teniendo, puede seguir alargándose. Han pasado ya casi siete meses, seis meses y pico o siete meses, y no tenemos conocimiento de en que situación está la cuestión, está el cumplimiento de esta segunda parte de la resolución, y nosotros podríamos interpretar que hay un cumplimiento, aunque el término más breve posible no tiene una fecha fija, pero que podríamos interpretar que hay incumplimiento de esta resolución, al menos hasta ver qué respuesta nos da el Consell Executiu al respecto. Sobre todo en base a dos cuestiones: una que esto es una competencia que no exige una negociación previa complicada y larga como puede ser el traspaso de servicios de cualquier otro tipo de competencia. Creemos que es una cuestión que se puede hacer, que se puede ejecutar de una forma más sencilla y más rápida, y otra, que si esto es competencia del Departamento de Industria y Energía, tampoco creemos que sea un Departamento que esté agobiado por muchas resoluciones aprobadas en este Parlamento, en términos fijos, que tenga demasiado trabajo en cuanto a dar cumplimiento a resoluciones, ni tampoco es el Departamento uno de los Departamentos que tienen mayor número de traspasos de servicios hechos por lo que tendría una faena que podría excusarse de que el término más breve posible fuese un término demasiado largo. En definitiva, nosotros lo que queremos es, en espera de la contestación que nos dé el Consell Executiu, queremos concretamente que nos conteste a la pregunta que está formulada de la siguiente forma: ¿Ha designado el Consell Executiu los representantes de la Generalitat delante de los organismos económicos, instituciones financieras y empresas públicas del Estado la competencia de los cuales esté en territorio catalán? y, en caso contrario, en caso de no haberlo hecho, cuáles son las dificultades y las motivaciones que han sido causa de este retraso, que nosotros, esperando la contestación del Consell Executiu, consideraremos incumplimiento o cumplimiento de esta resolución.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Indústria.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el que jo desitjaria per sobre de tot és que no es pensés que per part del Consell Executiu realment hi ha hagut una interpretació laxa del terme «més breu possible». Realment, nosaltres volem executar els acords del Parlament, tots, en els

termes més breus possibles. El que passa en aquest cas és que hem pensat —vostès jutjaran a veure si tenim raó en tot o en part, o potser que no en tenim— que donada la redacció de l'article 53 de l'Estatut, que diu a l'acabament «que per llur natura no siguin objecte de traspàs», hem pensat que iniciar les negociacions per nomenar representants de la Generalitat en determinats organismes, podria donar lloc per part de l'Administració central que unes negociacions de traspàs de serveis, en concret, fossin dificultades d'alguna manera pensant, o sota l'argument, o creient per part de l'Administració central que ja hi entrarien a través de la via de l'article 53 de l'Estatut. Vull dir això, vull dir això, senyor Cigarrán, perquè hi ha alguns organismes, com per exemple l'IMPI, en què hem aconseguit uns traspàsos per cert bastant modestos, però a base de treballar-ho moltíssim. I teníem por, no n'estàvem gens segurs, que, en el cas que plantegéssim paral·lelament aquest tema, no es pogués aleshores reaccionar dient: l'IMPI és un organisme autònom, i per tant, doncs, entreu aplicant l'article 53 de l'Estatut. És cert que es pot dir que hi ha hagut altres organismes autònoms que s'han traspasat a les seccions corresponents sense problemes, però és que n'hi ha alguns que tenen unes característiques especials, i n'hi ha alguns en què ens consta, sabem, que realment a les dificultats pròpies de tot traspàs se n'hi afegien unes d'extres. I li asseguro que la nostra creença més íntima era que plantejar aquest tema significava complir l'acord del Parlament, «en el temps més breu possible» des del punt de vista cronològic, però en canvi no des del punt de vista d'eficàcia. Des del punt de vista d'eficàcia creïem que era millor entrar primer en el tema dels traspàsos pròpiament, i després en aquells que es presten a més discussions.

De fet, de totes maneres, li puc dir que concretament, en el que fa referència al Ministeri d'Indústria i Energia, s'han començat ja les converses, fa un mes i mig aproximadament, a través de la Comissió Mixta, amb el suport, en el cas del Ministeri d'Indústria i Energia, de la Conselleria d'Indústria i Energia de la Generalitat, de cara a dos objectius, un d'ells molt complicat, però un d'ells dirigit a aconseguir una representació de la Generalitat al Consell de l'INI, del mateix INI, i un altre, aquest el normal, un representant de la Generalitat al Consell de les empreses de l'INI més vinculades a Catalunya, les que tenen la seu social aquí, centres de producció, o aquelles que hi desenvolupen una activitat important. La segona part s'ajusta exactament al 53; la primera, intentem, s'està intentant aquesta possibilitat de tenir també una representació al consell de l'INI. En aquest moment les converses es troben en una primera etapa i no podem parlar de resultats; en tot cas, sí que li puc dir que si bé les negociacions no són complexes en el sentit estricte del terme, en canvi no és segur que siguin fàcils en el sentit real, en el sentit pragmàtic del terme. I en tot cas, si us plau, el que demano és que no es pensés en cap moment que s'ha volgut ajornar el termini, sinó al contrari, que l'argument és el que jo he donat: hem entès «al més breu possible» en sentit cronològic i en sentit d'eficàcia.

Moltes gràcies, senyores i senyors, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Cigarrán desitja replicar? (Pausa.) Té la paraula el senyor Cigarrán.

El Sr. CIGARRÁN: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, creo que la contestación que ha hecho el señor Conseller no es —aunque da un poco de luz al tema—, creo que no es en absoluto satisfactoria. Por dos motivos: primero, porque si he interpretado bien lo que ha querido decir, parece ser que, en definitiva, no se va a dar cumplimiento en su totalidad a esta resolución hasta que estén los traspasos hechos; o por lo menos se cree que podría dificultar los traspasos, y que tienen una prioridad los traspasos antes de dar cumplimiento a esta resolución. Si es así, yo creo que a la hora en que este Parlamento aprobó esta resolución tenía que haber una exposición del Grupo que da soporte, no el que soporta, sino el que da soporte al Consell Executiu, que pusiera estas dificultades de manifiesto, porque, si no, aprobar una resolución en este Parlament no tiene demasiado objeto. Una resolución que insta al Gobierno para que ejecute una cuestión prevista en el Estatuto me parece que tiene mucho menos objeto.

Y segundo, segundo, hay otro tema que me preocupa más, es que al principio podría no dudarse de que el término más breve posible se quiera alargar o no se quiera alargar, pero es que hay cuestiones sobre las cuales se ha informado muy brevemente, y es que se han iniciado unas conversaciones para intentar tener una representación en el INI y en las empresas públicas de Cataluña, en lo que se refiere al Departamento de Industria y Energía; y es de todos sabido que hay empresas públicas en Cataluña dependientes del INI y otras no dependientes del INI, pero fundamentalmente empresas públicas importantes, en Cataluña, dependientes del INI, que pueden, que están pasando y que pueden pasar en los próximos meses por graves dificultades. Y creo que la política industrial, según el señor Conseller ha informado en la sesión informativa, ante la empresa privada puede dar consejos, puede aconsejar, puede intentar negociar o hacer algunas cosas, pero creo que sobre la empresa pública se puede hacer algo más, se puede hacer algo más, y se puede hacer algo más sobre todo si ya tenemos la Generalitat unos representantes en las empresas.

Y podemos encontrarnos con que en un plazo corto de tiempo haya aumentado a través, precisamente, de estas empresas públicas, el paro en Cataluña en un porcentaje elevado, con bastantes conflictos, con problemas no sólo para los trabajadores sino con problemas para pequeñas y medianas empresas que son proveedores de esas empresas públicas. Me refiero concretamente a SEAT, porque es un sitio que conozco mucho, pero hay otras empresas, como ha sido el tema de Pegaso, del que hemos hablado con el Conseller de Trabajo, etc., y creo que sería importante que la Generalitat agilizase estas cuestiones fundamentalmente, primero, para poder ejercer no sólo una autoridad moral, sino una autoridad que le confiere el Estatuto a la Generalitat, en estos casos, y segundo, para poder tener ante un sector importante de la población mayor credibilidad, para dar mayor credibilidad a las instituciones de Cataluña, porque los problemas van a venir, van a vivirse aquí, se van a vivir aquí en este país, se van a vivir en Cataluña, y es importante, es importante que los ciudadanos que se vean afectados, trabajadores y no trabajadores, que se vean afectados por estos problemas tengan pleno convencimiento que las instituciones de la Generalitat, las

instituciones, el Parlamento, se preocupan de estos temas pero que también el Consell Executiu, y que el Departamento de Industria y Energía, que debe de preocuparse de estos temas, no sólo se limita a dar consejos, a conectar, a llamar por teléfono al director de la empresa o al responsable correspondiente, sino que también va ejecutando y poniendo en práctica las competencias que el Estatuto nos confiere en estos temas, y comprometiéndose un poco más en estos temas. De lo contrario, nosotros podríamos dudar de que ese alargamiento del tiempo podría estar intentándose, y no solo eso, podría ser más peligrosa otra duda que en muchos ambientes está, y es el poner de moda otra palabra —el señor representante de Esquerra Republicana esta tarde ha puesto muchas palabras de moda—, pero hay otra palabra que se ha puesto de moda en este Parlamento, que es la de la economía y la de la industria intersticial. Y es posible que se dedique mucho más esfuerzo a otro tipo de industria, sin tener en cuenta que a veces las grandes industrias, que a veces las empresas públicas en Cataluña, como la SEAT, como la Pegaso, empresas privadas como Hispano Olivetti, etc., pueden tener una repercusión sobre esta empresa pequeña y mediana que se puede olvidar desde la Generalidad si no se agilizan estas gestiones.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señores y señoras Diputados.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller d'Indústria i Energia té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (*de l'escó estant*): Des de l'escó, només per a dir que fins fa dos mesos sí que realment es va pensar que era prioritari el tema dels traspassos; de fa dos mesos ja no, de fa dos mesos s'està treballant a fons en aquest tema, en compliment de l'article 53. Respecte al segon punt, hi ha hagut un lapsus per part meva; no em referia... jo he parlat de les empreses de l'INI, no em referia solament a aquestes, sinó que em referia a totes les empreses que d'una manera o una altra pertanyen a l'INI o al patrimoni de l'Estat, o sigui que té raó: em refereixo a totes aquestes. I li asseguro que entenem els problemes que existeixen i que s'estan plantejant, i que el nostre desig des de fa ja dos mesos és d'arribar al més aviat possible a tenir la representació que correspon, d'acord amb l'article 53 de l'Estatut de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

*Preguntes a l'H. Sr. Conseller de Treball
sobre la situació de l'empresa
Hispano Olivetti, SA.*

El Sr. PRESIDENT: S'ha plantejat a la Mesa la possibilitat que la tercera i cinquena pregunta, la formulació de les quals és pràcticament idèntica, puguin ser contestades pel senyor Conseller de Treball amb una sola resposta.

Això exigiria canviar l'ordre respecte a la quarta pregunta que quedaria, certament, per a una altra sessió, però sembla ser que els Diputats que han presentat la quarta pregunta hi estarien d'acord.

Caldria, però, per a fer això, la conformitat del senyor Conseller de Treball i, a més, tenint en compte l'hora, que

el senyor Antoni Cuadras, que és qui ha formulat la tercera pregunta, i també el senyor Codina, que substituiria el senyor Andrés García, Lluís Andrés García en la cinquena pregunta, doncs, fossin molt concisos, de manera que no arribéssim a depassar el temps previst. És això possible? No hi ha inconvenient? (*Pausa.*) Sí, sí, avui, aquest vespre... És clar, sí, és possible, evidentment, deixar aquestes preguntes per a una altra sessió si el senyor Conseller de Treball ho prefereix, (*pausa*), el que passa és que el Reglament no preveu que siguin els senyors Diputats els que puguin deixar la pregunta per a un altre dia (*remor de veus*), si els senyors Diputats..., normalment hauríem de continuar la llista amb la pregunta següent. (*Pausa.*) Bé, doncs, aleshores no hi ha possibilitat de renúncia. Estan d'acord de tractar les dues preguntes simultàniament? Sí? Doncs molt bé, té la paraula el Diputat senyor Antoni Cuadras per preguntar a l'Honorable senyor Conseller de Treball sobre la situació de l'empresa Hispano Olivetti. Cinc minuts com a màxim.

El Sr. CUADRAS: Bé, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument, atès, efectivament, el requeriment que se'ns fa des de la Presidència, i una mica també en funció dels estralls que estan fent el cansament i l'avorriment entre les diferents rengles de Diputats; no pels presents, evidentment, sinó pels absents.

I és una llàstima que sense voler minimitzar gens la importància de totes les preguntes, de totes les interpellacions, de tots els temes que d'una forma o altra són tractats pel plenari del Parlament, el tema d'Hispano Olivetti no mereixi una especial sensibilitat de tots els Grups parlamentaris, per tant, de tots els senyors i senyores Diputades. Perquè si el problema de la crisi econòmica, si el problema de l'atur és un problema greu, dramàtic en el nostre país, és evident que és un problema que també afecta moltes petites i mitjanes empreses, és evident que aquesta xifra per desgràcia s'està incrementant. Però quan ens trobem al davant d'un expedient de rescissió de contractes com el que ha plantejat l'empresa Hispano Olivetti amb 1600 treballadors, em fa l'efecte que ens trobem davant d'un problema de molta envergadura, ens trobem a Catalunya, em penso —si la meva memòria no em falla i les meves dades tampoc no em fallen— amb l'expedient de crisi més important quant a rescissió de contractes de llocs de treball, més important que s'ha presentat. I dic que s'ha presentat, perquè ha estat presentat posteriorment a la formulació de la pregunta meva. Per tant, a mi no se m'escapa que en una empresa amb tecnologia estrangera, en una empresa dependent de capital multinacional, etc., les competències de la Generalitat, estatutàriament parlant, són mínimes, però em fa l'efecte que sí que exigeixen un tractament, jo penso, especial per l'enorme repercussió que tindrà, tant per a l'empresa mateixa, com per a tota la indústria auxiliar dependent d'Hispano Olivetti.

Ja anuncio aquí que encara que aquesta és una pregunta formulada al senyor Conseller de Treball, nosaltres formularem també una interpellació o una pregunta —en tot cas la idea inicial és una interpellació— al Conseller d'Indústria i Energia, perquè entenem que la solució, l'alternativa al problema d'Hispano Olivetti passa, fonamentalment, per aquesta Conselleria. Nosaltres creiem que és evident que la Conselleria de Treball, i en aquest cas la Ge-

neralitat, té l'autoritat moral suficient per a actuar en aquest problema.

Quin és l'argument de l'empresa per a acomiadar tots aquests 1600 treballadors? Argumenta pèrdua de competitivitat de les màquines d'escriure portàtils produïdes a Barcelona dedicades, fonamentalment, a l'exportació; la raó, segons ells, és que els costos de producció són superiors als d'altres països, com per exemple Mèxic, Japó, Singapur, etc. Per a donar suport a aquesta argumentació, l'empresa dona una sèrie de dades. He tingut ocasió de llegir l'expedient, però el que jo penso és que com a mínim poden considerar-se dubtoses, entre altres coses perquè no s'indiquen fonts ni s'indiquen institucions d'on procedeixen. Vaig a citar algunes fonts de dades que donem nosaltres: per exemple, la revista *Actualitat Electrònica*, en el seu número 172, a la seva pàgina 2 parla dels països i el cost horari —i parlo en francs, perquè allà està especificat en francs: Alemanya, 40 frs/hora; França, 36; el Japó, 25; Espanya, 20; Anglaterra, 20, per exemple; Singapur, de 4 a 7 frs/hora.

Bé, a mi em sembla que si veiem això veurem que d'aquests països només, efectivament, Singapur és el país on el cost horari és més barat. Comencem a analitzar qüestions que també ja comencen a tocar el nostre país, segons el Decret de l'1 d'abril de 1981, que sotmet a tramitació prèvia les importacions de consum electrònic. I parlo en aquest cas de l'electrònica, i a això ens referirem en la moció que presentarem, millor dit, en la interpellació que presentarem a Indústria, perquè és evident que una de les possibles solucions, una de les possibles alternatives passa per la reconversió de la producció de l'empresa Hispano Olivetti, orientant-la cap a aquest sector. Sabem que la Comunitat Econòmica Europea ha autoritzat França a limitar les importacions de productes electrònics procedents del Japó o de Corea del Sud, de Taiwan, etc., precisament per la competència en què entraven amb els productes propis. Em fa l'efecte que seria bo que al nostre país, a part de tirar endavant el Pla Informàtic Nacional i tota una sèrie de qüestions, ens orientéssim potser per aquí, perquè un cert proteccionisme, quan es tracta de preservar la nostra indústria i per tant els nostres llocs de treball, etc., no hi seria de més.

Argumentacions, per exemple, de l'empresa...

El Sr. PRESIDENT: Li prego d'abreujar...

El Sr. CUADRAS: Bé, jo simplement, tenint en compte la limitació del temps, formularé la pregunta en concret que és: què pensa fer el Conseller i el Consell Executiu de la Generalitat per tal d'evitar que l'expedient de crisi presentat per l'empresa Hispano Olivetti prosperi, enviant a l'atur 1600 treballadors?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Ara doncs, abans de passar a la resposta del senyor Conseller, el senyor Codina, que substitueix el senyor Luis Andrés García Sáez, té la paraula per la pregunta sobre el mateix tema.

El Sr. CODINA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Ara, si féssim alguna votació, gairebé guanyaríem els de l'esquerra, no? Es veu que n'hi ha més del Madrid.

Bé, això és molt més seriós, jo ja els vaig dir una altra vegada que em feia molta por pujar a aquesta tribuna, perquè cada vegada que pujava a aquesta tribuna per parlar

d'una empresa, semblava que li estiguéssim preparant el funeral, i això és tràgic. No podem permetre de cap de les maneres, sense posar-hi tota la resistència possible, que aquests casos se segueixin donant. No és ja el fet, diguéssim jurídic-laboral que es pugui presentar en un moment un expedient de crisi, no és l'actuació en un moment determinat, sinó com s'enfoquen aquests problemes perquè, vertaderament, se'ls busqui solució. Jo llegiria primer, exactament, tal com hem presentat la pregunta. Diu: «És evident que el principal problema que té plantejat el país és l'alarmant creixement del nombre de treballadors que no tenen lloc de treball. Cada dia tenim notícies d'empreses que presenten expedients de crisi davant de l'autoritat laboral, que comporten pèrdua de llocs de treball. En aquest sentit, la direcció de l'empresa Hispano Olivetti ha presentat a la representació dels treballadors un expedient de regulació d'ocupació que afecta 1600 llocs de treball. La cosa representa el 60% de la plantilla actual de Barcelona. Aquesta intenció d'Hispano Olivetti semblaria justificable si es tractés d'una empresa que es trobés en greu situació de crisi, amb pèrdues, però aquest no és el cas d'Hispano Olivetti, ja que durant l'exercici 78 i 79 els beneficis globals de l'empresa han estat al voltant dels 400 milions de pessetes. O sigui que cada treballador li ha donat 175.000 pessetes de benefici i 151.000 durant el 79, per això és evident que Hispano Olivetti pretén incrementar els seus beneficis traslladant la producció de màquines portàtils per a l'exportació, de la factoria de Barcelona a altres països on els costos de producció siguin més baixos. Aquesta política de la direcció d'Hispano Olivetti no solament porta greus conseqüències per a Catalunya, amb l'augment directe de 1600 treballadors en atur, més la repercussió a la indústria auxiliar, sinó que també representa la pèrdua de 2700 milions de pessetes en divises en les exportacions de màquines portàtils. D'altra banda, la Direcció d'Hispano Olivetti ha enviat cartes a 182 treballadors de la plantilla en les quals els comunica que no es presentin als llocs de treball, que es mantenen les seves percepcions fixes, però que perden totes les percepcions variables. És clar que aquest procediment és una manera de provocar, ja que crea una situació laboral difícil i de gran tensió.»

Això és, diguéssim, el nus de la qüestió. Si vertaderament no en tenim, jo no dic que es puguin salvar les empreses des de la Conselleria de Treball de la Generalitat, sabem que no és en les seves possibilitats, però sí que públicament jo crec que la Conselleria de Treball ha de prendre part activa, almenys a denunciar quina és la situació i les coses que poden passar. Jo explicaria que quan era a la Conselleria, en el cas de SEAT, que la presentava l'empresa com una cosa conjuntural, després d'estudiar —que els treballadors saben molt com van les empreses— els informes que van presentar, la Conselleria de Treball es va pronunciar clarament que allò no era un problema de conjuntura, sinó que era un problema d'estructures i de mercats i, vertaderament, van venir bofetades per la premsa de tots els cantons, però que el temps ha demostrat que els treballadors ja tenien ben estudiat que allò era una cosa que no acabaria amb una conjuntura de vint-i-quatre dies de festa, sinó que era una reestructuració de l'empresa. I crec que són aquestes pressions les que ha de

fer el Conseller de Treball i el Consell de la Generalitat, precisament per a denunciar públicament quan una empresa vertaderament no vol seguir aguantant tot això.

Per això fem aquesta pregunta: què ha fet el Consell, què ha fet el Conseller de Treball davant de la crisi que presenta Hispano Olivetti, i quines solucions o quines forces pot fer per a intentar evitar això?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, a mi m'ha tocat moltes vegades pujar aquí i parlar de problemes d'empreses en concret, i possiblement vostès hagin notat que se'm fa molt difícil a mi fer judicis de valor davant d'aquests conflictes. Avui serà una excepció. Quan es tracta d'un tema d'expedients de crisis i de rescissió de contractes com aquest, normalment la meua actitud consisteix a tenir una extremada prudència perquè el procediment de l'expedient no està encara traspasat i perquè una de les feines fonamentals que un servidor i el meu Departament ha de fer, és intentar, dintre del conflicte i sense negar-li gens la dialèctica dels interessos contraposats, cercar la difícil viabilitat de moltes empreses i intentar que el sacrifici que fan els treballadors sigui el mínim possible, i com que la meua feina fonamental consisteix en això, per això vostès han trobat moltes vegades una manca de definició com la que em demanava el Diputat senyor Codina. I avui faré una excepció. I faré una excepció perquè ens trobem davant del cas d'una empresa que és multinacional, que planteja un expedient de crisi, quan a l'any 78 i a l'any 79 ha tingut beneficis, quan el capital multinacional si té algun sentit en aquest país, i si té alguna resta de deontologia ho és per la seva visió a llarg termini, és cercar alternatives tècniques que moltes vegades el capital d'aquest país no pot trobar, i quan davant d'aquesta situació el que fa és plantejar, sense cap alternativa per als treballadors, amb una duresa impressionant, és no trobar uns punts de negociació, quan fa això, realment un servidor creu que, modestament, m'haig de comprometre a dir que aquesta actitud no és vàlida.

I un cop dit això, i aquest pronunciament que té fonamentalment un sentit d'adhesió a totes aquestes mil sis-centes persones i a tota la plantilla —els dos mil quatre-cents que hi ha a Hispano Olivetti—, què s'ha fet? Doncs, s'ha cridat l'empresa i se li ha dit que el plantejament aquest no és vàlid, se li ha dit que havia de plantejar alternatives, que havia de donar alguna sortida a la negociació, que les centrals sindicals no se les podia deixar de cara a la paret sense crear cap alternativa, que si s'havia de negociar, s'havia de presentar realment un escletxa perquè això fos possible, que una estratègia, si això era un estratègia únicament dintre del món dialèctic dels interessos contraposats, això era una greu imprudència en una plantilla tan gran i plantejant un problema tan greu com aquest. Això se'ls ha dit per un servidor, davant dels alts càrrecs de l'empresa, i els haig de dir aquí, en aquest Parlament, que la resposta ha estat negativa, que no se m'ha donat resposta a aquest plantejament. I, per tant, davant d'aquest expedient, d'aquesta empresa en concret, perquè té unes connotacions no solament pel volum, sinó per la constitu-

ció del capital i per la dimensió que representa, realment el meu Departament està no en una posició al marge d'un expedient de negociació, on simplement es vigila que es compleixin els procediments legislatius que marca tot el procés d'un expedient en crisi, sinó que s'ha posat, també amb tota la modèstia, però també amb tota la seva capacitat, al servei de les alternatives que els treballadors a través del Comitè d'Empresa han de plantejar durant aquest període en què s'està renegociant.

I això s'ha fet, primer, forçant l'empresa que no seguís l'estratègia de deixar cent vuitanta treballadors dient-los que no calia que haguessin d'anar a treballar —perquè el treballador té el dret d'anar al lloc de treball—, i crear una situació d'inseguretat sobre una plantilla de dos mil quatre-cents persones, que és una situació injusta, i se l'ha forçada que retiri la possibilitat que cent vuitanta treballadors deixessin d'anar a treballar, i s'ha fet negociant des del meu Departament, des de la Delegació del Treball. Alguns Diputats d'aquesta Cambra han estat en una reunió amb el President de la Generalitat plantejant aquesta qüestió. Han arribat a unes conclusions. Unes conclusions que, fonamentalment, es dirigeixen que l'empresa no es quedi, el que en podríem dir, el tall bo per a ells, i deixin el tall dolent als serveis públics d'assistència de la societat, i com que això no era possible, aquesta alternativa, plantejada així, això passa pels ministeris de Madrid, passa pel Ministeri d'Indústria i pel Ministeri de Comerç, i cal coordinar això per no caure en aquest parany estratègic.

Per altra part, i a petició del mateix Comitè d'Empresa, en aquest mateix moment, i fent l'excepció de la norma que té el meu Departament de no interferir-se en les negociacions de les dues parts, s'ha creat una comissió interdepartamental en l'àmbit dels directors generals per poder donar assistència als treballadors en aquesta negociació de l'expedient de rescissió de contractes. I és això el que fem i res més. Nosaltres, en definitiva, no tenim aquell poder de coacció que de vegades es pot tenir des del Ministeri de Madrid —on les llicències d'importació han de passar per l'Administració central, on les alternatives de crèdits de plans d'informàtica també es decideixen des d'allà—, no tenim aquestes competències, però les que creiem que tenim penso que, en aquest cas concret, no tan sols les hem posat, sinó que ho diem públicament, perquè creiem que l'alternativa no s'ha ofert, que les persones, quan dirigeixen una empresa d'aquestes dimensions no serveixen únicament per a dirigir-la en moments de plena viabilitat, sinó per a trobar alternatives en el moment que aquesta viabilitat es veu obscura, i aquestes alternatives no se'ns han donat.

En un altre ordre de coses, jo també voldria dir el següent: aviat, i dintre d'aquest Departament haurem de debatre, arran de les resolucions del debat econòmic, algunes qüestions sobre l'atur. Jo crec que en aquest moment es fa més important que mai el fet de trobar unes línies unitàries d'acció de tots plegats contra l'atur. I ara constata, ara, fa un moment, que la Generalitat no té aquelles mesures macroeconòmiques suficients com per poder portar una alternativa en aquest sentit. Cal la concertació institucional, cal mobilitzar les persones. I vostès saben que en el problema dels mil sis-cents treballadors d'Hispano Olivetti el que hi ha és una gran por i un gran tanca-

ment en ells mateixos, perquè la societat no els ofereix l'alternativa, i vostès saben que en una situació generalitzada d'atur el que fa la gent encara és recloure's més en la seva individualitat, desconfiant de la ingovernabilitat que davant d'aquest tema se'ns està plantejant, de la concertació institucional, de les centrals sindicals i de la patronal. Les minses mesures que des de la Generalitat es puguin tenir han d'incidir que la gent pugui trobar un mínim de sortida i no es quedi tancada en aquesta situació de salvi's qui pugui. I, evidentment, haurem, també, de crear una xarxa de contenció, perquè aquestes persones, les més desvalgudes en aquesta situació d'atur generalitzat no arribin, al capdavall, a les situacions que s'estan arribant en aquest moment. Aquest serà el marc que presentarem i que suposo que aviat debatrem en aquesta Cambra, però sí que voldria ressaltar que hi ha una deontologia del capital a llarg termini, i que no es mesura únicament en comparacions de costos amb Singapur ni amb Mèxic, i que cal formular aquesta alternativa aviat, perquè, si no, situacions com aquestes són explosives i tenen una causa, i és una causa d'una abdicació d'unes persones que han estat en el nostre país on se'ls ha ofert el treball i, per tant, han de continuar en aquesta línia, perquè aquest treball ha estat fet des de tots plegats, i una decisió de portar fabricacions a altres llocs és una decisió superficial i que no respon al nostre sentit del treball.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Senyor Cuadras desitja replicar o repreguntar?

El Sr. CUADRAS (*de l'escó estant*): Simplement agrair al senyor Conseller la resposta. Ens ha agradat sentir aquesta resposta i encoratjar-lo a continuar treballant en aquesta línia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Codina?

El Sr. CODINA: És bo que el senyor Conseller, almenys que jo sàpiga, per primera vegada, almenys públicament, ja sé que particularment moltes vegades ja ho havia dit però que es queda en els passadissos i això no té efecte. Jo l'encoratjo en aquest sentit perquè si no, aquest país, no el tirarem endavant. Demanar responsabilitats continuament als treballadors per salvar en un moment determinat un ram o una empresa i que no es forci i s'obligui, amb totes les mesures que es tinguin a les mans, a denunciar les posicions intransigents de moltes empreses i de la tàctica —com deia un «compañero»— «exprimelimones», que

quan han tret tot el suc llencen la pell, això no ho podem consentir de cap de les maneres. Per tant, quan hi ha una empresa en aquesta situació el deure és dir-ho i dir les coses i les conseqüències que passen, dir-los que aquests senyors se'n volen anar a fer màquines a fora, però que llavors volen aguantar el mercat aquí, i aquí se'ls haurà de donar unes autoritzacions perquè facin importacions i que si no es força per aquest camí, i per l'altre que pugui ser, de no donar facilitats a una empresa que està traient, quan ja ha tret tot el suc, encara n'intenta treure més per un altre aspecte, això, si no es diu clarament, el poble de Catalunya no ho entendre i la classe treballadora, menys. Perquè ja estem cansats que se'ns demanin continuament responsabilitats, i em sembla que estem demostrant que en tenim, de responsabilitats, perquè estem aguantant una quantitat d'atur que és impossible ja d'aguantar en aquest país, i si vénen empreses amb aquesta situació, amb què ens quedarem aquí, a Catalunya? Ja no es poden fer ni «chistes» amb això, ja no es poden donar ni acudits, perquè si les empreses que vertaderament aguanten, i a més a més que aguanten la cèlebre indústria de l'escletxeta —que aquest nom a mi no m'acaba de sortir mai, de l'escletxeta—, però si anem fent escletxetes d'aquestes que es van ajuntant una amb l'altra i tenim aquí una entrada que és aire lliure ja, que ens ho arrasa tot, certament, jo, el que els dic és que els treballadors potser es cansaran, es cansaran ja de tenir responsabilitats. Per tant, el camí és aquest i me n'alegro molt, és una de les satisfaccions que he tingut que alguna vegada ja es comenci a dir, però que no sigui solament en el cas d'Hispano Olivetti, sinó que es denunciïn totes les situacions de les empreses perquè, si no, és en desmèrit de les que vertaderament fan país, que també n'hi ha, però si no es denuncien les que no en fan és fer una injustícia a uns i als altres, i així potser trobarem el camí de solucionar molts problemes.

Moltes gràcies.

(*S'aixeca la sessió a les deu i onze minuts de la nit.*)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom);

carrer, núm.;

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de fins al 31 de desembre de 198.....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80